NADINE CRESSAY

La micul paradis

Traducerea și adaptarea în limba română de
ION NICULESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Casa veche, vopsită în galben din Fine Street era într-o dezordine superbă! Dacă un trecător i-ar fi trecut pragul, cu siguranță, și-ar fi închipuit că o gașcă de copii dezlănțuiți întorsese totul cu susul în jos.

În salon, piesele unui serviciu de ceai miniatural zăceau împrăștiate pe o tavă așezată pe o masă cu scaunele răsturnate, ca și cum petrecerea se întrerupsese brusc. O grămadă se jucării de pluș era înghesuită în fața șemineului, alături de mașinuțe de curse și doi căluți de lemn, alcătuind împreună o turmă de animale sperioase.

Un observator atent ar fi remarcat totuși, destul de repede câteva amănunte ciudate. Că, de exemplu, nu era nici o picătură de ceai în cești și că ursii de pluș arătau noi-nouți, neatinși de mângâierile drăgăstoase ale unui copil. Mașinuțele de curse aveau culorile strălucitoare și nici un fir nu lipsea din coama căluților de lemn.

Dar pentru ce, totuși, un trecător să fi intrat acolo? Firma încă nu fusese pusă deasupra intrării, "Micul Paradis" urma să se deschidă doar în weekendul următor.

"Din fericire! se gândi Clancey Kincade! Îi mai rămâneau încă două zile pline până la deschidere.

Două zile ca să termine cu toată această harababură!"

Aruncă o privire îngrijorată în jurul ei. Casa părea zguduită la cutremur. Intrarea era plină de cartoane și de hârtii de ambalaj, în debara n-aveai loc de pachete, iar la primul etaj, în dormitor ... Clancey dormise pe podea în noaptea precedentă și după toate aparențele același lucru urma să se întâmple și în noaptea aceea, fiindcă nu reușise să găsească unul din picioarele patului, pierdut la mutare.

Fiecare minut până vinerea următoare îi era necesar pentru a aranja magazinul. La locuința sa nici măcar nu se putea gândi!

Scoase ultimul album din cutia sa de carton și-l puse pe etajera de jos, lângă șemineu. Își aranjă o meșă rebelă și trecu la cutia următoare.

– Sper că nu te deranjează să rămâi mai târziu, Eileen. Cred că am subestimat cât este de muncă până să punem totul în ordine.

Tânăra care aranja niște păpuși într-un leagăn de jucării se-ntoarse spre ea.

– Nu, îmi este indiferent. După dezastrul de aseară n-o să am chef prea curând să mai ies.

– De ce? o întrebă Clancey . N-a fost nimic reușit la petrecerea de aseară?

Eileen ar fi putut să povestească ore întregi despre eșecurile ei în dragoste. "Dacă ar fi numai despre asta vorba!" se gândi Clancey.

– Petrecere? N-am văzut acolo nici măcar un tip interesant. Singurul care ar fi putut să-mi placă, purta perucă ...

Eileen termină aranjatul păpușilor și începu să aranjeze păpușile în vitrină.

– Și ar fi prea mult să spui că există un singur bărbat pe lume care să corespundă exigențelor mele. Îmi doresc unul, pur și simplu numai unul!

– Pari în pragul disperării! îi spuse Clancey, ascunzându-și un zâmbet.

– Crede-mă că am dreptate. O să fac în curând trezece de ani.

– Și ceasul tău biologic a început să sune deșteptarea?

– Poți să faci glume pe seama mea! Chiar nu mă miră! De fapt, atunci când nu ești preocupată de muncă, te gândești și tu la căsnicie, nu-i așa?

– Zău? De unde știi?

– Păi, e evident, exclamă Eileen O femeie n-ar deschide un magazin de jucării, dacă nu i-ar place copiii. Mai mult, nu l-ai lăsa pe Hank Gleason să se-nvârtă, pe lângă tine, deci nu te-ai gândi să-l iei de bărbat o dată și o dată .

– Ei și, ce-i cu asta? Ți se pare antipatic?

– Nu, dar sincer vorbind e la fel de interesant ca și cartea de telefon ....

Are dreptate, se gândi Clancy. Hank era un tip foarte arătos, dar nu din cale afară de plin de vino-ncoace ... Dar de aici până la ce spunea Eileen ...

– Este un tip fermecător și amândoi suntem prea ocupați cu viața profesională ca să ne gândim la o relație serioasă.

– Păi atunci de ce te mai întâlnești cu el?

– Din mai multe motive, începu Clancey să explice. În primul rând fiindcă țin la el. Și de asemeni pentru că dorim să-i împiedicăm, pe unii bine intenționați, să organizeze tot felul de petreceri pentru celibatari.

– Nu-ți face probleme, e doar un avertisment fără importanță. Dar dacă o să întâlnesc prințul din poveste, voi avea grijă să nu ți-l prezint.

Munciră vreme de o oră, în tăcere. Clancey termină cu aranjarea cărților în rafturi și trecu la aranjarea jucăriilor de pluș. O puse pe cea care-i plăcea cel mai mult, chiar la intrare. Era un panda mai mic decât celelalte animale, dar potrivit pentru mânuțele unui copil. Ce impresiona la el, era aerul un pic trist și ochii catifelați care-ți dădeau impresia că se gândea la viitorul stăpân.

Clancey nu se putu abține să-l ia în brațe și să-l mângâie. Poate că ar fi trebuit să-l păstreze în propria colecție de jucării ... Într-o zi fiul ei, ori fiica ei ar fi putut ...

"La naiba cu Eileen și cu ceasul ei biologic, se gândi. O să mă facă să ajung la fel de nebună ca ea!

Puse jucăria în raft, cu un gest hotărât. Nu avea nici un motiv să se simtă presată de timp! La douăzeci și șase de ani o femeie avea tot timpul să-și întemeieze o familie. În încăperea de alături, care servea ca sală de masă, Eileen se ocupa de cutiile muzicale verificând pe fiecare în parte, dacă nu au suferit vreo defecțiune. Zgomotul rezultat din activitatea asta ar fi scos din minți pe oricine! Clancey profită de o clipă de liniște ca să reia conversația.

– Greșești profund, zise ea.

– Cum așa? Nici măcar nu vezi ce fac!

– Nu vorbeam de cutiile muzicale, ci de felul în care încerci să ruinezi un bărbat, reluă ea intrând în cameră.

– Abia aștept să-ți aud părerea de expertă. Ce ai găsit să-mi reproșezi?

– Pentru început aș zice că nu funcționează.

Spune-mi ceva despre tipul cu perucă, de exemplu.

– Ce mai vrei să știi? O perucă spune tot, nu? Un bărbat cu păr fals, ce Dumnezeu ...?!

– Dar poate că dincolo de asta era o persoană minunată. Până la urmă putea renunța la ea. Parcă ultimul imbecil după care ți s-au aprins călcâiele avea defecte mult prea mari, ca să încapă într-un sertar!

– Nu puteam să știu înainte de a-l cunoaște mai bine! exclamă Eileen. Defectele nu sunt scrise pe frunte, și se pot citi pe figură. Una peste alta, "imbecilul" era băiat foarte frumos.

– Tocmai asta e problema ta. Există un număr limitat de bărbați bogați și sexi în oraș, și ...

– Mor de curiozitate să aflu strategia ta de a-i găsi, o întrerupse Eileen, mieros. Suspină atâția pe la ușa ta ... Mi-e temă că ești prea solicitată pentru a fi logică, draga mea.

– Cred că ai dreptate, o aprobă Clancey. Nu sunt eu cea mai potrivită să dea sfaturi. S-o lăsăm baltă. Nu-ți e foame? Am putea lua o pauză pentru o pizza.

– E o idee foarte bună. M-am săturat de cutiile astea. Măsline, brânză și piper. Îți convine? Eileen își luă sacoșa fără a-i mai da timp lui Clancey să răspundă. Se repezi spre ieșire, îmbrăcându-și din mers mantoul, dar se opri brusc.

– Puf! exclamă ea. Nenorocita asta de ușă e tot înțepenită!

– Da fiindcă nu e cea originală! îi spuse prietena ei, ajungând-o din urmă.

– Mai degrabă din cauză că ai uitat să chemi lăcătușul

– Da e o altă cauză, confirmă Clancy, mă întreb însă cum arăta vechea ușă. Probabil că era foarte ornamentată, cu ferestre gravate ca

la primul ministru. Portalul este prea impozant ca să fi avut o ușă atât de meschină ca această monstruozitate.

Clancey puse un picior pe tocul ușii și trase cu toată puterea de clanță. Monstruozitatea se deschise brusc, cu un scrâșnet sinistru, ca și cum ar fi protestat împotriva insultei ce-i fusese adusă.

– Asta e, îi zise Clancey lui Eileen. Las-o așa până te întorci. E mai simplu.

– Pot să o deschid și cu un baton de dinamită, dacă vrei, îi propuse tânăra. Oricum n-ar fi de folos dacă am rămâne blocate în interior.

Clancy își spuse în gând că trebuie să cheme fară întârziere lăcătușul. Asta era a suta prioritate pe lista ei!

Suspină, pe când se spăla pe mâini la chiuveta de sub scară. Era incomod și bombănea de fiecare dată când se folosea de ea. În plus, instalația fusese furată de un imbecil care spărsese pereții și treptele, ca să treacă țevile, distrugând astfel lemnăria magnifică.

Casa trebuie să fi fost un edificiu splendid, cu o sută de ani în urmă. Asta nu avusese importanță cu siguranță pentru un hoț oarecare, dar probabil că primii locatari dispuneau de mijloace considerabile. Construiseră o clădire luxoasă și elegantă, cu ferestre mari și odăi încăpătoare, care putea adăposti confortabil o familie întreagă.

Alte vremuri , alte obiceiuri ... După aceea casa fusese împărțită în apartamente, aranjate în grabă și fără grijă, iar apoi lăsată câțiva ani în paragină. Astăzi își arătata semnele triste ale decăderii.

Clancey se lipi cu spatele de una din coloanele care încadrau trecerea între intrare și marele salon. Era o încăpere cu proporții armonioase, se gândi ea. Ce păcat că toate aceste lambriuri victoriene

fuseseră atât de grosolan vopsite. Se putea observa o strălucire totuși deosebită și lucrul ăsta făcu să se nască în sufletul fetei gândul unor noi proiecte. Dacă se înlătura vopseaua, se putea reda salonului strălucirea și splendoarea de altă dată ...

"Fiecare lucru la timpul său își zise Clancey. Poate că într-o zi gândurile ei de acum se vor realiza, dar deocamdată nu merita să-și piardă vremea, gândindu-se la așa ceva. Ca să aranjeze cât de cât localul o costase foarte scump, iar mijloacele nu-i permiteau să se angajeze în proiecte de o asemenea anvergură.

Mai târziu, desigur, dacă beneficiile vor fi pe măsura așteptărilor sale, va putea cumpăra clădirea și să-i redea strălucirea de altă dată. Semnase cu proprietarul un contract pe trei ani așa că avea timp să-și aranjeze afacerea și să verifice dacă locul era un bun vad comercial.

Niște pași răsunară sub portal și-i puseră capăt speculațiilor. Eileen găsise o pizzerie în apropiere. O adresă utilă pentru săptămânile încărcate care vor urma, în perioada sărbătorilor.

Clancy aranja căluții de lemn, unul lângă altul și ușa de la intrare se deschise.

– Ești grozav de eficientă, strigă Clancey. Sper că n-ai uitat să iei șervețele și fețe de masă, pentru că mi-ar trebui o săptămână să le găsesc pe ale mele, în harababura de sus.

Nu-i răspunse nimeni. Simți un fior pe șira spinării. "O fi deschis vântul ușa de la intrare" se gândi. Dar nu se simțea nici o mișcare a aerului de afară ... Și ar fi trebuit un uragan ca să învingă balamalele alea ruginite! Și parcă nici un uragan n-are obiceiul să închidă ușa după el! Tinerei îi îngheță sângele în vine.

– Ce dracu se-ntâmplă aici! se auzi strigând o voce bărbătească.

Clancey își reproșă că refuzase întotdeauna să vândă arme de jucărie. Un pistol de plastic i-ar fi dat acum un minim sentiment de securitate, fiindcă erau atâtea care păreau reale! Ce să facă? se-ntrebă."Să sară pe fereastră cât putea de repede ori să încerce să vadă ce dorea intrusul? Dacă vroia bani, urma să fie cam dezamăgit.

Clancey optă pentru a doua variantă. Și ieși din salon ca să vadă cine era cel ce venise neinvitat. În penumbra din antreu necunoscutul părea bine clădit, fără a fi totuși un uriaș. Clancy n-avea nimic de războinică, așa că această constatare n-o liniști din cale afară. Necunoscutul purta un pardesiu ce lăsa să i se vadă cămașa albă și cravata de mătase. Fața îi era ascunsă în umbră.

"Un meseriaș în costum? Imposibil! își zise fata.

– Ce dracu se-ntâmplă în casa mea? zise bărbatul când o zări pe tânăra femeie. Ce-nseamnă bazarul ăsta?

Are o voce gravă, cu sonoritate plăcută, se gândi Clancy. Va afla în curând ce dorea.

– Casa dumneavoastră? exclamă ea. Dar asta e casa mea!

Era clar că nu avea de a face cu un meseriaș venit să repare ceva. Era doar unul din tipii pe care-i mai întâlnești uneori. Poate că băuse un pahar în plus și greșise ușa ... Bărbatul făcu un pas către ea.

– Nu mai este, zise el. Presupun că sunteți o ... relație a lui Leonard Schultz? Oricum nu păreți a fi soția lui.

Ce voia tipul să zică printr-o "relație". Avusese în glas o nuanță cinică, pe care Clancey o consideră insultătoare, așa că-i răspunse cu toată determinarea de care se simțea în stare:

– Nu-i nici un secret. Și nu-i sunt nici fiică. Asta dacă vă interesează arborele genealogic al domnului Schultz.

Bărbatul cunoștea numele proprietarului și asta însemna că nu se afla acolo din întâmplare, se gândi ea deodată "Nu pare nici un dezaxat, nici beat ...Dar atunci ce puteau însemna toate astea?

– Micuța lui prietenă? reluă bărbatul. Nu prea pari, dar ...

– Sunt chiriașa casei, iar domnul Schultz este proprietarul, răspunse Clancey deconcertată dintr-o dată de insolența individului!

– Imposibil, îi răspunse acesta.

– Cum așa, imposibil? Pot s-o dovedesc cu contractul de închiriere!

– Contractul dumneavoastră de închiriere n-are nici o importanță, pentru că el nu mai este proprietarul casei acum. Eu sunt.

Avea o fermitate în glas încât era imposibil să nu-l crezi. Clancey rămase stupefiată.

– Casa dumneavoastră? exclamă ea. Vreți să spuneți că a vândut-o? Fără să mă avertizeze? Când?

– Am luat-o în deplină posesiune, dorea a fi , dar ...

– Astăzi? îl întrerupse Clancey. În cazul ăsta trebuie să rezolvați cu domnul Schultz faptul că nu va spus că are un chiriaș. Până atunci, contractul meu rămâne valabil.

– Contractul dumneavoastră n-are nici o valoare, domnișoară ... nu știu cum?

Ea ignoră întrebarea oarecum deghizată pentru a reveni la subiectul care o interesa!

– Contractul meu este cât se poate de legal, avocatul meu l-a verificat el însuși.

A fost semnat acum șase săptămâni și prevede clauze asupra vânzării, foarte stricte.

Să fie oare posibil ca domnul Schultz să fi semnat contractul de închiriere, după ce a vândut? se-ntrebă ea deodată. Nu era prea cunoscut în oraș ca fiind cel mai respectabil om de afaceri, dar nici să fie bănuit de escrocherii ... Și atunci dacă ar fi încercat să facă ceva. Hank și-ar fi dat seama studiind contractul de închiriere.

– Deci ce-mi spuneți n-are nici un sens, continuă ea. Trebuie să vă verificați contractul dumneavoastră. Și probabil o să găsiți acolo ceva ce n-ați observat până acum. Oricum vă felicit pentru achiziție și ne vedem peste trei ani, când expiră contractul meu de închiriere. Până atunci, bună seara!

Făcu un pas înspre bărbat și-l apucă de braț ca să-l conducă spre ușă, dar acesta nu se mișcă nici un milimetru din loc. Sub mâneca mantoului, mușchii i se simțeau calzi și puternici ...

" Nu cred că cineva ca mine îl va putea clinti cu forța! se gândi fata. Dar atunci, ce e de făcut?"

Necunoscutul parcă nici nu observase că fusese atins.

– Nu e vorba de un contract de vânzare, reluă el, deci nu se pune problema închirierii. N-am făcut rost de casa asta într-un fel obișnuit...

Clancy numără până la zece, în așteptarea unei explicații, care întârzia să vină.

– Poate că ați câștigat-o la pocher, dar asta mă lasă rece, zise ea.

– Evaziune fiscală. Leonard Schultz al dumneavoastră nu și-a plătit impozitele de o eternitate. Le-am plătit eu pentru el și deci în clipa asta eu sunt proprietarul. Dar n-are importanță. Important este că, din moment ce nu-și plătea taxele, Leonard Schultz nu putea nici să închirieze ...

Nu e vorba de nici o clauză.

Rostise vorbele pe un ton sardonic, repetând spusele fetei, care simți un fior rece pe spinare.

– Iar acum că ne-am explicat, zise el cu un surâs lipsit de orice căldură, puteți să-mi explicați și dumneavoastră ce căutați în casa mea?

– Încerc să deschid un magazin de jucării.

– Nu cred, îi răspunse el cu același ton glacial. Cred că vă strângeți catrafusele și plecați.

– Nici nu se pune problema, zise Clancey. Până la urmă nu mi-ați arătat nimic care să dovedească ce susțineți. Veniți aici cu o poveste oarecare și vă așteptați ca pentru numai atât să-mi fac bagajele? Visați! Nu știu nici măcar cine sunteți. Până la urmă puteți fi orice, chiar și un maniac care are ceva cu Schultz!

Pe chipul necunoscutului apăru un surâs.

– Mulți oameni ar avea câte ceva de rezolvat cu Schultz, fără a fi psihopați. Arătați-mi, vă rog, contractul dumneavoastră de închiriere...

– Arătați-mi dovada că sunteți proprietarul casei! îi replică Clancey, bătăioasă. Pariez că nu aveți nici o cheie; îmi puteți explica de ce? Dacă n-aș fi lăsat ușa deschisă n-ați fi putut nici măcar intra!

– Aș fi spart geamul, zise el liniștit. Vă imaginați că rareori proprietarii executați de fisc dau cheia celor ce-i urmează și nici nu dau informații despre hibele instalației de încălzire.

Clancy admise că aceste argumente aveau o oarecare greutate, dar nu vroia să renunțe la discuție.

– De acord, zise ea. Dar totuși istoria e cam trasă de păr.

– Bine. Mâine n-o să vin numai cu actul de proprietate ci și cu un ordin de evacuare, declară bărbatul!

Ați face mai bine să începeți împachetatul de pe acum.

Cu un gest minim duse degetul la borul pălăriei, într-un gest de minimă curtoazie, dezmințită de altfel de strălucirea ironică din privirea sa. Când ajunse la ușă, aceasta se deschise și pe ea intră val vârtej Eileen. Probabil că dăduse un umăr zdravăn în ea, ca să o poată deschide!

– Ce faci pe întuneric? întrebă Eileen.

Răsuci imediat întrerupătorul și încăperea se umplu de lumină. Clancey nu realiză că noaptea era aproape să cadă în timpul conversației cu necunoscutul, și că vorbiseră într-o obscuritate din ce în ce mai accentuată.

Eileen încremeni pe loc când îl zări pe necunoscutul cu pălărie. Acesta o salută și ieși fără să zică nimic.

– Ei bine! se bâlbâi ea uitându-se după el cum se îndepărtează de-a lungul străzii.

În timp ce acesta dispărea se duse după prietena ei în salon, ținând în mână cutia cu pizza.

– Retrag ce am spus mai devreme, exclamă ea. Dacă sistemul tău de agățat bărbați are asemenea rezultate, sunt gata să-l încerc imediat! Ia o bucată de pizza și povestește-mi totul!

În mai puțin de un sfert de oră, tot ce Clancey construise în cinci ani de zile se prăbușise. Cinci ani de muncă încrâncenată, necesară pentru a convinge băncile s-o împrumute cu capitalul necesar pentru a-și pune afacerea pe picioare, pentru a-și forma clientela și a putea supraviețui ... Cinci ani de muncă aruncată pe apa sâmbetei în câteva minute... Clancey ar fu vrut să plângă. Ce se va întâmpla cu ea dacă nu va deschide magazinul la data pe care o anunțase? În atât de puțin

timp nu putească găsească o altă locație pentru ,,Micul Paradis"; să organizeze curățenia și aranjarea unui nou magazin! Era deja octombrie, Crăciunul se apropia cu pași mari; orice zi de întârziere însemna pierderi iremediabile: vânzări pierdute, clienți care-și vor face cumpărăturile de la concurență.

Fără să mai vorbim de bugetul ei, grav afectat deja de cheltuielile publicitare, care acum se dovedeau complet inutile și garanții plătite pe care nu le va mai recupera niciodată. Nu numai că va rata perioada cea mai profitabilă, dar nu v-a mai putea niciodată să aibă mijloacele necesare de a găsi un local la fel de bun ca această casă de pe Pine Street ... Ca să nu mai vorbească de chirie, care era și ea pierdută!

"Nu intra în panică! își zise. Pleci de la ideea că el a spus adevărul și că nu mai e nimic de făcut, dar asta nu dovedește că ăsta e și adevărul. Ești sănătoasă, ești întreagă și până la urmă ai un contract perfect legal!"

Și un avocat devotat! Hank Gleason nu era poate îndrăgostitul înfocat la care ea visa, dar era fără îndoială un avocat de prima mână! El va ști ce să facă; vor face cercetări despre tipul ăsta, oricum l-ar fi chemat.

Clancey își mușcă buzele de necaz. De ce nu-i ceruse măcar să-și spună numele? Asta cel puțin ar fi simplificat munca lui Hank! Nici măcar nu-l privise mai atent, dacă l-ar fi întâlnit pe stradă nici măcar nu l-ar recunoaște!

Eileen îl văzuse desigur pe necunoscut, privindu-l suficient de insistent, dar Clancey nu se simțea în stare să-i ceară amănunte. Se gândea s-o trimită acasă și să-i telefoneze lui Hank imediat.

Imediat ce aceasta ridică telefonul izbucni în plâns și imediat începură să se-nbrățișeze reciproc, de la distanță. Trebui să-i explice ce se-ntâmplă și Hank nu putu să-i dea nici o asigurare.

– Promit să fac tot ce e omenește posibil, îi spusese acesta. Dar trebuie să aștept deschiderea de mâine a tribunalului, ca să-mi extind cercetările. Dar asta poate însemna și pierdere de timp ...

Clancy simți cum o părăsește și ultima speranță. Desigur, mâine dimineață Hank o să se pună serios pe treabă. Dar poate mâine dimineață necunoscutul o să vină cu un ordin de evacuare și o să ajungă în stradă! Iar acesta, chiar dacă ea îl cunoștea prea puțin, părea să fie hotărât să-și țină promisiunea. Hank are nevoie de timp ca să stabilească o strategie. Iar timpul era printre lucrurile care-i lipseau lui Clancey !

Capitolul 2

A doua zi de dimineață Clancey se trezi devreme. Se așeză tristă la fereastră bând un bol de cafea și sperând într-un miracol. Trebuia să existe un fel de a-l opri pe necunoscut ... Dacă nu, ar fi fost o catastrofă!

Ce-i spusese aseară Hank? Câte ceva despre afaceri dubioase, dar perfect legale? Ce consolare! Dacă și avocatul tău îți ține un asemenea gen de discurs, să-ți tot păstrezi optimismul!

La ora opt exact, în fața casei se opri o mașină și necunoscutul coborî din ea. Cel puțin rușinea de a fi expulzată cu polițiști și portărei n-o amenința. "Poate că și-a schimbat intențiile!" își zise Clancey. Dar imediat o cuprinseră sentimente mai sumbre. Forțele de ordine urmau să apară mai târziu, dacă va opune rezistență.

"Și dacă nu răspund?" se întrebă tânăra femeie. Ce poate să facă dacă nu mă duc să deschid? O să spargă ușa?

Fără-ndoială, se gândi. Nu ezitase s-o facă, seara trecută și chiar spusese că ar fi spart un geam.

Imediat la parter se auzi o bătaie puternică în geam și Clancey se ridică să deschidă. O clipă spera că ușa se va înțepeni și nu o să poată deschide ... Dar nu! Ușa se răsuci în balamale fără nici o problemă și fără să scoată nici un scârțâit! "Ușă... blestemată ..." se gândi Clancey, exasperată. O secundă mai târziu descoperea figura celui care urma să-i distrugă viața.

Era mai tânăr decât își închipuise. Avea puțin peste treizeci de ani. Pardesiul croit clasic și pălăria pe care le purtase în seara trecută îl făcuseră să pară mai bătrân. În dimineața asta purta o canadiană albastră și cu pantaloni gri. Cravata superbă îi adăuga ținutei o notă în plus de eleganță oficială. Bărbatul știa să se– mbrace și avea și bani cu care s-o facă!

Pare în drum spre birou, își zise Clancey, și s-a oprit să lămurească o mică problemă înainte de a se ocupa de lucruri mai serioase. Ideea că ceea ce pentru ea însemna o adevărată catrastrofă, pentru el nu era decât un amănunt fără importanță o exaspera încât îi venea să-l păruiască. Și freza deasă și întunecată a bărbatului îi oferea punct de aplicație perfect.

– Iertați-mă pentru bătaia în pervaz, dar soneria mi se pare că e stricată.

– Reclamați asta proprietarului, îi răspunse ea sec. Eu nu sunt decât chiriaș.

El păru un pic stânjenit. Privirea lui de un albastru profund se-ntâlni cu cea a tinerei și ea sesiză în ochii lui multă determinare, dar nu antipatie. Păreau că o roagă tăcuți să fie rezonabilă!

– Ați adus hârtiile de care vorbeați ieri seară? întrebă ea, ținând cu hotărâre mânerul ușii. Dacă nu, n-am să vă las să intrați ...

– Am actul de proprietate, nu și pe cel de evacuare, admise el, căutând prin buzunarul canadienei.

– Așa? Dar ce s-a întâmplat? Ați constatat că nu e atât de ușor să mă goniți?

– Nu, îi răspunse el cu un glas calm. Am crezut că după discuția noastră de ieri veți accepta inevitabilul și veți pleca. Cred că m-am înșelat.

"Dacă-i trag un pumn n-are cum fi mai rău! se gândi Clancey.

– Dacă tot discutăm afaceri, reluă bărbatul, nu credeți că mai întâi ar trebui să ne prezentăm, domnișoară ...

– Kincade, zise ea împotriva voinței. Clancey Kincade.

Avu o secundă de ezitare. Se obișnuise: de fiecare dată când se prezenta, interlocutorul punea aceeași întrebare: "Cine dracu ți-a găsit numele ăsta atât de trăznit?"

Dar bărbatul rămase tăcut și Clancey rămase aproape dezamăgită. El îi întinse documentul pe care-l ținea în mână.

– Nu-i decât o copie, pentru că nu cred că doriți să vedeți originalul cu proprii ochi, ca să vă convingeți. Vă previn că dacă îl distrugeți nu servește la nimic: e de ajuns să merg la tribunal ca să obțin un alt duplicat.

– Nu sunt chiar atât de naivă, domnule ...

Clancy citi primele rânduri ale documentului și nu-și putu ascunde surpriza.

– Unde dracu ați găsit un nume atât de ciudat? întrebă ea, fără să gândească.

Rowan Mckenna ... Nu era un nume prea des întâlnit, dar de aici până la a face o asemenea remarcă idioată! ...

Își mușcă buzele, dar era prea târziu.

– Mă gândesc că o domnișoară pe nume de Clancey Kincade ar trebui să știe lucrul ăsta, îi replică el vexat.

– Iuda ... Poate doriți să intrați, domnule Mckenna?

După ce intră, bărbatul își puse actul cu grijă împăturit în buzunar și-i ceru politicos lui Clancy să-i arate contractul de închiriere, pe care aceasta i-l întinse imediat.

După ce-l citi el îl împături, privind gânditor spre vitrina cu jucării de pluș .

– Domnișoară Kincade, zise în cele din urmă, înțeleg că este un șoc teribil pentru dumneavoastră și n-aș vrea să mă arăt lipsit de înțelegere. Vă dau câteva zile, să zicem o săptămână, ca să vă mutați.

Clancey păli, dar se strădui să-și păstreze calmul.

– Câtă generozitate! Asta mă duce la o concluzie: contractul meu este valabil!

– Ca și contract de închiriere, da, dar nu mai este valabil și acum. Nu vă dau acest răgaz decât din gentilețe, dar dacă dumneavoastră decideți să nu țineți cont de asta, o să mă duc la Tribunal ca să aduc ordinul de evacuare.

Clancey își regretă momentul de ciudă. Tipul îi acorda un răgaz și ăsta era lucrul de care avea nevoia Hank!

– Nu, nu e necesar, zise ea repede. Doriți o ceașcă de cafea?

– E o chestie lipsită de pericole?

– N-am înțeles niciodată de ce este necesară o sticluță de arsenic în bucătărie. Până astăzi, când ...

Un surâs scurt apăru pe buzele lui Rowan Mckenna.

– În cazul ăsta accept cu plăcere.

O urmă în bucătărie.

Clancey goli cafetiera și se apucă să prepare cafeaua, în timp ce el se uita la scara de serviciu.

– Nu m-am atins de ea, declară ea în defensivă. Tot ce am făcut a fost să revopsesc cea mai mare parte a pereților, de când sunt aici. Timpul pierdut și cheltuielile făcute nu sunt singurele lucruri pe care le vreau plătite în această afacere. Ar mai fi gajul dat lui Leonard Schultz și chiria în avans și...

Glasul i se frânse, fără să mai poată scoate un cuvânt. "Să nu plângi!" își impuse.

– Sper că înțelegeți cât de importante sunt toate astea pentru mine, reuși ea să concluzioneze. Mi-am jucat întreaga carieră aici și n-am să reușesc să mă solvez dacă mă obligați să plec acum de aici.

– De ce nu vă întoarceți la vechiul magazin? îi sugeră el. Magazinul ăsta nu e primul pe care-l aveți, cred. Sunt sigur că v-am mai văzut numele pe undeva ...

Arătă spre firma proaspăt vopsită care stătea într-un colț. Clancey se uită în acea direcție și știind că magazinul nu va mai exista în curând, simți o strângere de inimă.

– Așa e, „Micul Paradis" nu este o firmă nouă, dar nu mă pot întoarce în vechiul loc. Localul a fost deja închiriat altcuiva.

Fata puse două cești pe masă, mai brusc decât ar fi vrut. Mckenna rămase impasibil.

– Îmi permiteți să-mi scot canadiana? întrebă el. Într-un sfârșit. E destul de cald aici, nu-i așa?

– Instalația de încălzire funcționează perfect. Asta ar trebui să vă dea încredere ...

Vocea lui Clancey începu să tremure și tânăra își întoarse privirea ca să nu se vadă cât este de tulburată.

– Sunteți acum proprietarul imobilului, zise după ce-și recăpătă calmul. Asta ați dorit, nu? Dacă mă lăsați aici, ar fi în avantajul dumneavoastră. Întâi pentru că nu va trebui să căutați un nou locatar pentru următorii trei ani și cum eu am închiriat casa întreagă puteți evita necazurile legate de existența mai multor locatari. Este o afacere bună, nu-i așa?

– Ar fi dacă aș căuta un alt chiriaș.

– Doriți să vă folosiți de casă personal?

– De ce cumpără o casă oamenii de obicei, domnișoară Kincade?

– Ca să locuiască acolo? întrebă ea privind în bucătărie ca și cum atunci o descoperea. Vreți s-o restaurați și să o locuiți? Asta v-ar costa o mulțime de bani ...

– Dacă-mi permiteți asta nu e problema dumneavoastră!

– Puteți să-mi închiriați și să folosiți banii ca să faceți reparațiile...

Rowan refuză din cap și Clancey scoase un suspin adânc.

– După cât noroc am, cred că sunteți bancher, ori agent de bursă ori cineva care stă și-și numără banii.

– Sunt expert contabil.

– A, asta e ... Înseamnă că deja v-ați planificat bugetul și investiția imobiliară.

– Da, o planificare care este împiedicată de prezența dumneavoastră aici, domnișoară Kincade, zise el cu răceală. Am spus o săptămână, da? Vă deranjează dacă arunc o privire pe aici, înainte să plec?

Își goli ceașca de cafea și se ridică fără să mai aștepte răspunsul.

– Sigur că da. Simțiți-vă ca acasă, îi replică Clancey ironică.

Luă cestile de pe masă și le puse în chiuvetă în timp ce aruncă o privire curioasă spre scara de serviciu.

– Scara asta este blocată către primul etaj? întrebă el.

– Nu, este deschisă, în caz că ... Dar s-ar putea spune că n-ați văzut niciodată casa asta!

– N-am văzut-o niciodată în interior, îi răspunse el calm.

– Ați cumpărat o casă fără s-o vizitați niciodată?

– Leonard Schultz nu s-a gândit să organizeze vizite turistice pentru cumpărătorii săi.

Bărbarul dispăru pe scări, lăsând-o pe Clancey cu gura căscată. După un moment ea îi auzi pașii la primul etaj. Trecând din cameră în cameră apoi urmă o tăcere prelungită.

O luase oare spre podul casei ori îi cotrobăia prin lucruri?

Clancey termină de spălat cestile și se-ntoarse în salon. Un pic descumpănită, inspectă rafturile și puse scăunelele de copii, unul lângă celălalt. Câteva minute mai târziu, Rowan Mckenna coborî pe scara mare, fluierând ușor.

– Ei? îl întrebă ea. Ați văzut câte reparații trebuiesc făcute? Poate că mai înțelept ar fi să închiriați, ca să vă mai recuperați din investiții ...

– Este o clădire magnifică! îi replică el. Nu mă așteptam la așa ceva! N-am mai văzut până acum o casă a scării hexagonală. Desigur, acoperișul trebuie refăcut, iar instalațiile sanitare sunt într-o stare deplorabilă, dar mă așteptam la asta. O să plecați într-o săptămână, nu-i așa?

Mica păpușă pe care Clancey o ținea în mână, se frânse într-o clipă și câteva cioburi de porțelan se-mprăștiară pe podea.

Dar tânăra nici nu clipi măcar.

– Nu, n-am să plec. Să-mi acordați o săptămână ori să mă scoateți imediat în stradă, e practic același lucru.

Rowan rămase nemișcat, înmărmurit parcă de această opoziție. Dar lui Clancey îi păsa prea puțin de reacția lui!

– N-am un alt local unde să mă instalez și nici bani să-l amenajez. Dacă plec de aici sunt ruinară. Dacă am ratat perioada Crăciunului înseamnă să mă declar falită pur și simplu. N-am de ales, domnule Mckenna: trebuie să rămân. Faceți ce vreți ca să mă evacuați, n-am nimic de pierdut.

– Deci asta doriți ...

– Dar până atunci am și eu niște trucuri legale la îndemână, termină ea.

– Personal, vă sugerez să-l urmăriți pe Schultz în justiție.

– Nu vă faceți probleme, o voi face. O să vă acționez și pe dumneavoastră pentru complicitate. Sunt gata să dau în judecată primăria, statul, n-are importanță pe cine, ca să câștig timp.

– Nu puteți face asta! exclamă el.

– Facem pariu? Am auzit de o șmecherie care se cheamă ...

Clancy încruntă din sprâncene ca să-și amintească de cuvântul pe care Hank îl pronunțase în seara trecută .

– Drept de preempțiune, asta e, reluă. Nu avea dreptul să vândă fără să mă anunțe și eu aveam prioritate la cumpărare.

– Dumnezeule, dar nu erați atunci aici!

– Trudesc aici de șase săptămâni. Nu vi se pare ciudat că nimeni n-a aflat de prezența mea aici. De ce n-ați venit mai devreme să aruncați o privire în prețioasa dumneavoastră achiziție? Un judecător

va găsi, fără îndoială, că e ciudat să, nu fi văzut nici un semn de activitate în interior!

Hotărâtă luă o cutie și trase de banda adezivă, ca s-o deschidă.

– O să pierdeți, o preveni Mckenna.

– Atunci o să fac apel. Cine știe? Asta o să dureze ceva, un an, doi, poate trei ... Inaugurarea magazinului e vinerea viitoare așa că eu n-am nici un motiv să mă grăbesc.

Privindu-l drept în ochi pe Rowan deschise cutia pe care-o ținea în mâini. Sute de creioane se revărsară ca un curcubeu la picioarele sale, împrăștiindu-se în cele patru colțuri ale încăperii.

Rowan se uită la ele cum se împrăștie, și o tăcere se așternu între ei.

– Ne vom revedea curând, domnișoară Kindcade, zise în cele din urmă.

În clipa următoare ieși din casă. Clancey se lăsă pe podea, printre creioane. Le împrăștie cu un gest sălbatic și își ascunse capul între mâini, cu umerii zguduiți de hohote violente

Nu se simțise atât de neajutorată, niciodată în viața ei!

Hank sosi la restaurant exact la ora stabilită. O îmbrățișă pe Clancey și o sărută pe obraji, apoi se așeză de partea cealaltă a mesei.

– Nu prea am mult timp la dispoziție, trebuie să lămurim afacerea asta cât mai repede posibil, spune el imediat.

Observă ceașca de ceai și stiksurile care se aflau în fața fetei și se miră.

– Numai atât ai luat?

– N-am poftă de nimic, răspunse aceasta.

– Dacă s-ar putea să mi se-ntâmple și mie asta atunci când sunt stresat! Ai o figură jalnică, adăugă el mai apoi.

– Numai jalnică? Ei atunci m-am mai liniștit.

Nici el nu pare în formă, din cale afară, își zise în sinea ei. Avea trăsăturile feții marcate și cearcănă la ochi și se vedea că muncește prea mult.

– N-am găsit nimic interesnat, mărturisi el ronțăind un biscuit. Ai primit înștiințare de la poliție?

– Nu. Cred că Mckenna n-a întreprins nici un demers. Aparent contează mai mult pe logica și farmecul lui, ca să mă convingă.

– Care Mckenna? întrebă brusc Hank.

– Rowan. De ce întrebi? Îl cunoști?

Suspinul adânc pe care-l scoase Hank era un răspuns suficient de elocvent.

– Și-a testat farmecul pe tine? Nu știam să aibă vreunul.

Chiar în plin dezastru, Clancy nu se putu abține să regrete absența lui Eileen. Auzindu-l pe Hank Gleason cum denigra farmecul personal incontestabil a lui Rowan Mckenna acesta s-ar fi amuzat cu siguranță copios!

– Oricum stratagema n-a funcționat, concluzionă ea. L-am amenințat că-l acționez în instanță pe el, ca și pe toți cei amestecați în povestea asta.

– Clancy! exclamă Hank, ridicând privirea spre cer.

– Ce? Nu-l pot da în judecată?

– Poți să-l dai în judecată și pe Moș Crăciun, dacă vrei, nu-i o problemă, dar afacerile n-or să-ți meargă mai bine din motivul ăsta.

– Mă ajută să câștig timp cel puțin, protestă tânăra. Hank explică-mi cum mi se poate întâmpla un asemenea lucru?

– E o poveste lungă, cu procese, timbre, memorii, lucrări și puneri în practică ... dar în ceea ce te privește doar ultimele trei cuvinte sunt

interesante. Noul proprietar a completat un formular, declarându-și intenția de a plăti fiscul, având intenția să cumpere imobilul; casa a fost inspectată și lui Schultz i-a fost trimis un aviz. Acesta a avut atunci o ultimă șansă de a-și plăti datoriile. În același timp toate persoanele care aveau vreun drept au fost anunțate pentru a și-l putea revendica.

– Cum ar fi chiriașii, nu-i așa?

– Exact. Dar nu și în cazul nostru, atâta timp cât casa era goală în timpul inspecției și fiindcă n-a crezut că ar putea fi închiriată într-un interval de trei luni.

– Nu-mi pasă de ce s-a crezut ori nu s-a crezut! Nu e legal!

– Casa a stat nelocuită timp de doi ani ... Nu și-a închipuit nimeni că Schultz o va închiria așa dintr-o dată. Este singurul punct pe care-l putem marca în favoarea noastră dacă ne judecăm cu Mckenna; dar ... nu el a cerut inspecția. Și asta nu-i o premiză prea grozavă pentru o deschidere de proces!

– Nu-mi pasă. Vreau să-i fac viața le fel de imposibilă cum mi-a făcut-o el pe a mea!

– Pe de altă parte, reluă Hank, tu ai un argument imbatabil ca să-l dai în judecată pe Leonard Schultz.

– Da, o să mă pricopsesc cu asta! Dacă avea bani, Schultz își plătea datoriile!

– Nu în mod necesar.

I-am verificat starea financiară fiindcă era singura șansă care ne rămânea.

– Poate, dar asta nu mă ajută prea mult, mai ales în viitorul apropiat, observă Clancey.

– Nu, nu cred ...

– Atunci, hai să deschidem procesul împotriva lui Mckenna, pentru a împiedica evacuarea, zise ea.

– Dacă ții neapărat ... O să pregătesc dosarul de opunere la cererea de evacuare pe care el o va adresa judecătorului, dar nu pot să-ți promit nimic.

– Oricum e mai mult decât nimic, zise Clancey. Și când o să fie asta? Nici nu știu ce să fac, să pregătesc inaugurarea ori să-mi strâng calabalâcul!

– Nu-ți pot spune nimic pe moment, dar promit să fac tot ce e omenește posibil.

Ascultând de un impuls neașteptat, tânăra îi luă mâna și i-o strânse cu putere.

– Îți mulțumesc Hank. Nu știu ce m-aș face fără tine!

– Bine că ți-ai dat seama, până la urmă

Atunci când Clancey ajunse acasă, totul părea normal. Jucăriile stăteau pe rafturi în fața căsuței galbene și nici un fel de sigiliu nu împiedica accesul în interior. Se opri o clipă ca să observe fațada. Cine ar fi putut să ghicească că dincolo de aparența de liniște și serenitate a clădirii, în interiorul ei se juca o dramă? Totul părea la fel de calm și așezat ca și atunci când, într-o zi de vară, Clancey descoperise clădirea, în cursul unei plimbări prin cartier. Casa îi atrăsese atenția prin detalii cum erau coloanele gemene ale portalului, lucarnele rotunde ale podului, motivele sculptate din jurul ferestrelor. Și azi, totul se armoniza, aurul și ruginiul care acopereau colanii.

Totul părea atât de frumos și simplu atunci!

"N-ai de ce să fii mândră. De ce ai cedat primului impuls, fără să-ți iei măsuri de precauție? "se întrebă ea, intrând în clădire.

Înăuntru o găsi pe Eileen legănându-se în scaunul balansoar din fața șemineului, cu o carte de povești pe genunchi.

– Trebuie să fac ceva, îi explică ea. Înnebunesc să stau deoparte în toată această harababură, fără să știu ce trebuie să fac.

– O să continuăm să despachetăm! declară Clancey.

– Adevărat? Hank este sigur că putem rămâne aici?

"Nu poate fi adevărat! se gândi ea. Dar puțină speranță n-a omorât pe nimeni ..."

Munca le ținea ocupate trupul și sufletul, împiedicându-le să se mai gândească la problemele pe care le aveau, după-amiaza trecea astfel mai repede. Își investiră toată energia în aranjarea lucrurilor și, spre marea lor bucurie, parterul era aproape amenajat la venirea serii.

După plecarea lui Eileen, Clancey instală casa de marcaj la piciorul scării celei mari. Căută un loc pentru lampă, când se auzi o bătaie în ușă. Începuse să recunoască maniera aceea de a bate în tocul ușii ...

De data asta ușa era înțepenită.

– Ce mizerie! axclamă tânăra.

Cumva. Rowan reuși să se strecoare în interior.

– Se-ntâmplă des? întrebă el.

– Da, destul de des.

– Și cum credeai că or să intre clienții?

Timp de o secundă, Clancey își simți inima cuprinsă de o speranță nebună, dar entuziasmul i se potoli destul de repede. El vorbise la trecut, nu la viitor!

– Nu vă fie frică, cred că o să mă descurc și fără dumneavoastră, îi replică ea.

Și-a schimbat hainele, remarcă. În locul canadienei și pantalonilor purta acum un pulover albastru de lână , niște ginși și o scurtă de piele. Cu toate astea arăta tot elegant și tânăra se simți cam stânjenită de vechiul său tricou spălat și răspălat. Se consolă spunându-și că Rowan Mckenna era ultima persoană pe care dorea s-o impresioneze!

Apoi privirea îi fu atrasă de hârtia pe care el o ținea în mână, una dintre acelea în care se ambalează hamburgerii.

– Voiai să rămâi o clipă pe aici, întrebă ea ironic.

– Atâta timp cât va fi nevoie, răspunse el. Dar ce vezi nu e cina mea. Pur și simplu m-am gândit că e rândul meu să vin cu cafeaua.

Scoase imediat din pungă două pahare de plastic și le scoase capacele. Gentilețea gestului o derută pe Clancey. Oare ce punea la cale tipul, de se arată atât de amabil? Fără să aștepte își vârî nasul în casa de marcaj, căutând aiurea prin sertare. Mâinile îi tremurau.

Știa că ... trebuia să-l lase să aibă el inițiativa, dar se temea că nu va fi în stare să-i contracareze argumentele. Pe de altă parte, faptul că el venise singur, arăta că Hank reușise în demersurile lui de a opri procedura de evacuare.

– Am vorbit cu avocatul meu, zise ea, și cred că o să facem tot ce este posibil ca să trenăm toată afacerea, cât mai mult posibil.

– Hank Gleason este renumit pentru genul ăsta de tactică juridică. Este singurul lucru pe care știe să-l facă bine. ..

Deci îl știa pe Hank! Era informat mai de mult, ori Hank începuse deja demersurile la tribunal.

– Da, dar vă poate face să plătiți scump, reluă ea.

– Știu. Dar nu e o problemă. Dar și pe dumneavoastră vă poate costa scump.

"S-ar zice chiar că-i pare rău" observă Clancey mirată.

– N-am nimic de pierdut, vă rog să vă amitiți. Cu cât insistați să-mi închideți magazinul, cu atât o să mă bat cu mai multă înverșunare. Jocul nu este ușor, dar vă promit că o să-mi cheltuiesc și ultimul ban ca să câștig.

– Mi-am dat seama, îi răspunse el liniștit. Recunosc actele de disperare imediat ce le văd. Așa că am o propunere să vă fac. Doriți să mă ascultați, domnișoară Clancey Kincade.

Capitolul 3

Clancey îl privi în ochi o clipă, înainte să răspundă.

– Desigur. N-am ce pierde ... Ce fel de ofertă ziceți să-mi faceți?

"Stai calmă! îi spuse rațiunea. Lipsește foarte puțin ca să întorci lucrurile în favoarea ta!' Dar asta n-o împiedica să-și simtă genunchii tremurând.

– E o propunere care ne-ar putea avantaja pe amândoi, reluă el. Ce ar fi să vă luați o vestă și să facem împreună câțiva pași? N-aveți de ce să vă fie frică, mai adăugă el, văzându-i privirea sfidătoare. Dacă o să fiți găsită asasinată într-un tufiș, eu voi fi primul suspect!

– Dar totuși, eu voi fi moartă! obiectă Clancey.

Își luă imediat un mantou și aruncă o privire către Eileen înainte să iasă. Când îl ajunse pe Rowan la ieșire, acesta afișă un surâs amuzat.

– Până la urmă, dacă toată lumea vă este nesuferită, nu știu dacă eu voi fi singurul suspect pe care-l va cerceta poliția!

Clancey se făcu preocupată de altceva și ieși înaintea lui. Aerul de afară se răcise în mod evident și simți nevoia să-și ridice gulerul

mantoului. Merseră vreo cincizeci de metri împreună, până când Rowan se hotărî să rupă tăcerea.

– Ai pomenit de Crăciun de mai multe ori. Perioada asta te preocupă cel mai mult în momentul de față, nu?

– Desigur! Când crezi că oamenii cumpără jucării, dacă nu de Crăciun? Jumătate din vânzări se regăsesc la picioarele brazilor.

– Nu suntem decât în octombrie, observă el.

– Se poate, dar campania mea de publicitate pentru Crăciun deja a început. Și în plus, nu se desființează un magazin în perioada de vârf a vânzărilor, chiar dacă ai un nou local, unde să-l instalezi.

De unde o fi apărut și ăsta? se gândi Clancey. Asta e un lucru elementar, pe care un expert contabil îl știe cu mult înainte să-și dea primele examene!"

Dar își zise că nu-i momentul potrivit să înceapă o ceartă ... Cu atât mai mult cu cât el încă nu-i făcuse cunoscute propunerile sale.

– Și după Crăciun? întrebă el.

– Clancey nu prea-și dădea bine seama unde vrea el să ajungă, dar nu putea să-i spună decât adevărul.

– Vânzările scad. De fapt este perioada cea mai calmă a anului.

– Deci o întrerupere a afacerilor este mai puțin deranjantă atunci?

– E cel mai mic rău posibil, într-adevăr. Dar spuneți-mi ce fel de expert contabil sunteți, dacă nu cunoașteți aceste adevăruri elementare despre comerț?

– Unul care n-a învățat destule pentru a ajunge în situația în care ne aflăm noi acum, declară el. Dar iată care e propunerea mea: rămâneți în casă în perioada Crăciunului, dar imediat după aceea plecați.

Clancey se abținu să accepte imediat. Totuși, nu era o soluție ideală. Trebuia să facă față avalanșei de clienți și în același timp să caute un nou local de închiriat. Dar ce alternativă avea?

– De ce îmi faceți oferta asta? întrebă ea, bănuitoare.

– Pentru că în pofida a ce se pare că vă închipuiți despre mine, nu sunt un căpcăun! Pe de altă parte aștept de la dumneavoastră să renunțați să mă acționați în justiție.

– Înțeleg, vă e frică de faptul că aș putea să câștig!

– Nu. Sunt perfect convins că veți pierde, dar cred că și eu și dumneavoastră avem altceva mai bun de făcut cu banii noștri, decât să-i dăm unor indivizi ca Gleason.

– După toate aparențele, nu-l apreciați din cale afară, remarcă tânăra. Nici el nu prea vă

simpatizează ...

– Nici nu mă miră. Rezultatul ultimei noastre dispute cred că a fost departe de a-l mulțumi.

Clancey ar fi vrut să știe mai multe, dar i se păru lipsit de eleganță să ceară amănunte.

– Cred că erați grăbit să vă recuperați casa, spuse ea, ca să schimbe subiectul.

– Încă mai sunt. Am așteptat multă vreme ca să dau peste o asemenea afacere, dar încă trei luni în plus nu mai contează.

– Acordul pe care mi-l propuneți este doar din partea dumneavoastră, nu-i așa?

Deci pot să-l dau în judecată pe Schultz?

– Sper din toată inima că o veți face, desigur! E singurul care merită să aibă de a face cu justiția din toată povestea asta.

Făcuseră deja turul cvartalelor și obiectul preocupării lor le apăru iar în față.

– Bine, zise Clancey. Accept propunerea dumneavoastră.

– Atunci casa este a dumneavoastră până la întâi ianuarie, în aceiași termeni stabiliți de contractul pe care-l aveți cu Schultz.

– Și de ce nu întâi februarie? întrebă tânăra, riscând totul pe o carte. Ați vorbit de perioada Crăciunului, dar se mai fac vânzări și de Anul Nou și urmează apoi inventarul.

– Inventarul dumneavoastră nu mă privește. Rămâne întâi ianuarie.

Clancey se declară învinsă: nu era nici o speranță să mai câștige câteva săptămâni în plus.

– De acord. Întâi ianuarie.

– Eram sigur că osă ascultați de glasul rațiunii, îi răspunse el surâzând.

Își strânseră mâna în fața intrării. Mâna lui Rowan era fermă și caldă, iar Clancey se desprinse cu regret din strânsoare. Numai aveau nimic să-și spună și totuși, el rămase încă în fața ei, ca și cum ar fi așteptat ceva.

În spatele lor, ferestrele casei erau luminate și umbre prelungi erau proiectate pe gazonul înghețat. Se putea ghici un cămin cald și primitor, un liman de pace și liniște pentru un călător înghețat ...

Rowan o privi pe fată și aceasta avu deodată certitudinea că se gândeau la același lucru și anume că acel cămin o aștepta pe ea, așa cum o mamă își așteaptă copilul. El nu era la el acasă și trebuia să mai aștepte până să-și găsească un cămin ...

Clancey simți o strângere de inimă. Era ușor de înțeles nerăbdarea bărbatului de a avea un cămin atât de primitor și călduros. În

obscuritate, nu mai era atât de evident în ce hal de ruină era casa și se putea imagina ușor splendoarea ei de altă dată. Cu ceva reparații, de făcut, ar fi devenit o casă superbă!

– Este foarte drăguț din partea ta Rowan, că mi-ai lăsat acest răgaz, spuse fata.

El îi surâse drept răspuns, dar de data aceasta, surâsul era cu adevărat sincer și prietenos și îi lumina fața.

"S-ar zice că Hank greșește spunând că nu are nici un fel de farmec personal!" își spuse Clancey pe când el dispărea în întuneric.

***

Hank se arătă furios, a doua zi dimineață, când se opri la Micul Paradis și află că demersurile lui fuseseră făcute de pomană.

– Ai fi putut să-mi telefonezi ieri, ca să-mi spui de discuția cu Mckenna, îi spuse el lui Clancey. Am lăsat deoparte dosarul unui client important, ca să mă ocup de dosarul tău urgent, care aflu acum că nu mai e atât de urgent!

– Vorbea fără să ridice glasul, dar Clancey care-l cunoștea destul de bine, putea ghici ușor iritarea ascunsă dincolo de acest calm aparent? Abordă un aer contrariat.

– Sunt dezolată, Hank. Eram atât de fericită încât am uitat cu totul să te anunț.

– Asta n-o să fie o foarte mare compensație pentru celălalt client al meu! Riscă să piardă milioane.

Eileen îi întrerupse pe neașteptate.

– Uite pe cine am găsit astăzi, strigă ea, dând buzna în încăpere. L-am adus prin spate fiindcă a fost mai ușor decât să deschid ușa principală. Ai telefonat după lăcătuș?

Clancey îl zări pe Rowan Mckenna și rămase fără glas. Acesta intră după Eileen și se uita la Hank cu un aer ironic.

– Ai venit să-mispui că trebuie să plătesc chiria? îl întrebă Clancey.

– Nici vorbă, îi răspunse Rowan. Am venit să văd în ce stare e etajul întâi, în primul rând.

Era mai simplu să-i dea o adresă unde să-i trimită cecul cu chiria, dar era de înțeles și grija lui pentru clădire.

– Nu ești la treabă, Mckenna? zise Hank. Ori ai început să ai grija altora?

Clancey văzu că Rowan era îmbrăcat cu niște ginși, pulover pe gât și cu nelipsita pălărie, contrastând cu costumul la patru ace al lui Hank. Era, clar că n-avea nici o întâlnire de afaceri în ziua aceea!

– Muncesc, replică Rowan ironic. Îmi inspectez proprietățile imobiliare.

Înaintă câțiva pași în încăpere și se opri la raftul cu păpuși de pluș.

Se uita la jucării ori la șemineul din spatele lor?

– Din fericire unii dintre noi au lucruri mai importante de făcut, zise Hank. Clancey să nu uiți de întâlnirea noastră, de sâmbătă.

– Sâmbătă? întrebă ea mirată. Ah, da ... seara de gală a noului centru cultural ... Dar asta este peste nouă zile, nu poimâine, nu-i așa?

– Da, cred că așa e ... Am uitat, afacerea aia cu deducții fiscale o să-mi ocupe toată săptămâna următoare și ... O să-ți telefonez cât pot de repede.

O sărută pe Clancey pe obraz și ieși.

– Deducții fiscale? zise Rowan! L-am avertizat că n-are nici un rost să le ceară pentru clientul lui, dar Hank e prea plin de el ca să asculte de sfatul cuiva.

– De unde știi despre ce client este vorba?

– Atunci când te învârți în mijlocul administrației municipale, înveți tot felul de chestii. Ați avut clienți până cum? întrebă el, schimbând subiectul.

– Nu, magazinul se deschide mâine, dar pentru atâta lucru n-aș refuza azi un client. Dar de ce mă întrebați?

– Aș vrea o jucărie de pluș.

Luă una care se găsea la marginea raftului și o duse la casă.

– E ursulețul meu preferat, zise Clancey, Vreu să zic acest panda ... Sunt chiar tristă că mă despart de el.

– Nu regretați, servește pentru o cauză nobilă. Va avea misiunea unui sol de pace.

"Ciudat" se gândi fata, marcând prețul la casă. Dar poate e un cadou pentru un copil decepționat că nu se mută în casă nouă ...

Clancey se declară surprinsă că nu și-l imaginase până atunci pe Rowan ca om însurat, tată de familie. Dar altfel, de ce ar fi cumpărat un burlac o casă atât de mare? Cu înfățișarea lui și cu farmecul lui remarcabil, la vârsta lui nici nu ar fi fost de mirare să aibă nevastă și copii.

Bine că cel puțin avusese decența să nu se folosească de familia lui ca s-o șantajeze sentimental, în disputa lor, remarcă Clancey. Ideea aceasta o făcu să se simtă recunoscătoare și fără să stea pe gânduri îi făcu un rabat la prețul jucăriei.

– Vă fac o reducere, zise ea, fiindcă sunteți primul client al magazinului.

– Nu trebuia s-o faceți. Nici nu știți cât de detestabili pot fi unii proprietari, îi răspunse el amuzat.

– Dacă am să uit chestia asta, sunt sigură că dumneavoastră veți fi primul care să mi-o reamintiți!

– Contați pe mine! Apropo, iată noul contract de închiriere pe care vi l-am pregătit, zise Rowan, scoțând o hârtie din buzunar. Am pus în funcție acordul nostru de ieri seară.

– Îmi permiteți să vi-l înapoiez mai târziu?

– În câtă vreme credeți că-l poate studia Hank? întrebă el ironic.

– Pentru mine găsește întotdeuna câteva momente libere, chiar dacă alte probleme sunt urgente.

Își ridică ușor pălăria și ieși fără să mai zică nimic cu cadoul sub braț.

Eileen intră imediat cu un leopard superb de pluș și-l așeză deasupra casei de marcaj, ca pe un gardian.

– E simpatic tipul. Păcat că e chel, zise Eileen cu un aer uimit de nevinovăție.

– Chel? De ce zici asta?

– Păi poartă tot timpul ceva pe cap, nu-i așa?

– Nu; și oricum e mai convenabil decât o perucă, nu crezi?

– Desigur! Spune-mi, mă înșel dacă presupun că în curând o să vă tutuiți ...?

Clancey făcu un efort de memorie și admise că Eileen are dreptate. Chiar, când or să înceapă să facă asta?

– Mi-ai explicat de o mie de ori cum e cu sistemul tău, îi reaminti Eileen. Metoda ta de a cuceri bărbații ...

– Până la urmă, cred că nu prea funcționează, îi răspunse.

– Glumești? Totuși, ți-a permis să ai de-a face cu un tip ca Rowan Mckenna.

– Un bărbat care cumpără un urs nu este a priori și disponibil, observă Clancey.

– A cumpărat un panda? Știam eu. E prea frumos să fie adevărat. Ți-am spus că cei mai buni sunt deja ocupați, dar că merită să cauți în continuare ...

Eileen se ridică fiindcă de afară se auzi un zgomot teribil. Ai fi zis că s-a prăbușit portalul de la intrare!

– Ce o fi? întrebă Clancy, îngălbenindu-se.

– Nu știu, cred că e Rowan care umblă pe acoperiș, zise Eileen netulburată. Ultima oară când l-am văzut urca pe scară ...

– Și ce face pe acoperiș?

– Întreabă-l tu singură!

Clancey urcă în goană scările și se aplecă înafară prin lucarnă. Rowan stătea pe o scară și cu o rangă desfăcea bucăți de tablă din acoperiș. Zgomotul care o făcuse să sară-n sus, fusese făcut de una din foile de tablă care căzuse pe peronul de la intrare. Tânăra încercă să deschidă fereastra, dar aceasta ca și cele mai multe din clădire refuză să se deschidă. Bătu deci în geam ca să atragă atenția.

– Ce dracu faci acolo? îi strigă prin geam.

– Controlez acoperișul, îi răspunse el.

– Vă amintesc că eu deschid mâine magazinul, în caz că ați uitat!

– Îmi amintesc foarte bine.

Dar veți avea o publicitate formidabilă dacă o bucată de tablă o să-i cadă în cap unui client.

Clancey păli și mai tare.

– Acoperișul e chiar atât de stricat?

– În mod evident, n-ați verificat niciodată podul. Sunt infiltrații de apă peste tot.

– Dar n-o să dărâmați tot acoperișul astăzi!

– Nu, nu chiar pe tot ...

Tânăra închise ochii. În mod sigur ce era mai rău, nu se-ntâmplase încă.

– Liniștiți-vă, reluă Rowan. Nu fac altceva decât să ridic câteva table ca să-mi pot da seama de stadiul stricăciunilor și să evaluez ce reparații trebuiesc făcute. Trebuiesc făcute înainte de venirea iernii.

– Amintiți-vă că mi-ați permis să folosesc casa până la întâi ianuarie. Încă n-am ajuns acolo.

– Fiți rezonabilă, domnișoară Clancey! Lucrările astea nu pot fi făcute în ianuarie: va fi zăpadă, ploaie ori vânt ... În orice caz, tot interiorul e la dispoziția dumneavoastră, ce vă doriți mai mult?

Tot ce-și dorea în acel moment era să se deschidă fereastra! Atunci ar fi putut să urce și ea pe acoperiș și să-l arunce de acolo!

Ziua de inaugurare a magazinului Micul Paradis căzu într-o zi perfectă de vineri, a lunii octombrie. Nori ușeori și albi pluteau pe ceruul albastru, arborii erau îmbrăcați în culorile toamnei, iar peluzele arătau ca niște covoare bogate.

Natura părea că-și etala veșmintele cele mai spectaculoase pentru a face ziua perfectă, își zise Clancey. Firma magazinului se legăna ușor în vânt și, slavă Domnului, Rowan își luase tablele.

Clienții erau și ei prezenți și erau din ce în ce mai numeroși pe măsură ce timpul trecea.

Afacerile mergeau mai bine decât sperase Clancey și pe la ora 11 și ea și Eileen erau epuizate.

Cam în acel moment, un comisionar intră în magazin având în brațe un coș uriaș, încărcat cu flori. Coșul era atât de mare încât băiatul abia putu să-l treacă de ușă. Nu era primul buchet pe care-l primea Clancey, dar era cu siguranță cel mai spectaculos. Împinsă de curiozitate se repezi să citească cele scrise pe cartea de vizită atașată buchetului.

"Mult noroc la inaugurarea magazinului dumneavoastră! Aștept cu nerăbdare să-mi pot reînnoi aceste urări de bine în ianuarie!"

Nu era semnat, desigur, dar nici nu avea rost! Scriitura fermă și plină de personalitate îi erau suficientă pentru a-l identifica pe expeditor: Rowan Mckenna!

Clancey practic nu avea timp să se mai gândească la toate acestea: o clientă avea nevoie de ajutor ca să ducă o căsuță pentru păpuși la mașină.

– Parcă-i mai mult pentru mine, îi mărturisi aceasta. E prea frumoasă ca nepoțica mea să înțeleagă!

Clancey profită de această ieșire ca să ia o gură de aer proaspăt.

Pine Street părea atât de aglomerată încât se întrebă dacă vor fi suficiente locuri de parcare la ora de vârf. Tocmai se pregătea să intre în magazin când zări o tinerică blondă, cam de vârsta ei, care ducea un bebe într-un săculeț marsupin. Mergea alene pe trotuar fără să-și desprindă privirea de la clădire. Expresia ei o intrigă pe Clancey. Să fi fost mirată de afluxul acela de lume? Firma Micului Paradis era destul

de evidentă și deci n-ar fi fost nimic în acel dute– vino de persoane. Nu părea nici măcar contrariată, cum ar fi putut fi să zicem un vecin agasat de acea aglomerație neașteptată. Privirile li se întâlniră și Clancey îi zâmbi amabilă, intrând în magazin.

Aerul epuizat afișat de Eileen o puse pe gânduri. Dacă succesul magazinului continua și în zilele următoare trebuia să angajeze încă o vânzătoare, până la Crăciun ...

După douăzeci de minute pe când Clancey continua să se ocupe de clienți, o femeie de vreo patruzeci de ani se apropie de ea și o prinse de mână.

– Sunteți proprietara? întrebă ea. Locuiesc alături și sunt bucuroasă să văd că cineva locuiește din nou în această casă.

– E drăguț din partea dumneavoastră, mulțumesc.

Sperând că femeia va înțelege că este un moment rău ales pentru conversație, Clancey se uită peste umărul ei, la clientul următor. Era tânăra blondă pe care o zărise afară mai devreme.

– E mult de reparat aici, nu-i așa? insistă vecina. V-am auzit discutând ieri cu un muncitor.

– Da, chiar așa? răspunse Clancey, evaziv.

– Tocmai îmi înveleam trandafirii și strigați unul la celălalt, așa că a fost imposibil să nu vă aud. E greu să găsiți meseriași buni în ziua de azi, nu-i așa?

– Așa e. Vă rog să mă scuzați.

Clancey își eliberă brațul cu blândețe. Tânăra blondă care în tot acest timp se uitase la un joc de compoziție, nu pierduse nici un cuvânt din conversație, iar acum avea pe buze un surâs înțelegător. Clancey o abordă cu simpatie.

– Jocul acesta are mare căutare, zise ea. Se pot schimba personajele între ele și bebelușii nu se plictisesc.

Blonda dădu din cap convinsă.

– Este plin de inventivitate, răspunse ea, și în același timp atrăgător. Dar mă -ndoiesc de faptul că bebelușul meu poate sta treaz suficientă vreme ca să se plictisească!

Clancey se uită la obrăjorii bucălați ai copilașului care dormea cu pumnișorii strânși. Câteva șuvițe de păr negru îi acopereau fruntea, iar pielea avea acea transparență caracteristică nou– născuților.

Clancey se stăpâni cu greu să-l atingă pe obraz.

– Cât timp are?

– Șase zile. De fapt e prima lui ieșire în societate și e pe cale s-o rateze! O să cumpăr totuși jocul ...

Fata blondă scoase un portofel din geantă și se-ndreptă urmată de Clancey spre casă.

– Nu uitați să puneți bonul dumneavoastră în urna pentru tombolă. Premiul este un căluț de lemn cu leagăn. Micuțul ăsta se poate juca cu el mai repede decât vă puteți închipui!

În timp ce tânăra completa formularul Clancey aruncă o privire spre carnetul ei de cecuri. Când îi zări numele avu un șoc: Kaye Mckenna!

"Dacă ai fi avut un strop de intuiție, ai fi înțeles ușor de ce se uita așa la casă! se gândi Clancey. E casa ei!"

Iar copilul, în mod evident nu moștenea culoarea părului de la mama sa! Doamna Mckenna voia să arunce o privire asupra viitoarei sale case înainte să se mute, iar cumpărarea jucăriei nu fusese decât un pretext.

Și nici nu era de mirare că se amuzase, auzind cum soțul ei fusese confundat cu un muncitor ...

– Dacă doriți să aruncați o privire în casă doamnă Mckenna nu ezitați, se oferi spontan Clancey.

Un licăr de surpriză trecu prin privirea frumoasei blonde, ca și cum se aștepta să fie dată afară nu invitată să viziteze casa.

– Mulțumesc, răspunse. Ar fi o mare plăcere, dar prefer să vin într-o zi când veți fi mai puțin ocupată. Spunând acestea își luă jocul și ieși, lăsând-o uluită pe Clancey. Oare de ce refuzase să vadă cu o clipă mai devreme locul unde urma să locuiască în curând?

– Ce-i cu tine? o întrebă Eileen venind lângă ea în spatele casei. Dacă o să începi să organizezi vizite turistice o să vrea să participe toată lumea!

– Ai dreptate, nu m-am gândit la asta ...

Dar pe Kaye Mckenna n-o putea împiedica să facă asta. Și probabil că și ea știa lucrul ăsta și o refuzase doar din delicatețe!

"Femeia asta are clasă într-adevăr!" se gândi Clancey. Constatarea n-avea nici un motiv să-i producă vreo tulburare, totuși, în mod ciudat, lucrul acesta chiar se întâmplă ...

Capitolul 4

Clancey se gândi la Kaye Mckenna, și la fiul acesteia încă multă vreme după ce aceștia plecaseră. Deci nu greșise atunci când Rowan cumpărase ursulețul de pluș! Splendidul bebeluș de șase zile, era acum proprietarul jucăriei ei preferate. Dar ceva era ciudat, în toată povestea asta. Ce legătură să fi fost între ursulețul de pluș și misiunea de pace, de care vorbise Rowan? Unui bebeluș de șase zile i-ar fi priit mai bine o mutare peste șase luni. Însă poate că Rowam se gândise la Kaye și la faptul că va fi decepționată de această amânare.

"Dar cam neobișnuit să oferi un panda într-o asemenea situație! se gândi Clancey. Și o nouă idee îi trecu prin minte: poate că aveau și un alt copil! poate o fetiță, cu vârsta mersului la școală ...

"Pentru Dumnezeu, încetează să te mai gândești la toate astea" își zise ea cu hotărâre. Numărul și vârsta copiilor lui Mckenna nu mă privesc în nici un fel. Ar fi mai bine să încerc să mă odihnesc, ca să pot face față zilei de mâine ..."

Amenajarea magazinului, pregătirea inaugurării, munca istovitoare de peste zi o pusese pe butuci. Dar răul adevărat nu era oboseala fizică ci gândul că toate acestea erau practic făcute degeaba și că din ianuarie trebuia s-o ia de la început. Era greu să aibă un moral ridicat atunci când era sub amenințarea că munca-i va fi inutilă.

Exista însă și o consolare: găsise piciorul de pat, rătăcit în timpul mutării și astfel putea să-și ofere cel puțin o noapte de odihnă, prima în acea săptămână. Dimineața, la răsăritul soarelui, totuși, nu se simțea pe deplin recuperată. În consecință, primul lucru pe care-l făcu fu acela de a merge la bucătărie și a-și face o cafea tare. Se așeză la masă cu ceașca fierbinte între mâini. Își făcea o pregătire morală pentru a-i putea primi pe primii clienți, o oră mai târziu. Atunci se auzi o bătaie în ușa din spate, de serviciu. Clancey nu simți nici o surpriză să-l descopere acolo pe Rowan: acesta nu dăduse nici un semn de viață de 48 de ore și asta era un lucru prea frumos, ca să dureze ...

– Am bănuit că o să vă găsesc aici, zise el intrând.

– Iar eu aveam neapărată nevoie să vă văd chipul surâzător, ca să încep bine ziua de azi, îi răspunse ea.

– Adevărat?

Părea mai degrabă încântat de idee.

– Bun, zise Clancey, e prea decreme ca să trecem la sarcasme .... Ce mai doriți?

El se așeză la masă fără să aștepte să fie invitat și puse pachetul mare de cafea între ei. Blugii de pe el erau ceva mai spălați decât cei pe care îi purtase cu două zile în urmă, probabil că nici azi nu trecuse pe la birou ...

– Vroiam să știu dacă ați avut timp să semnați contractul de închiriere pe care vi l-am dat joi.

– Nu încă. Dar de ce insistați atât pentru semnarea unui contract de numai trei luni? întrebă ea, amenințătoare. Nu aveți încredere în mine?

– Nu înainte de a fi cazul ... Îmi place să am afacerile în ordine, spuse el după o pauză.

– Sper să fie vorba doar de asta. V-am promis să-l studiez cu atenție. Nu se știe niciodată ce puneți la cale ...

– Îl puteți da lui Hank, nu-i nici o problemă pentru mine.

– Tocmai de asta mi-e frică. Capcana dumneavoastră probabil este atât de ascunsă încât nici Hank nu va fi în stare s-o descopere. Dar mai întâi cred că trebuie să vă mulțumesc pentru flori ...

– Hai să nu mai discutăm ... Cred că este o tradiție ca proprietarul să trimeată flori cu ocazia unor evenimente: inaugurări, falimente ...

– Nu vă irosiți banii în ianuarie, îl întrerupse Clancey.

– Vă asigur că va fi o plăcere pentru mine, îi răspunse Rowan. Doar dacă n-o să vă vindeți afacerea și o să decideți să plecați de aici mai devreme; dacă ezitați să semnați contractul din motivul acesta, sunt gata să includ o clauză prevăzând plecarea anticipată.

– Să nu pariezi nici un firfiric pe chestia asta, Rowan!

El suspină și își luă o poză fatalistă.

– Promit. N-am avut niciodată noroc la joc ...

Un zgomot înăbușit care se auzi undeva pe aproape o făcu pe Clancey să sară din scaun gata să-și verse ceașca de cafea. Rowan aruncă o privire pe fereastră.

– Ah, ăștia sunt băieții mei ...

– Tinichigii? I-ai și adus?

– Nu, tinichigii nu lucrează sâmbăta și duminica. Ăștia-s zugravii.

– Se apucă azi de zugrăvit, îl întrebă tânăra, interzisă.

– Da, îi răspunse el, făcându-i cu ochiul. Vremea se anunță foarte frumoasă și tencuiala o să se usuce repede.

– Dar magazinul o să fie deschis sâmbătă și duminică, exclamă Clancey.

– Da, cred că mi-ați mai spus-o. Dar în interior nu se va întâmpla nimic.

Nu prea am avut de ales, înțelegeți ...

– Nu, nu înțeleg!

– Prietenii mei sunt gata să mă ajute oricând le-o cer, dar nu sunt liberi tot timpul. Nu-ți face probleme, suntem noi zugravi amatori, dar suntem numeroși. Totul va fi gata, în două-trei sfârșituri de săptămână.

Părea foarte mândru de el, iar Clancey i-ar fi aruncat cu plăcere cafeaua în figură. Dar n-ar fi fost un răspuns! El ar fi putut pe bună dreptate să argumenteze că era imposibil să preia casa în ianuarie,în starea în care se afla și ea ar fi trebuit să recunoască prima că fațada avea nevoie de reparații serioase.

– Și ce culoare ai ales? se interesă ea, în cele din urmă.

– O combinație de bleu cu roz. Kaye a ales. Ea a avut întotdeauna gusturi mai bune ca ale mele ...

– Asta o să se asorteze cu specificul afacerii mele. O să fie chiar foarte potrivit ...

– Îți promit că vom face toate eforturile ca să nu-ți stropim clienții cu var, îi declară el solemn.

Clancey își înăbuși un strigăt furios și se ridică să-și verse cafeaua răcită în chiuvetă. Trebuia să se uite pe corespondența din ajun și să achite factura lăcătușului, care reparase ușa de la intrare. Se gândise să plătească din buzunarul său, pentru a evita discuții inutile cu proprietarul, dar dacă acesta înțelegea să conducă jocul într-o asemenea manieră ...

– Fiindcă sunteți atât de grăbit să puneți casa la punct, am să vă arăt ceva care vă privește direct, din punctul ăsta de vedere, îi spuse ea întinzându-i factura.

– Ah, da, îi spuse el după ce o citi. O să-mi plătesc partea mea, evident.

– Cum adică partea ta, strigă Clancey.

– Adică jumătate.

– Jumătate? Ești proprietar și asta cade în sarcina ta!

– Nici pomeneală: atâta vreme cât sunteți locatară trebuie să vă asumați cheltuielile privind interiorul. Ușa este pe jumătate în interior, deci trebuie să plătiți jumătate din factură.

Dădu să iasă, dar Clancey îl apucă furioasă de braț.

– O secundă! N-o să scăpați așa ușor. Există legi care ...

Își mușcă limba, dar era prea târziu. Din păcate existau legi care i-ar fi permis lui Rowan s-o scoată din casă și mâine, dacă ar fi dorit. Legi care-i permiteau să înlocuiască toată instalația sanitară, să zugrăvească interiorul, chiar și în plin sezon de vânzări ...

– Adevărat? îi răspunse el. Totul este atât de nou pentru mineși habar n-am care ar fi obligațiile unui proprietar. Dar dacă tot veni vorba, mi se pare că în contract se stipulează că trebuie să plătiți facturile. Dar fiindcă nu l-ați semnat încă, desigur ...

– Și la prețurile astea, nici să nu contați pe faptul că o să semnez. Dar dați-mi factura aceea, dacă refuzați să plătiți.

– Ba nu! Vreau să-mi plătesc partea mea.

Puse hârtia în buzunar și ieși din bucătărie. După câteva minute auzi zgomotul racletelor pe tencuiala de lângă fereastra bucătăriei. Nu mai era nici o oră până la deschiderea magazinului și iată că Rowan se și apucase să curețe fațada!

"Era tot ce-mi lipsea! se gândi Clancey. Ca și când durerea de cap nu mi-ar fi fost de ajuns ..."

Rowan nu glumise atunci când vorbise de rapiditatea de care era în stare echipa lui. Clancey nu se mai gândea la povestea cu zugravii. Ieșise cu o clientă, ca să o ajute să ducă pachetele cu jucării și alte cumpărături. Când se întoarse spre intrare, noul aspect al fațadei îi produse un șoc.

"Un fel de combinație între albastru și roz ... Numai un bărbat putea să numească astfel așa o chestie! Noroc că a lăsat-o pe Kaye să aleagă"

Tot peretele fusese aproape retencuit cu un albastru lăptos, amintind de peisajele impresioniste. Cornișa acoperișului era mov, iar încadramentul ferestrelor, albastru închis. Pe ici, colo câte un detaliu fusese acoperit cu alb, punând în valoare restul culorilor. Era superb! "O casă din cărțile cu ilustrate" se gândi.

Pe pereții laterali se vedeau scări, pe care zugravii urcau și coborau cu agilitatea unor maimuțe. Rowan apăru intempestiv cu o găleată în mână și se-ndreptă spre o camionetă. În mod sigur o văzuse, dar nu schițase nici un gest în direcția ei.

Clancey ezită un moment să-l interpeleze, dar în cele din urmă hotărî că un compliment sincer nu poate să fie rău primit.

– E magnific, îi spuse ea, apropiindu-se. Iar la viteza asta, totul o să fie gata până la sfârșitul săptămânii viitoare, fără îndoială.

– Până acum am fost într-adevăr rapizi. Ce o să ne ia mai mult timp va fi aducerea apei, ca să curățăm locul și uneltele.

– Adică vreți să spuneți că ați plecat după apă cu găleata aia? îl întrebă ea, mirată. De ce nu mi-ați cerut să folosiți bucătăria?

– Așteptam să mi-o propuneți din proprie inițiativă. Și cum n-ați făcut-o, am crezut că nu vreți să fiți deranjată.

– Asta-i o prostie, Rowan! Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva! Folosește bucătăria cât dorești; poți intra pe ușa din spate, de acord?

Chipul lui păstră o expresie calmă și inexpresivă, ca și când n-ar fi luat oferta în serios.

– Sunteți sigură că n-o să va deranjeze toată harababura?

– Încetează cu prostiile! Sigur că o să mă deranjeze, totuși poți să tă folosești de bucătărie.

Nu după mult timp începu să se gândească la urmările propunerii sale. În ce hal va ajunge bucătăria?

Probabil, plină până la tavan de perii, pensule, bidinele și găleți de vopsea.

Până la închiderea magazinului, când se făcea deja seară, toți pritenii lui Rowan plecaseră. Eileen dădu cu aspiratorul prin sală și apoi se apropie de casă.

– Mâine o să vin mai devreme, ca să te ajut să rearanjezi rafturile, spuse ea, stânjenită. În seara asta însă nu pot să rămân; m-a invitat la restaurant un tip și ...

Clancey își ridică privirea din registru, intrigată de declarație.

– Glumești? Am crezut că ai renunțat de mult la poveștile astea!

– Am spus doar că nu o să mai încerc să agăț un bărbat, replică Eileen în defensivă. Și e perfect adevărat.

– Păi atunci cine e tipul care te-a invitat?

– L-am întâlnit în supermarket. Ne-am ciocnit cărucioarele în raionul de semipreparate.

– Ai început să ieși la agățat și în raionul de semipreparate? o întrebă Clancey înveselită.

– Nu-i adevărat! Dacă vroiam să-l agăț, l-aș fi văzut venind și nu mi-ar fi dat cu cărucior peste picioare.

Eileen își luă mantoul și o sărută pe Clancey. "Multă baftă!" îi ură aceasta, privind-o ieșind. Eileen era o tânără plină de farmec și calități, până la urmă, era imposibil ca un bărbat să nu bage de seamă lucrul acesta!

Clancey își termină socotelile, închise registrul și se-ndreptă spre bucătărie, cu inima îndoită de neliniște. Împinse ușa, gândindu-se la ce era mai rău, dar fu plăcut surprinsă. Singura urmă de folosință a bucătăriei era o grămadă de pensule curate, puse la uscat în colțul streșinii de la fereastră. Lucrul ăsta o cam agasă. În realitate ar fi preferat să găsească o întreagă harababură în locul acestei ordini impecabile.

Pentru că ce-și închipuise Rowan despre ea? Probabil că o considera în primul rând suficient de meschină, ca să simtă nevoia să ceară lucrătorilor să curețe totul lună ca să nu aibă discuții; apoi avusese o grijă meticuloasă, ca și cum ar fi considerat-o maniacă ...

Adevărul, realiză ea brusc, era că el ajunsese s-o considere ca pe un fel de fată bătrână, acrită și cu hachițe, care refuza să părăsească imobilul, doar pentru plăcerea de a-l șicana!

Micul Paradis nu-și deschise porțile înainte de amiaza zilei de duminică, dar zugravii sosiseră acolo încă din zori. Atunci când Rowan sosi acolo, cei mai matinali dintre ei îl așteptau, ronțăind croasante și bând cafea.

Clancey trecea de la unul la altul cu o cafetieră și le umplea ceștile.

– Ce se întâmplă? întrebă el, fără să surâdă.

– Încerc să fac tot ce pot ca să le mulțumesc, răspunse ea, nemulțumită să-l vadă surprins. Au muncit mult ieri, fără să-mi deranjeze clienții ori să-mi devasteze bucătăria!

Îi puse o ceașcă în mâini și i-o umplu cu cafea, regretând că n-are suficientă îndrăzneală să i-o verse peste degete.

Rowan aștepta ca ceilalți să se apuce de lucru, pentru a veni s-o caute.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți pierzi timpul în dimineața asta și aș vrea să-ți plătesc pentru cafea și cornuri. Era de datoria mea să le ofer micul dejun.

Clancey simți un fior, la auzul acestor cuvinte. Deci presupunerile ei de ieri erau adevărate ...

– Nu vorbi prostii! exclamă ea. Îmi pot permite să ofer o cafea prietenilor. Până la urmă mi-au făcut și mie un serviciu. Clienții adoră noile culori ale fațadei. Rowan o privi o clipă fără să zică nimic și tânăra remarcă imediat o schimbare în atitudinea lui.

– În cazul ăsta, vă mulțumesc sincer. Este foarte frumos din partea dumneavoastră că v-ați gândit la ei.

– Unde i-ați găsit? întrebă ea, ca să schimbe subiectul.

– Îmi ajut prietenii întotdeauna când au nevoie , iar ei fac la fel atunci când se pune problema.

– Aveți mulți prieteni, observă ea.

– Și asta vă miră?

Îi surâse blând și luă un corn din paner. Da, se gândi Clancey, atitudinea lui se schimbase. Părea mai relaxat, mai încrezător.

– Aseară am fost prea obosit ca săvă mai mulțumesc, pentru că ne-ați pus bucătăria la dispoziție, reluă el. Vă rog să mă scuzați pentru neglijență.

Da, era mai relaxat și mai fermecător de asemenea. Ochii săi albaștri aveau o strălucire jucăușă, iar gropițele din colțul gurii, o confirmau. "Doamne, cât e de frumos!" se gândi tânăra. "Frumos și teribil de seducător. Bărbatul ăsta e periculos!"

Inima lui Clancey începu să-i bată, deodată, mai tare sub privirea pătrunzătoare a lui Rowan și nu găsi nimic să-i răspundă. "Ce m-a apucat?" se întrebă ea.

Din fericire el o părăsi câteva secunde mai târziu, ducându-se la prietenii lui. Cu picioarele tremurânde și încă uluită, Clancey intră în casă, respirând sacadat.

După-amiaza începu bine. Erau mai puțini clienți decât în ajun, dar făceau cumpărături mai importante. Clancey avea acum mai mult timp să se ocupe de fiecare în parte, ascultând comentariile măgulitoare ale acestora în legătură cu noul aspect al imobilului.

Pe la orele patru, o femeie foarte elegantă intră în magazin și alese o păpușă de porțelan, după care se îndreptă spre casă.

– Organizăm un tur al caselor vechi din cartier, în fiecare an, de Crăciun, spuse ea. Sunt sigură, că veți fi de acord să includem și casa dumneavoastră în acest circuit, anul acesta domnișoară Kincade ...

Tonul femeii nu prea lăsa loc de refuz, constată Clancey.

Cine ar fi putut să refuze o asemenea propunere excepțională?

"Asta înseamnă o altă obligație de sărbători! se gândi mai departe. Dar până la urmă avea dreptul să refuze, chiar dacă propunerea suna ca una din cele zece porunci!

– Vizitele astea nu privesc oare numai cartierul istoric. Acesta se termină la două străzi de aici și nu cred că suntem cam departe ...

– N-are nici o importanță, declară femeia, dând imperios din mână. Am dorit dintotdeauna să mărim suprafața de interes istoric și nu cred că președinta noastră o să vadă vreun impediment ca să includă casa dumneavoastră în lista obiectivelor de interes. Trebuie că ați cunoscut-o. Toți cei interesați de clădirile vechi din oraș o cunosc pe Kaye Mckenna! Mă bucur să vă pot considera una dintre noi și pe dumneavoastră, domnișoară Kincade.

Fără a-i lăsa timp de răspuns, femeia își luă pachetul și ieși din magazin, arborând un aer de superioritate, de parcă ar fi fost regina Angliei.

"Cred că am un talent deosebit de a atrage belele, fără să fac nici cel mai mic efort!" se gândi Clancey. Măcar dacă ar fi avut inspirația să refuze categoric ...

Amintirea întâlnirii n-o părăsi toată ziua. Desigur ideea de a deschide casa iubitorilor de clădiri vechi îi plăcea, mai ales din cauza reclamei implicite ce decurgea din asta.

De altfel chiar și ea vizitase cartierul istoric vara trecută și se gândise să-și instaleze afacerea într-una din acele clădiri, pline de farmec.

Singura problemă era că vizitarea magazinului și a casei urma să aibă loc în momentul când ea va trebui să se pregătească de plecare!

În decembrie, în timp ce vecinii se vor delecta, vizitând cartierul, ea va fi ocupată cu găsirea unui nou local!

Ar fi fost totuși atât de frumos să se-ntâlnească cu alți oameni, să le arate casa împodobită de sărbătoare, cu jucăriile ei de colecție, cu lumânări la ferestre și cu un brad mare în salon. ...

Gândul acesta aproape o făcu să aibă lacrimi în ochi. Dar la ce bun să se vaite? Dacă Kaye Mckenna se va ocupa de această ocazie, atunci cu siguranță că va deschide porțile casei și iarna viitoare.

"Voi putea să mă întorc aici și să văd cum a refăcut decorarea casei" se gândi ea. Râse de propriul sentimentalism și se duse câteva clipe, în oficiu ca să-și șteargă ochii umeziți.

Zugravii lucraseră până târziu și atunci când plecaseră, treaba era aproape gata la casa din Pine Street! Clancey puse puțină ordine în magazin și apoi se duse la bucătărie ca să pregătească ceva de rontăit. Spre surprinderea ei, Rowan era încă acolo, terminând tocmai de spălat pensulele în chiuvetă.

– E târziu, observă ea, scoțând din frigider câte ceva, pentru a face niște sandvișuri.

– Vă rog să mă iertați! răspunse el. Vă las imediat singură. Să termin de curățat ...

– N-am spus asta ca să vă gonesc ... Doriți ceva de mâncare?

– Cu plăcere, acceptă el un pic surprins.

Două minute mai târziu, Clancey îi întinse un sandviș cu pui. El mușcă din el, continuând să spele pensulele.

– Parcă ați făcut asta toată viața, zise ea după un timp.

– Student fiind îmi câștigam banii de buzunar zugrăvind case, în timpul vacanțelor.

– Dar nu mă gândeam că v-ați reprofilat, după ce ați terminat facultatea!

Rowan nu-și putu stăpâni un surâs, ceea ce îi dădu fiori lui Clancey. Oare cum putea fi bărbatul ăsta, fermecător și agasant, în același timp?

– Este azi doar un fel de a-mi petrece timpul liber. O fac doar atât de des cât să-mi amintesc de efortul fizic, pe când buchisesc prin registre și contabilitatea începe să mă agaseze. Asta mă face să mă întorc la muncă mai reconfortat.

– Îmi închipui că da, așa e ...

Clancey nu-și putu deslipi privirea de pe torsul impozant al bărbatului pe care tricoul nu i-l putea ascunde. Un trunchi puternic, care degaja o forță puțin obișnuită ...

Probabil că el simțise că este privit atât de intens pentru că se-ntoarse, deodată spre ea.

– Mi-ar place să știu cum ai ajuns să vinzi jucării, Clancy, îi spuse el.

– Nu prea știu, îi răspunse ea, nepăsătoare. Mi s-a spus că ar fi o fixație prostească, pe care numai o terapie psihiatrică ar mai putea-o vindeca. Sau o contradicție între dorința de a avea copii și teama de maternitate, pe care o stăpânesc doar trăind în mijlocul jucăriilor... Dar, de fapt ...

– Nu-i nevoie să-mi spui mai mult, o întrerupse el. Adevărul este că-ți place să te joci cu ele.

– Da, admise ea, surâzătoare. Am început prin a cumpăra jucării vechi, stricate și sunt sigură că voi fi singura mamă din istorie, care va avea mai multe decât proprii săi copii!

– Deci, vrei să ai copii?

– Da, presupun că da ... Dar simt nevoia de altceva, înainte, înțelegi!

El râse, auzind așa ceva. Și Clancey se gândi, deodată la bebelușul de șase zile la care probabil și el ar fi trebuit să se gândească în momentul acela. Ar fi vrut să-i spună că ei i se păruse adorabil, dar se abținu ca să nu treacă drept indiscretă.

– Iartă-mă, reluă ea, un pic stânjenită, dar ziua de azi a fost atât de lungă ...

– Nu mai stau mult. Du-te fără grijă la culcare, închid eu când plec.

Clancey îi dădu bună seara și urcă pe scară. Dar să se culce știindu-l acolo i se părea neobișnuit. Așa că se spălă pe dinți mai mult ca niciodată și își făcu toaleta pe îndelete. După ce termină, liniștea casei nu mai fu tulburată decât de scârțâitul și pocănitul scos de țevile de la calorifer. În primele nopți, zgomotele acestea îi provocaseră momente de spaimă, dar acum se obișnuise cu ele și n-o mai deranjau. Se duse în cameră, ca să-și pună pijamaua. Dormitorul era camera cea mai plăcută, după părerea ei. Mare, luminos, cu proporții armonioase, dădea spre stradă, prin trei ferestre largi, chiar sub streașină. Geamurile erau gravate cu motive florale, iar plafonul era ornat cu o friză de gips.

Patul metalic din încăpere era perfect armonizat cu încăperea. Bineînțeles, pereții trebuiau să aibă un alt tapet, iar lemnăria revopsită, dar pe moment nu se punea problema.

După ce-și puse pijamaua, Clancey se duse în baie ca să stingă lumina.

În momentul în care puse piciorul pe culoar, un troznet asurzitor făcu să se cutremure toată casa. Îi trebui aproape un minut până să realizeze ce se-ntâmplase. Plafonul camerei sale se prăbușise!

Rămase un moment, împietrită în fața dezastrului pe care-l avea în fața ochilor. Tot tavanul căzuse pe podea și era acum o grămadă de moloz.

Își dădu deodată seama cu groază că dacă Rowan n-ar fi reținut-o în bucătărie pe când își spăla pensulele acum ar fi fost înmormântată sub o jumătate de tonă de dărâmături!

O salvase pur și simplu de la moarte!

Capitolul 5

Praful din aer era atât de dens încât Clancey, simțind că se sufocă, ieși înapoi pe culoar. Îl auzi pe Rowan urcând scările în grabă și se repezi spre el, aruncându-i-se în brațe. Era epuizată, nervii o lăsaseră și hohote puternice de plâns îi zguduiră umerii.

– E în regulă? o întrebă el.

Clancey ridică fruntea incapabilă să scoată un cuvânt și se strânse lângă el, afundându-și fața la pieptul lui. El o mângâie ca s-o liniștească.

– Totul o să fie bine, nu-ți fie frică ... Îi murmura blând.

Se uită apoi în cameră, pe deasupra umărului fetei. Praful se mai împrăștiase și acum se puteau vedea mai bine enormele găuri din plafon.

– Am spus că trebuie reparat acoperișul! exclamă Rowan.

– Acoperișul a căzut? întrebă ea.

– Nu, dar este fisurat așa că apa s-a infiltrat în plafon de foarte multă vreme. Instalația de încălzire n-a mai funcționat nici ea o vreme

de doi ani, iar acum, casa fiind din nou încălzită, n-ar fi surprinzător să mai crape pe undeva!

În timp ce vorbea o masa cu mâna pe spate. Clancey se lăsă câteva minute supusă acestui tratament relaxant și învăluitor și apoi își reveni brusc, Să stea astfel în brațele lui, ca și cum i-ar fi fost iubită, chiar în fața camerei sale, nu era lucrul cel mai potrivit pe care-l putea face!

În sfârșit, lucrurile trebuiau nuanțate! se gândi ea. Camera era acoperită de dărâmături, ea însăși era acoperită de praf din cap până-n picioare ... Trebuie să fie complet nebun s-o confunde cu vreo femeie fatală, din filmele de altădată, senzuală până-n vârful unghiilor!

Dar pentru mai multă siguranță, se depărtă de Rowan, care-i dădu drumul fără nici cel mai mic semn că ar dori s-o rețină.

– Te simți mai bine? o întrebă.

– Da, mulțumesc. Puțin a lipsit ca ...

Aruncă o privire speriată în camera devastată și el înțelese ce voise ea să spună. O prinse de braț și o reținu.

– Să nu intri. Restul tavanului se poate prăbuși oricând.

– N-am intenția să dorm acolo în noaptea asta, spuse ea. Vreau doar să-mi iau capotul și perna ...

– Ai face mai bine să uiți de ele, până or să se pună schelele. De ce nu vii să dormi la mine? Ai putea avea o noapte liniștită și de restul te vei ocupa mâine.

Clancey îi aruncă o privire mirată.

– Dar numai dacă nu cumva dorești să dormi în prăfărie, reluă el. Și nu mai face mutra asta, nu încerc să te seduc.

– Sper că-i așa! îi replică Clancey.

Totuși, ideea asta îi trecuse prin minte!

Tânăra își reaminti deodată că nu locuiește singur și se rușină, fiindcă îl bănuise de lucruri nedemne, atunci când nu era vorba decât de o simplă amabilitate.

– Mulțumesc, ești mult prea amabil dar... Dar ce ar fi zis Kaye văzându-i pe cei doi? Și pe urmă cum ar putea ea, Clancey, să locuiască la această familie, din cauza căreia trebuia să-și părăsească propria casă? La familia care anul viitor va locui aci, în locul ei?

– ... dar prefer să dorm aici, își sfârși ea fraza. Am lăsat niște pături în salon și o să mă învelesc cu ele. Cred că am să mă descurc.

– Cum vrei, îi răspunse Rowan. Și sper că restul tavanului n-o să cadă și el în noaptea asta....

Înainte să plece se duse să inspecteze restul etajului, verificând cu mare grijă orișice fisură. Cu nervii ferfeniță și epuizată Clancey era pe punctul de a exploda când el o anunță că totul pare în ordine și plecă.

Tânăra putu, în sfârșit, să se bage – n pat, dar până să se calmeze, nu putea închide un ochi. De fiecare dată când încerca s-o facă, imaginea camerei sale invadate de moloz îi revenea în memorie. Atunci când, în sfârșit, reuși să-și alunge toate gândurile negre, simți că amintirea celor trăite în brațele lui Rowan, îi dădea fiori ...

"E rușinos! își zise în cele din urmă. Nu trebuie să ți se întâmple așa ceva cu un bărbat însurat!"

Desigur, împrejurărilor îi puteau justifica gestul: surpriza, teroarea, spaima o făcuseră să se îndrepte spre el ca înspre un salvator. Altfel nu s-ar fi aruncat niciodată în brațele lui. Și cu toate acestea n-ar mai trebui să mai facă așa ceva niciodată, chiar dacă și-ar dori. Ceea ce, bineînțeles, nu era cazul!

Dacă ghinionul se agață de cineva, nimic nu-l mai poate opri.

La asta se gândea Clancey, luni dimineața, când scoase din întâmplare, dintr-un coș un bilețel și citi numele câștigătorului. Kaye Mckenna! Scoase o exclamație care atrase atenția lui Eileen.

– Poți trage alt bilet, îi sugeră aceasta.

Clancey se grăbi să formeze numărul de telefon al lui Kaye înainte ca Eilenn să aibă timpul să aprofundeze subiectul și o invită pe doamna Mckenna la ceai, spre sfârșitul după-amiezii, spre a primi premiul.

– O să vină? întrebă Eileen, curioasă.

– Desigur! Dacă n-aș fi fost atât de politicoasă, invitația ar fi putut părea cam prea precipitată ...

– Dacă observi, asta cade bine. Ai putea să exploatezi situația.

– Despre ce vorbești? întrebă Clancey, mirată. A fost doar o simplă tragere la sorți, ai văzut bine.

– Nu te-aș fi condamnat, în caz că ai fi trișat. Dar mărturisesc că nu ți-ar fi trebuit mult timp să descoperi avantajul acestei situații, nu-i așa? Când Kaye Mckenna va vedea gaura asta enormă în tavan, își va pune întrebarea bine îndreptățită dacă este cazul să se mute într-o casă care cade în capul locatarilor! Și cu puțin noroc, ar putea să decidă să nu locuiască aici ...

Clancey nu se gândise nici o secundă la această eventualitate. Așa că rămase mirată de spiritul machiavelic al prietenei sale și chiar se întrebă dacă nu cumva aceasta chiar are dreptate. Se putea întâmpla orice!

În camera ei nu se schimbase nimic. Patul și podeaua erau acoperite de bucăți de moloz și de un strat gros de praf. Câteva bucăți de stuc încă mai atârnau de plafon, părând că sfidează legile

gravitației, deși nimeni n-ar fi putut spune pentru câtă vreme! Era cu siguranță o priveliște impresionantă! Kaye Mckenna ar fi trebuit să aibă nervi de fier ca să privească liniștită această catastrofă!

Clancey surâse larg și sincer atunci când auzi soneria de la intrare, la un sfert de oră după închiderea magazinului. La vederea lui Kaye Mckenna simți o satisfacție sporită: aceasta era îmbrăcată într-un taior de lână închisă la culoare, făcut parcă să atragă praful din aer ...

– Am venit prea devreme? întrebă aceasta văzând că Clancey purta șorț.

– Nicidecum, intrați. Ultimul client a stat până târziu, așa că încă n-am avut vreme să pregătesc ceaiul.

– Pot să vă ajut? întrebă Kaye, surâzătoare.

Asta înseamnă, se gândi Clancey, că nu mai are răbdare și vrea să vadă și restul casei. Dar cum ar fi trebuit ea să reacționeze într-o asemenea situație? O conduse pe musafiră la bucătărie, tocmai la timp pentru a scoate o tavă de fursecuri din cuptor.

– Vi se-ntâmplă des să aveți clienți care vin la ultima oră? întrebă Kaye.

– Destul de des, mărturisi Clancey. De cele mai multe ori e vorba de un părinte, care dorește să cumpere un cadou pentru aniversarea copilului, cu un sfert de oră înainte de începerea petrecerii. Desigur, pentru a simplifica lucrurile, trebuie spus că fiecare dorește tot ce e mai grozav pe lume! Încep să înțeleg care este inconvenientul major al faptului că locuiesc aici: nu mi-am imaginat mai înainte câte persoane or să sune după ora închiderii!

– Nu locuiați și înainte de a veni în Fine Street, deasupra magazinului dumneavoastră?

– Nu efectiv. Acum însă o mare parte a clienților pare să creadă că magazinul este deschis non stop. În sfârșit ... Dar nu ați adus și bebelușul cu dumneavoastră?

– Nu. În după – amiaza asta se ocupă taică-su de el. Vrea să-l arate unora din clienții lui.

În timp ce Clancey aranja serviciul de aici, pe care-l avea de la bunica ei, Kaye se uita curioasă prin bucătărie.

– Asta-i instalația originală, nu-i așa? întrebă ea.

– Cred că da. Este veche, dar funcționează bine, dar lucrurile nu stau la fel și în bucătăria de la etaj. Puteți arunca o privire dacă doriți, doamnă Mckenna.

– Spune-mi Kaye, te rog! Cred că nu voi rezista tentației de a face un tur, mulțumesc. Ador să vizitez clădirile vechi.

"Mai ales pe asta!" se gândi Clancey.

– O să fiu atentă la tavan, mai adăugă Kaye. Trebuie că a fost teribil pentru tine aseară.

Clancey se opri o clipă din aranjatul ceștilor și linguriților. Kaye o privea calmă! Dar nu văzuse încă amploarea dezastrului. Vom vedea după aceea ce mutră va face ...

Kaye o luă pe marea scară hexagonală, în timp ce Clancey era pe cale de a termina aranjatul mesei. Se duse apoi în salon, așteptând reacția lui Kaye. De fapt ce aștepta? Un strigăt de surpriză, urmat de o tăcere apăsătoare ...

Dar nimic din toate astea nu se-ntâmplă și Kaye se întoarse, așezându-se liniștită la masă.

– A fost un noroc că nu erați în pat când s-a-ntâmplat. Ce vei face acum?

Femeia asta e inumană, se gândi Clancey, înainte să-și amintească faptul că era și specialistă în clădiri vechi. Asta însemna că nu era primul plafon prăbușit pe care-l vedea! Cel puțin dacă nu era doar de un calm aparent.

– Nu prea știu, răspunse ea turnând ceaiul. Din fericire, n-am avut vreme să-mi scot hainele curate și ele sunt acum aici, în încăperea asta. Lapte? Zahăr? Lămâie?

– Numai lămâie, mulțumesc. Casa asta ar fi foarte interesantă în perioada de Crăciun.

– Nu știu ce să zic. În situația de față ...

– Nici vorbă! exclamă Kaye. Vizitatorii vor putea să vad nemijlocit ce muncă îi așteaptă dacă vor să cumpere și să restaureze o casă veche. Toate celelalte ce se pot vedea sunt deja terminate și în stare perfectă: se pot percepe farmecul și frumusețea, dar nu și munca și efortul ce se cer pentru asta.

– Desigur, admise Clancey. Dar eu nu mă situez în zona ...

"Oah! Nu asta am vrut să spun! își zise"

– Știu că ești preocupată de faptul că nu este în zona istorică a orașului. Dar unul din scopurile noastre este de a obține extinderea zonei istorice protejate în tot cartierul și nu numai pentru câteva străzi. Vei avea, în circuitul propus de noi, un argument din cele mai serioase ...

"Și asta o să ușureze mărirea zonei istorice, înainte să mă evacuați!" adăugă Clancey, în gând. Dar cum ar fi putut s-o condamne pe Kaye, fiindcă dorea să-și protejeze propria casă ...

– Mi-ar plăcea mult să te pot ajuta, dar ...

Kaye îi înțelegea foarte bine temerile și i-o tăie scurt:

– De ce să nu facem o petiție care să fie semnată în timpul perioadei de porți deschise și care să ceară extinderea zonei istorice?

Este o cauză bună, se gândi Clancey, pentru care merita să-și abandoneze sila pe care de obicei o avea pentru orice demers politic. Era vorba de viitorul cartierului istoric ...

– Sunt de acord să particip la acest proiect, spuse ea, dar nu pentru a face parte din circuit, pentru că aici o să mai stau doar foarte puțină vreme.

Niște ciocănituri în ușa de la intrare le întrerupse brusc. În mod obișnuit Clancey le-ar fi ignorat o vreme, dar acum era o ocazie nevisată de a schimba subiectul!

– Ați auzit? o întrebă pe Kaye. Încă un client!

Coborî la parter bombănind. Oare oamenii au uitat să citească? Orarul era scris foarte clar pe ușă! Dar cel care bătuse la ușă n-avea nici o intenție în legătură cu produsele magazinului.

– Nici acum n-ai reparat soneria? o întrebă el imediat ce i se deschise ușa.

Rowan! Numai el mai lipsea!

– Nu. Ține de exterior, îi replică ea.

– Nimai butonul. Firele, soneria și tot restul instalației se află în interior.

– Îmi place liniștea.

Dacă oamenii văd că n-am sonerie, deseori abandonează și mă lasă liniștită.

– Puteai găsi o altă soluție!

– Oare? întrebă tânăra agasată. Să-i primesc cu un retevei? Azi ce ai mai pus la cale?

El se îndreptă solemn și ridică vergeaua metalică ce o ținea în mână ca pe o spadă.

– Sunt apărătorul tinerelor femei și a dreptului lor de a dormi liniștite în patul lor.

-Clancey se dădu un pas înapoi ca să iasă din raza lui de acțiune.

– Mie îmi spui? murmură ea.

Rowan o urmă până la primul etaj și o zări pe Kaye. Aruncă o privire mirată spre Clancey.

– Bună Kaye! Ce învârtești pe aici? Și unde este cel mai extraordinar bebeluș din lume? Abia aștept să-l revăd.

– Ar trebui să te grăbești, îi răspunse ea. Crește în mare viteză.

Clancey simți că începe să amețească. Ce să însemne toate astea? Părea o piesă bulevardistă de prost gust! Kaye îi spusese că bebelușul era cu el și că îl va arăta unor parteneri de afaceri. Oare îl încredințase în grija cuiva? Atunci Kaye ar fi trebuit să se mire și să pună întrebări ... Și de ce spusese el că vrea să "revadă" copilul?

Deodată își aminti întrebarea lui Hank: "Care dintre Mckenna?" Asta însemna deci că erau mai mulți! Iar Kaye nu era soția lui Rowan și nici copilul nu era al lui.

Descoperirea asta îi luă o greutate de pe suflet. Din fericire o făcuse înainte să se facă de râs! Și nici nu mai trebuia să-și facă reproșuri pentru cele petrecute în ajun ...

– Pentru circuit ... reluă Kaye.

Clancey reveni pe pământ. Rowan dispăruse în camera sa de unde îl auzea șuierând.

– ... dacă-ți schimbi părerea, chiar și în ultimul moment, nu ezita să mă suni.

Avem cu adevărat nevoie de case noi, altfel turiștii se vor plictisi și n-or să mai vină. Și ar fi păcat!

Din camera lui Clancey se auzi zgomotul unei prăbușiri și vocea lui Rowan.

– Nu ți-a spus că are nevoie de fraieri noi? zise el.

– Are un pic de dreptate, admise Kaye surâzătoare. Dar te asigur că nu-i vorba de mare lucru de făcut.

Propria mea casă este deschisă pentru public de ani de zile, în toate stadiile restaurării, și ...

– Mie mi se pare că a durat secole! continuă Rowan din camera vecină.

Kaye se uită amuzată spre ușă.

– Totuși, el m-a ajutat mult, îi explică ea lui Clancey. Personal, reluă ea cu voce tare, cred că Rowan a cumpărat casa asta pentru că a noastră fiind terminată nu-și mai poate exercita mai departe pornirile distructive.

Capul lui Rowan apăru în cadrul ușii, cu părul și sprâncenele albite de praf.

– De când te dai drept Sigmund Freud, draga mea? întrebă el ironic.

– Și când te gândești că am fost bucuroasă atunci când m-am măritat pentru că o să am frați noi! Ce tâmpită am fost!

– Sunt mulți? întrebă Clancey, curioasă.

– Patru! răspunse Kaye. Mă și întreb cum de sora lor nu a înnebunit până acum.

– Și cine ți-a spus că nu? întrebă vocea din camera alăturată.

– Trebuie să vii pe la mine, Clancey, spuse Kaye ridicându-se. Cred că nu putem discuta serios, cu lăudărosul ăsta prin preajmă.

Pe când coborau scările, Clancey observă că în razele soarelui ce treceau prin ferestre se ridicaseră particule de praf. Ai fi zis că se aflau într-o jucărie din aceea plină cu apă, care agitată imita ninsoarea. Ar fi amuzant dacă n-ar fi văzut praful infiltrându-se peste tot și dacă, din cauza asta, n-ar fi fost nevoită să curețe fiecare jucărie, fiecare cutie, fiecare etajeră ...

Kaye îi zări privirea și-i surâse cu înțelegere.

– Putea să fie și mai rău, spuse.

Cel mai bine ar fi să închizi camera și s-o etanșezi pentru ca praful să nu invadeze toată casa. Dar nu vei putea să eviți fenomenul numit "sindromul ciupercii".

– Ce?

– Sindromul ciupercii. Atunci când se ivește o problemă într-o parte a casei, ea crește cu viteza cu care se răspândesc ciupercile și invadează tot restul clădirii. Cei care s-au confruntat cu problema asta știu ce înseamnă!

– Sună încurajator! zise Clancey, surâzând.

În mod evident Kaye vorbea din experiență. Dar Rowan avea și el o asemenea experiență, de putea muncii cântând?

În orice caz, sindromul ciupercii părea că fusese o prezență permanentă în întreaga sa viață, se gândi ea după ce Kaye ieși. Totul părea scăpat de sub control! Chiar și eforturile de a o descuraja pe Kaye s-o includă în turul cartierului, păreau zadarnice.

Și oare ce-o fi gândit Rowan despre toate astea? Nu-și pune cumva întrebarea dacă această casă nu ocupă un loc prea important în viața lui? Totuși, în ciuda acestor îndoieli, nu prea afișa nici o bucurie exagerată pentru repararea tavanului!

Dacă ar fi uitat problemele lor în privința contractului, Clancey l-ar fi privit chiar cu simpatie. Rowan luase problemele în piept, fără să ezite: zugrăveala exterioară, tavanul. Dar entuziasmul și determinarea, nu-l vor părăsi într-o zi?

După o adâncă reflexie, ajunse la două concluzii. Prima era că Rowan n-ar fi abandonat niciodată ceva dacă i s-ar fi părut o înfrângere. A doua era că, indiferent ce gândea el, să fie drăguță cu el nu putea să fie favorabil cauzei ei!

Clancey băgă o a doua tavă de fursecuri în cuptor, având grijă ca de această dată să iasă niște prăjituri perfecte. După ce termină, prepară un al doilea ceainic și duse totul la etaj.

Camera era închisă. Rowan încerca să limiteze, pe cât era cu putință, dezastrul!

Bătu la ușă, însă nu obținu nici un răspuns. Împinse ușa să se uite în interior. Rowan se uită la ea, vizibil surprins.

Purta o mască chirurgicală și chipul îi era acoperit de un strat gros de praf de moloz.

– Asta ar fi o mască grozavă pentru Mardi Gros! îi spuse tânăra. Vrei să pari un octagenar cu mască de oxigen, nu-i așa? Îți mai trebuie totuși o pijama și niște tuburi de plastic.

– Când o să termin treaba, o să arăt probabil, ca un bătrân de optzeci de ani, răspunse el.

– Nu vrei să faci o pauză? Am făcut un ceai, îi făcu Clancey o ofertă.

– Cu plăcere. Dar aproape am terminat, n-am putea aștepta câteva minute?

– Dacă vrei să mănânci prăjituri reci, putem aștepta, îi răspunse ea. Dar de ce să nu lăsăm puțin ferestrele deschise să se mai aerisească?

Crezi că o să cadă zugrăveala de afară?

– Nici pomeneală. Pur și simplu n-am reușit să deschid fereastra, asta-i tot!

– Ah, da, am uitat ... Ferestrele au fost vopsite pe dinafară și erau închise. Acum s-au lipit.

– E genul de povești pe care îmi place să-l aud, zise Rowan, mormăind. Fără aer condiționat, mă întreb chiar cum își vor petrece vara, cei ce vor locui în casa Schultz!

Clancey nu-i răspunse. Ce va face Rowan și familia lui în vara viitoare chiar n-o privea în nici un fel!

– Am visat întotdeauna la un tavan cu grinzi aparente, spuse ea ridicând privirea.

– Dar nu ca ăsta, îi răspunse el. Grinzile astea n-au fost gândite să fie văzute.

– Nu prea cred ... De aici am impresia că toate traversele astea...

– Așa e! Stucatura a făcut să apară diferențe în relief: grosimea ei variază între un centimetru și șase, în funcție de loc. Îți dai seama ce efort trebuie făcut ca să refaci totul?

Rowan scoase un suspin de descurajare și își puse masca pe pat.

– Îmi dai voie să folosesc baia, ca să mă înviorez puțin? o întrebă.

– Desigur ...

Ieși și Clancey începu să adune într-un colț al camerei resturile de tavan. Fiecare mișcare ridica nori de praf insuportabili. ,,Măcar de aș putea deschide blestemata aia de fereastră!" își zise ea. Uitându-se mai de aproape la pervazul ferestrei văzu un spațiu între fereastra ghilotină și montant. Poate cu un levier ar fi putut s-o deblocheze?!

Găsi o bară de metal și încercă s-o introducă în crăpătură.

– Ce faci? o întrebă Rowan, întrând în încăpere. Hainele îi rămăseseră gri de praf, dar părul își regăsise culoarea neagră, intensă și strălucitoare. Probabil că-și pusese capul sub robinet.

– Încerc să văd dacă fereastra este complet blocată. Pentru că îți închipui ce curent va fi în ianuarie, când va fi viscol, nu ? Dar poate că puțin aer proaspăt n-o să-ți facă rău la sănătate, mai adăugă ea ironic.

– Foarte amuzant! Lasă-mă pe mine să încerc.

Apucă de marginea de jos a ferestrei și făcu un efort serios să o ridice câțiva centrimetri. Deodată se auzi un scârțâit puternic și bara pe care Clancey o ținea în mână alunecă pe vopsea. Sub ochii ei îngroziți, fereastra coborî brusc spre poziția inițială, prinzând brațele lui Rowan între fereastră și pervaz.

Capitolul 6

Chipul lui Rowan păli în mod vizibil, dar rămase de un calm olimpian. Clancey ar fi trebuit să-i mulțumească că nu revărsase asupra ei un val de admonestări! Se grăbi să împingă iar bara în spațiul liber rămas și să ridice fereastra, ca să-l elibereze.

El scoase doar un ușor geamăt, dar acesta răsună puternic în sufletul fetei. După ce-și scoase mâinile din menghina ferestrei degetele lui Rowan rămaseră chircite în poziția în care fuseseră prinse.

– Gheață! țipă Clancey.

Coborî imediat în bucătărie și goli frigiderul de toate cuburile de gheață. Rowan care o urmase, o privi cum umple un șervet cu cuburi sfărâmate, fără să zică nimic. Dar când ea încercă să i-l înfășoare în jurul mâinilor, protestă ușor.

– Ce încerci să faci? Vrei să-mi îngheți degetele după ce mi le-ai rupt?

– Măcar o să calmeze durerea, până o să ajungem la spital, îi replică ea, sigură. Pentru felul ăsta de lovitură, primul lucru care

trebuie făcut este să pui gheață. Nu-i așa? întrebă ea, demolând complet efectul tonului său profesional.

– Sper, îi răspunse el, cam fără convingere.

Clancey opri la intrarea pentru urgențe a spitalului și-l ajută pe Rowan să iasă din mașină. Când ajunseră înăuntru, el îi spuse că parcase nerugulamentar.

– Știu, îi răspunse ea. Voi elibera locul imediat ce vor începe să se ocupe de tine.

– Înainte de asta, va trebui să le arăt carnetul de asigurare socială!

– Nu-mi spune că n-ai așa ceva!

– Ei bine! sincer să fiu nu mi-a trecut prin minte că aș putea avea un accident ...

– Așa gândesc toți, Rowan! Prin definiție, accidentul este ceva la care nu te aștepți!

– Nu țipa, îi spuse el surâzând. Am carnetul de asigurări în portofel.

Clancey îl privi fără să înțeleagă.

– Atunci, care-i problema?

– E în buzunarul de la spate al ginșilor mei.

Neputând să-și miște degetele, era clar că nu putea să-l ia de acolo. Și asta mai însemna ca ea să-i scotocească prin buzunarul strâmt al pantalonilor ...

– Întoarce-te, îi spuse Clancey, suspinând.

Își strecură mâna în buzunar. Portofelul era cald și confecționat din piele fină. Pânza pantalonilor era atât de uzată încât părea că-l atinge direct pe piele. Eșuă în plină tentativă de extragere a portmoneului. Se înroși la față, fără să se poată împotrivi.

– Nu ți-aș recomanda să te reprofilezi în hoață de buzunare! îi aruncă Rowan peste umăr.

Clancey reuși în cele din urmă să scoată pertofelul și prima intenție fu să i-l arunce proprietarului. Se abținu însă și-l dădu infirmierei care venise să-i întâmpine.

Fără să mai facă nimic se-ntoarse să-și mute mașina.

Rowan merita pe deplin să fie abandanot propriei sorți! Dar pe de altă parte, se rănise încercând să-i repare fereastra și asta îi dădea ei cu siguranță o oarecare responsabilitate. Ce se-ntâmpla dacă avea degetele rupte?

Când se întoarse la sala de urgențe, infirmiera îi indică camera în care se afla Rowan. O infirmieră îi bandaja degetele în momentul în care ea intra în încăpere.

– Întotdeauna le aveți atât de reci? îl întrebă infirmiera.

– Nu, e datorită la vreo trei kilograme de gheață, în care această tânără persoană mi le-a învelit, îi răspunse el, privind spre Clancey.

– A fost o idee foarte bună, confirmă infirmiera.

Clancey nu se putu împiedica să nu scoată limba. El ar fi făcut bine s-o ia mai în serios, fiindcă ea nu făcea nimic fără motiv!

– Din fericire bine că nu purtați verigheta, domnule Mckenna, reluă infirmiera. Degetele vă sunt atât de umflate încât ar fi trebuit să o tăiem. Gata, rămâneți așezat, vă aduc imediat radiografiile.

Le surâse amabil la amândoi și ieși din încăpere.

– De ce a crezut că trebuia să porți verigheta? întrebă Clancey.

– O simplă deducție logică, presupun.

– Fiindcă am venit aici cu tine, ținându-te de mână?

El își luă o expresie înspăimântată și își duse mâinile la spate.

– E un fel de a vorbi, desigur, se corectă ea imediat. Nu am de gând să te mai ating ...

– Slavă Domnului!

– De ce ai cerut să mă vezi? Recepționera mi-a spus că ai insistat să vin aici.

– Ascultă, Clancey, sincer habar n-am!

– Aha, asta mă liniștește. Cred că trebuie să mă pregătesc pentru ce e mai rău în viitor...

– Atac asupra ferestrei blocate, asta cred că e termenul juridic corect, nu?

Clancey se simți mai ușurată. Dacă el glumea însemna că nu are dureri prea mari.

Radiografiile arătau că, până la urmă, Rowan nu avea nimic fracturat.

– Sunteți norocos, îi spuse medicul. Șocul a fost egal repartizat pe toate degetele și asta a evitat o fractură.

Rowan se uită la mâinile sale bandajate, nevenindu-i să creadă. Numai degetele mari scăpaseră nebandajate.

– Norocos? Glumiți.

Clancey îl trase afară cât putu de repede, înainte ca el să-și piardă calmul în fața medicului.

Imediat ce mașina se opri pe trotuarul de la Pine Street, Rowan încercă să deschidă portiera mormăind ceva neinteligibil în legătură cu bandajele.

– Dacă nu-i nimic rupt, la ce bun cârpele astea?

– Ca să nu te rănești și mai rău.

– Cum aș putea să mă rănesc, din moment ce nu pot face nimic?

Nici măcar nu pot să conduc cu chestiile astea.

– Să conduci? întrebă Clancey, interzisă. Te gândești să te întorci cu mașina?

– Dar cum ai vrea să mă întorc? Pe jos? Locuiesc în celălalt capăt al orașului.

– Te duc eu.

– Și mașina mea?

– Presupun că o voi putea conduce, îi răspunse Clancey, din ce în ce mai agasată.

– Perfect și după ce o să ajungem la mine, cu ce te mai întorci?

Felul în care el spusese vorbele arăta că lui i se părea mai nesuferit faptul de a o avea lângă el decât faptul că avea degetele de nefolosit. Fata încercă o abordare diferită.

– Prospectul calmantului ce ți s-a administrat interzice să conduci. Și ți s-au dat două ...

Rowan nu răspunse nimic. Asta dovedea că avea, cel puțin, bun simț, dar nu vroia să fie asistat, pur și simplu.

– Hai să fim logici, reluă ea. Să ne imaginăm că ajungi acasă, fără să ai un accident. Ai putea să-ți pregătești singur de mâncare?

El aprobă tăcut.

– Cum o să deschizi ușa? Și chiar crezi că poți să-ți gătești?

– Dar nu îmi e foame.

– O să ți se facă foame, imediat ce o să treacă șocul. Nu vezi că nici măcar nu poți desface o conservă! Tot ce s-a-ntâmplat a fost din cauza mea. Lasă-mă să te ajut, te rog. Pot să-ți fac de mâncare și să te duc acasă imediat după aceea. La întoarcere o să iau un taxi.

El rămase nemișcat. Ai fi crezut că n-auzise nimic!

Tăcerea asta o scoase pe Clancey din fire.

– Și să nu crezi că ți-am propus astea fiindcă ai un caracter fermecător, Mckenna! strigă ea. Aș fi încântată să scap de tine, dar nu pun niciodată în pericol viața altora. Așa că nu te las să ieși din mașina mea dacă nu renunți la ideea prostească de a te reîntoarce acasă cu a ta. Cred că nici să deschizi n-o să reușești dacă nu mă asculți. Hai, fi rezonabil sau îți petreci toată noaptea aici.

– Și gura mică, spuse el printre dinți.

Ea îl privi fără să înțeleagă.

– Ți-am terminat eu discursul fiindcă tu aveai în mod evident nevoie să-ți tragi răsuflarea. Bine, de acord, o să cooperez. Dar acum scoate-mă din cutia asta de tinichea, căreia tu îi spui automobil!

– Cu mașina mea ce ai? întrebă Clancey, bucuroasă să schimbe subiectul.

– E unul din cele mai prăpădite tipuri de mașină în circulație. Dacă dai cu ea peste un panou de semnalizare totul s-a sfârșit. Pentru mașină evident, nu pentru pieton.

Clancey îl ajută să iasă din mașină și merseră alături spre casă.

– Mulțumesc, zise ea deodată.

– Pentru ce? întrebă el, bănuitor.

– Pentru faptul că ești îngrijorat de siguranța mea în circulație. Dar poate socotești că vei fi mai puțin expus în salonul meu de la etajul unu. Poți urca singur?

– Sunt rănit la mâini, nu la picioare!

Ea deschise ușa și-l lăsă să intre primul.

– Urcă la etaj. Vrei ceva de băut, în timp ce eu pregătesc de mâncare?

– Aș vrea o cafea, mulțumesc.

Câteva minute mai târziu, când Clancey îi aduse o ceașcă de cafea aburindă, îl găsi întins pe canapea, cu ochii închiși și capul sprijinit de brațul acesteia.

Ținea mâinile pe genunchi, cu palmele în sus. Ai fi zis că era un copil adormit și asta o impresionă teribil pe tânăra femeie. O secundă simți tentația de a-i aranja părul de pe frunte și de a-l mângâia drept consolare, dar se abținu. El deschise ochii în clipa în care ea așeză ceașca pe măsuța joasă.

– Mm! Miroase bine, zise el.

Încercă să apuce ceașca ajutându-se de degetele mari, dar aceasta începu să se clatine periculos.

– Drace! exclamă el.

Clancey apucă ceașca pe cale să se răstoarne și o puse la loc pe măsuță.

– Mulțumesc, spuse Rowan. Am crezut o clipă că o să mă întorc la spital. Opărit de data asta.

– Știam că n-ai să reușești. Am încercat și eu în bucătărie, cu o ceașcă goală cu același rezultat.

– Și totuși, mi-ai adus cafeaua, ca să mă fac de râs în fața ta? Încântător, mulțumesc!

– Deloc, protestă ea. Am crezut doar că poate ești mai îndemânatic decât mine. Din prevedere însă am luat și asta.

Scoase din buzunar un obiect la care Rowan se uita cu un aer feroace.

– Un pai? La vârsta mea ...

Luă paiul și se uită mai îndeaproape la el.

Tubul de plastic măsura aproape un metru, era de culoare verde și cum era încolăcit, semăna cu o broască țestoasă.

– Am vândut o mulțime, îi explică Clancey. Copiii sunt înnebuniți după ele, fiindcă au impresia că tot ce beau trece prin sistemul digestiv al unei broaște țestoase.

– Ce oroare! strigă el.

– N-am paie obișnuite, reluă ea. Dacă preferi îți pot pune cafeaua într-un pahar. Dar acesta o să fie foarte fierbinte și ...

– Nu-ți fie teamă. O să beau cu ochii închiși.

– Ce fel de copil ești? întrebă Clancey, reținându-și un surâs, nu-ți plac broaștele, nici țestoasele și nici alte animale mici.

– Sincer vorbind, măruntaiele lor nu m-au fascinat niciodată. Pe tine se pare că da, după toate aparențele.

– Detest așa ceva. Puțin a lipsit să leșin atunci când s-a făcut disecția unei broaște la ora de biologie și nu suport peștele din cauza mirosului pătrunzător ...

– Sunt dezolat că trebuie să întrerup niște amintiri atât de încântătoare, dar este posibil să ne uităm puțin la televizor?

– Desigur. Ce dorești: fotbal, știri, muzică?

– N-are importanță, dar să nu fie ceva nici cu broaște, nici cu țestoase și nici cu viermi!

Clancey surâse și-i întinse telecomanda. El începu să apese butoanele, iar ea coborî să prepare masa mai liniștită.

Când se întoarse cu tava, la televizor tocmai se anunța filmul din acea seară.

– Oh, chiar aș vrea să-l văd! exclamă ea. Când începe.

– Peste zece minute. Ai terminat la timp.

Clancey se așeză în fotoliu ei preferat și începu să aranjeze masa. Rowan aruncă o privire amenințătoare spre farfuria din fața lui, dar mirosul apetisant al puiului cu curry îl îmblânzi repede. Clancey se uită la el cum apucă furculița. Tăiase înadins mâncarea în bucăți mici, dar va reuși el oare să mănânce singur? Temerile i se dovediră nefondate: Rowan se descurcă foarte bine.

Filmul începuse de mult atunci când el lăsă furculița jos, scoțând un suspin de satisfacție.

– Ai terminat? întrebă Clancey.

– A fost delicios, declară el confirmând cu o mișcare a capului. Ai avut dreptate: mi s-a făcut foarte foame, fără să-mi dau seama. Pe deasupra, gătești foarte bine. Acum dacă vrei să scapi de mine, sunt gata să ...

– De fapt aș vrea să văd filmul. Dorești ceva ca desert?

Băgă mâna în buzunar și scoase un baton de ciocolată.

– Cu lapte și alune, din rezerva mea secretă, zise ea.

– Grozav! Dar problema e că n-o să reușesc să o desfac singur!

Clancey se ridică și se duse să se așeze lângă el pe canapea. Desfăcu dintr-o mișcare ciocolata și puse un pătrățel în gura lui Rowan.

– Mm! Mulțumesc! îi spuse acesta. Chiar mă simt neajutorat cu bandajele astea ...

– Nu pe de-a-ntregul, îi replică ea. Dacă aș tricota ai putea ține lâna pe brațe și m-ai ajuta să fac ghemele. Dar mai bine ...

Rowan intenționa să protesteze fiindcă ea îi mai băgă fără să întrebe o bucată de ciocolată în gură. Dar strânse din fălci și îi prinse degetele.

– Ei! Vezi că nu sunt comestibilă! exclamă ea.

Limba lui începuse deja să-i mângâie vârful degetelor. Și nu numai degetele ci întregul corp al lui Clancey începu să vibreze în ritmul acestor atingeri, incredibil de senzuale.

Simțea că i-ar fi trebuit o forță supraomenească ca să renunțe la deliciile acelor senzații și să-și retragă mâna. Nu fiindcă el ar fi ținut-o strâns: presiunea dinților nu era nici măcar cât o pișcătură. Nu, era ceva din ea care o oprea să rupă farmecul acelor clipe.

Totuși, își retrase mâna, tremurând, mai rupse o bucată de ciocolată și i-o puse în palmă lui Rowan. „Nebunia asta trebuie să înceteze!" își spuse ea hotărâtă. Surâsul diabolic al lui Rowan se stinse încet, încet, și strălucirea malițioasă a privirii dispăru și ea.

Jocul luase sfârșit, dar tensiunea dintre ei creștea. „Cât este de frumos!" se gândi, fără să se retragă din apropierea aceea periculoasă. Pentru câteva secunde se priviră în tăcere și dintr-o dată Clancey avu certitudinea că el o va săruta. Cu răsuflarea accelerată, îl vedea cum se apropie imperceptibil de ea și era la fel de incapabilă de a face o mișcare ca o pasăre hipnitizată de șarpele care urma s-o înghită.

Sunetul telefonului întrerupse brusc acest moment de suspans, Rowan tresări ca și cum ar fi primit o descărcare de 220 de volți, iar tânăra, eliberată de vrajă, se ridică brusc. Ridică redeptorul fără să știe exact dacă esta ușurată ori iritată de această întrerupere.

– Îmi pare rău că te deranjez, îi spuse Eileen de la celălalt capăt al firului, dar Hank a telefonat în timp ce tu erai plecată la masă și am uitat să-ți spun. Vrea să-l suni.

– Hank? întrebă Clancey.

– Da, Hank! îi confirmă prietena ei.

Avocatul plictisitor ca ploaia, cu care ieși tu! Dar ce ai în seara asta? Te deranjez cumva de la o partidă de tăvăleală pe canapea?

– Nici pomeneală!

– M-ar fi mirat, oricum.

– Nu fi viperă, iubito! Cum a decurs dineul tău cu directorul nebun de supermarket?

– Nu mai răsuci și tu cuțitul ăsta în rană. O să facă mare succes în orașul ăsta oferind serviciile tinerilor virili, femeilor expirate!

– Și vrei să te lansezi în afacerea asta?

– Ce amuzant! Dar să știi că eu chiar nu înțeleg cum, de eu nu sunt în stare să-mi găsesc un iubit! îi replică Eileen morocănoasă.

După ce-și luă rămas-bun de la prietena ei, Clancey se-ntoarse în salon. Să privească la sfârșitul filmului i se părea mai interesant decât să vorbească cu Hank. O voce interioară îi spuse că și Rowan avea partea lui de vină în acest raționament, dar ea o contrazise imediat.

În orice caz, ar fi trebuit să discute despre contractul de închiriere și i-ar fi fost greu s-o facă, Rowan fiind în camera alăturată!

Când se întoarse în salon, îl găsi pe Rowan întins pe canapea. Picioarele îi erau pe podea, dar tot corpul îi era pe orizontală.

Ei bine, iată unul care nu se dă bătut. Până la urmă, lasă-l să doarmă aici. Sărmanul, nu este în stare nici să deschidă flaconul cu calmantele ce-i fuseseră prescrise ...

Rowan nu reacționă nici atunci când îi ridică picioarele pe canapea și când îl acoperi cu o pătură. Cele două pastile luate la spital își făcuseră cu siguranță efectul.

„Nu-i chiar așa de rău că sărutul ăla nu s-a produs, își zise ea. Nu putea reacționa normal din cauza medicamentelor". Iar ca

proprietarul să se pupe cu chiriașul ar fi însemnat o complicație de care nici unul nici celălalt n-aveau nevoie. S-au nu vroiau, se corectă ea.

Când se sculă la ora obișnuită, Clancey îl găsi pe Rowan dormind ca un prunc. Făcu un duș, lăsând cu voluptate apa caldă să-i curgă pe spatele martirizat de o noapte petrecută pe podea.

– Sunt prea bătrână pentru asemenea fantezie! își zise ea cu voce tare.

După ce se îmbrăcă, se întoarse în salon și se uită perplexă la Rowan. Ce dracu să facă cu el?

Nici trăsăturile marcate, nici barba crescută nu reușiseră să-l urâțească, constată ea. Totuși, nu era ,,frumoasa din pădurea adormită" și asta scotea din discuție cel puțin o posibilitate: nu-l va trezi din somn cu un sărut!

Și până la urmă de ce să-l trezească? Oricum n-ar fi în stare să facă nimic azi! În același timp, cineva oricum se va sesiza, mai devreme sau mai târziu, că lipsește de la serviciu. Așa că dacă el dormea mai departe, ea ar fi trebuit să sune la birou să le spună că lipsește.

Eileen era deja la magazin, când Clancey se hotărî să coboare.

– Ai o mutră teribilă! îi spuse ea, cu compătimire. Ești sigură că n-a avut loc nici o hârjoneală, azi-noapte pe canapeaua ta?

– În mod sigur, îi răspunse Clancey, căscând.

– Poate pe podea, atunci ...

Prietena ei nu-i mai răspunse. Luase anuarul societăților comerciale și-l răsfoia. Găsi numele lui Rowan Mckenna la rubrica ,,experți contabili" și o adresă, în cartierul de afaceri. Începu să formeze numărul, când o întrerupse un strigăt al lui Eileen.

– Dumnezeule mare! Dar ce vi s-a întâmplat?

Nuanța de fascinație îngrozită din vocea ei o lămuri pe Clancey despre ce se-ntâmpla. Se întoarse și-l văzu pe Rowan punând piciorul pe ultima treaptă a scării.

– Foarte bine, zise ea. Tocmai telefonam la biroul dumneavoastră ca să le spun că n-o să veniți azi.

– Nu vă faceți probleme, declară el ursuz. Oricum n-aveam intenția să lucrez azi și sunt sigur că toată lumea de la birou va savura momentul explicțiilor dumneavoastră.

Pare tot obosit, observă Clancey, și fața îi este mai palidă ca de obicei. Hainele șifonate și barba nerasă, nu-i îmbunătățeau nici ele prea tare imaginea ...

– Nu aveam intenția să explic cuiva ce, cum și de ce, îi răspunse ea. Doar să-l previn pe patronul dumneavoastră că ...

Un declic de la celălalt capăt al firului o întrerupse.

– Martin și Mckenna vă ascult.

Deci nu era un angajat, ci un asociat.

Oare de ce nu se gândise la asta mai înainte? Fără să zică nimic îi întinse receptorul.

– Alo, Jeanne? N-o să vin azi la birou, zise el. Cum? Nu, nu-i nimic grav: am fost atacat de o fereastră nărăvașă, asta-i tot.

Ochii lui Eileen se rotujiră de surpriză.

– Nu Jeanne, nu o femeie, reluă el. O fereastră. Mi-a căzut peste degete.

– Ce noroc, șopti Eileen la urechea prietenei sale . Singurul tip valabil din împrejurimi este unul care se uită pe gaura cheii.

Și fiindcă prietena ei o privea mirată, simți nevoia să explice.

– Cum? Cine altcineva, decât un voaiojist, își poate prinde mâinile într-o fereastră?

Clancey luă receptorul și-l puse în furcă, fără să-i răspundă.

– Vă pot duce acasă, dacă doriți, îi propuse ea lui Rowan.

– Nu, mulțumesc. Aveți de lucru și cred că mi-am recăpătat suficient suplețea degetelor, pentru a putea conduce singur.

– Dar ...

– O să-mi iau calmantul imediat ce ajung acasă, promit sub jurământ. În schimb, vă rog să-mi porniți dumneavoastră mașina, pentru că eu nu sunt sigur că am să reușesc.

Clancey nu comentă. I se părea destul de clar că el se grăbește să ajungă acasă și n-ar fi vrut să dea impresia că dorește să-l rețină. În plus, el părea că-și recăpătase forma obișnuită.

Tânăra îl ajută să-și pună haina și-l conduse afară, ca să se ocupe de mașină. El aștepta ca ea să pornească motorul, stând afară cu mâinile pe capotă. Atunci când ea ieși din mașină, Rowan nu făcu nici un gest că ar vrea să-i ia locul și fata se pomeni deodată în brațele lui.

– Nu ți-am mulțumit pentru ce ai făcut aseară pentru mine, spuse el. Aveam nevoie de tine și nu știam ...

– Dar asta ar fi făcut oricine altcineva, zise ea, simțind că se sufocă.

– Nu , nu-i așa... Mulți m-ar fi lăsat să plec, fără să le pese că aș fi putut să mor pe drum. Îți mulțumesc, Clancey.

Avea o intonație gravă în glas care o impresionă puternic. Ochii lui albaștri se întunecară atunci când își aplecă capul spre ea și Clancey realiză că el putea să-i dea fiori fără măcar s-o atingă. Acei fiori care-i puteau schimba ritmul inimii și să-i dea amețeli delicioase ...

– Sper că asta n-o să te deranjeze, zise Rowan aplecându-se și mai mult, dar n-am avut timp să mă rad în dimineața asta.

Își puse buzele pe gura fetei și o înlănțui cu brațele. Urechile lui Clancey începură să-i țiuie, capul să i se învârtească și toate gândurile raționale i se părură deodată niște amintiri pierdute în negura timpului.

Atunci când o eliberă, îi trebui o secundă ca să-și recapete suflul.

– Nu, nu mă deranjează deloc, spuse ea cam pierdută.

– O să țin minte, îi spuse el încet.

Văzându-i surâsul, ea înțelese că-i scăpase o prostie. Fusese o invitație pur și simplu, nici mai mult, nici mai puțin!

O luă grăbită spre casă și nu se-ntoarse decât atunci când ajunse în fața ușii. Rowan era la volan și o privea cu un aer tandru și amuzat. Deschise imediat ușa și intră în viteză, ca și cum ar fi avut diavolul pe urmele ei.

Capitolul 7

Dincolo de ușă, Clancey făcu un efort ca să-și încetinească ritmul respirației și al inimii. Dacă nu reușea, era ca și cum ar fi apărut în ziare că Rowan Mckenna o sărutase și că ei îi plăcuse!

„Și, practic, i-am mai cerut să continue, ca o idioată!" adăugă ea, în gând. De fapt, sărutul acela fusese doar o mulțumire de un fel mai special, dar nimic altceva. Așa că n-avea rost să facă din asta un capăt de țară! Probabil că el a fost amuzat de reacția ei, se gândi. Și îi mulțumi cerului că nu fusese nici un client martor la felul în care se făcuse de râs!

Da, dar fusese Eileen. În locul ei, Clancey ar fi preferat cincizeci de clienți.

– Ei, ce mai pui la cale? o întrebă aceasta, de cum o văzu. Mai întâi, cred că l-ai ținut aici aseară ca să vezi ce are de gând, dar să-l ții aici peste noapte n-avea nici un sens. Cel puțin nu dacă te așteptai să facă ceva neplăcut în dimineața asta.

– Eileen! interveni Clancey.

Dar aceasta nu putea fi atât de ușor oprită, o dată lansată în speculații.

– De ce avea degetele bandajate? Dacă tu i le-ai rupt, înseamnă că ai avut un motiv întemeiat și chiar nu te văd, după aceea, învârtindu-te în jurul lui și făcând pe maica Tereza!

– Eileen, pentru Dumnezeu ...

– Pe de altă parte, felul în care ai telefonat la el la birou, ca să le spui că e bolnav, mi-a dat impresia că vrei să petreci în continuare liniștită ziua cu el, giugiulindu-vă, așa cum ați făcut pe trotuar.

– Nu-mi vine să cred! Mă spionezi pe după perdele?

– Doar atunci când nu sunt clienți.

– Contează pe mine că o să ai atâta treabă încât n-o să mai ai vreme să te zgâiești pe geam, îi declară Clancey.

Se duse în magazin și începu să despacheteze ostentativ ultimul transport de păpuși.

Mai curios era că în ciuda faptului că amintirea sărutului, îi revenea constant în memorie, reușea totuși să se concentreze asupra lucrului, fără să se gândească prea mult la Rowan.

După ce termină de aranjat jucăriile se concentră asupra searbădelor calcule de stabilire a prețurilor la un nivel ideal, care să-i asigure maxim de vânzări și profit. În felul acesta, putea să-și micșoreze stocul și să aibă suficienți bani, în eventualitatea că trebuia să se mute în ianuarie în altă parte.

Gândul că trebuia să reia totul de la început doar peste câteva luni, îi dădu din nou dureri de cap. Dacă ar fi putut să se închidă undeva și să plângă în voie ...

Dar așa ceva n-avea nimic pozitiv, iar Clancey nu era cea care accepta să piardă. Dacă ar fi fost așa, niciodată nu și-ar fi asumat riscul de a avea propriul magazin și ar fi muncit totdeauna pentru alții.

Acum era vorba doar de un nou obstacol și ea trebuia să-l depășească!

Se gândea la un adaus de 20% pentru hăinuțele de păpuși când telefonul sună.

– Ai fi putut să mă suni! îi zise Hank, după ce ridică receptorul.

– Eileen abia mi-a spus că ai telefonat ieri, îi răspunse ea.

Nu era chiar o minciună gogonată, iar Eileen avusese dreptate că nu dăduse mare importanță apelului.

– Am citit contractul propus de Mckenna, reluă Hank. E un contract obișnuit.

– Mulțumesc Hank

– Singurul lucru care mă neliniștește este faptul că este atât de banal. Atunci de ce are nevoie de el? Cel dinainte era perfect și atunci...

Era exact lucrul la care se gândea și tânăra femeie. Nu putea să se desprindă de gândul că ceva nu e în regulă. Dar ce?

– Poate că din cauză că precedentul contract era stabilit pe o perioadă de trei ani ?! îi sugeră ea.

– Atunci, era mai simplu să redacteze un amendament. Sunt sigur însă că noul contract conține o capcană. Ești sigură că singurul motiv este că vrea să locuiască în casa asta?

Cartierul istoric nu e genul lui de locație și atunci poate că doar dorește să reînchirieze.

– Bine, dar de ce ar dori să scape de mine?

– Pentru că tu nu ești genul de chiriaș care să accepte totul, fără să zică nimic. Proprietarii acestui fel de case doresc să aibă liniște și să-și controleze chiriașii.

– Dar el nu a zugrăvit pereții și nici nu repară acoperișul, obiectă Clancey.

Hank rumegă ideea câteva momente, fără să găsească răspuns.

– Așa e, admise el în sfârșit. Știi, trebuie să plec. Mă așteaptă un client. O să mai vorbim sâmbătă seara, când o să luăm masa la centrul cultural.

,,Sfinte! Uitasem complet de asta!" își zise tânăra femeie.

– Nu-mi spune că nu mai vrei! Biletele m-au costat o avere și trebuie să mergem!

Clancey consimți fără tragere de inimă și închise. Agitația din primele trei zile se mai calmase dar ideea de a merge la o recepție scorțoasă, într-una din rarele ei seri libere, nu i se părea prea amuzantă. ,,E pentru o cauză bună" se consolă ea, ca să mai capete curaj.

Efectiv, orașul avea nevoie în mod real de un nou centru cultural și, dacă se vor strânge suficient de mulți bani, poate că primăria va avea fondurile necesare construirii unei noi clădiri. Pentru asta Clancey era gata să poarte o rochie de seară și să surâdă câteva ore prietenilor lui Hank. Și până la urmă, printre ei erau și persoane interesante, cu siguranță.

Asta-i aminti de sfaturile lui Eileen: o femeie nu poate întâlni un bărbat, stând acasă. De luni de zile Clancey își petrecea zilele și nopțile lucrând. Probabil că și din motivul ăsta Rowan i se păruse atât de seducător: nu avea cu cine să-l compare.

Și o să-i arate asta la prima ocazie pe care o vor avea. N-avea nici un motiv să se considere irezistibil!

Dar de fapt Clancey nu-l văzuse de câteva zile. La început, fusese vorba doar de îngrijorare, dar după trei zile constată că absența lui o tulbura la fel de tare ca și prezența. Oare își închipuia că i se aprinseseră călcâiele după el și că acum ar fi trebuit să păstreze distanța?

Ori poate exista o altă explicație ... În ciuda bunelor sale intenții, Clancey nu se putu abține să fie rea amintidu-și de contractul de închiriere.

Cuvintele lui Hank i se întipăriseră în minte, deși citise cu atenție fiecare cuvânt și nu găsise nimic. Și ea ca ea, dar nici Hank. Totuși, ce putea să-i garanteze că, printre rânduri, nu era ascunsă o capcană?

Și pe măsură ce timpul trecea și nu apărea nici un muncitor, începea să creadă din ce în ce mai mult în intuiția lui Hank. Oare Rowan nu vroia să scape de ea, ca să aibă chiriași mai lipsiți de pretenții?

Rowan declarase cu adevărat că vroia să locuiască în casă sau doar așa își imaginase ea? Sincer vorbind nu-și amintea exact. Și până la urmă ce ar fi însemnat asta? Tânăra nu era dispusă să-i acorde o încredere fără limite!

Hank îi spusese că un proprietar fără scrupule n-ar fi tencuit zidurile.

Dar, în mod obiectiv, ce altceva ar fi făcut și ea după ce ar fi cumpărat o casă veche?

Numără pe degete toate reparațiile efectuate. Cea mai importantă era tencuiala pereților exteriori. Câteva table de pe acoperiș și

streașină înlocuite, așa că acum fereastra de la camera ei se închidea corect. Ori urma să se închidă corect ...

În ceea ce privește investițiile lui Rowan, erau ceva mai mult decât nimic. Cumpărase casa cu mult sub prețul pieței, iar curățirea pereților nu-l costase decât prețul vopselii și a câtorva sandvișuri. Dacă vor veni muncitorii, va ști și ea dacă era vorba de un nou acoperiș ...

„Nu fi proastă! se adresă ea, ei înșiși. Are mâinile bandajate din cauza ta! Din motivul ăsta poate că te evită: poate e vorba de o infecție, ori poate că vor să-i amputeze degetele ..."

Clancey se gândi la toate astea toată dimineața de vineri. Ce era de făcut? Să-i scrie un bilet? Să-i trimită un cadou pentru a se scuza pentru acel accident stupid?

„De ce nu, să-i mulțumești pentru sărutul ăla, fraiero? își zise ea. Ce prostănacă ești, Clancey Kincade!"

Pe la ora două încercă să formeze numărul de la birou al lui Rowan, nemaiputând să reziste. Centralista i-l dădu imediat. Până să apuce să se gândească auzi vocea lui caldă, la celălalt cap al firului.

– Bună! Câți amărâți și-au mai prins degetele în fereastra ta, în ultimele zile? o întrebă el.

-Am telefonat să aflu cum îți merge, îi declară ea, fără să-i răspundă.

– Mai bine, mulțumesc! Încă mi-e greu să țin ceva în mână, dar am descoperit că pot să lucrez la calculator, folosind pixul și deci m-am întors la treabă. Din fericire, în acest moment afacerile nu sunt presante. Dar desigur, n-o să mai pot ajunge niciodată un virtuos al viorii ...

Urmară câteva momente de tăcere, ce păreau nesfârșite. Clancey închise ochii la auzul acestei vești îngrozitoare.

– Doamne, uitasem cu totul de asta, murmură ea. Când ...cine...?

– De fapt, mama mi-a cerut să abandonez. Cred că aveam vreo unsprezece ani și pisica nu mai știa pe unde să se ascundă, atunci când îmi exersam partiturile ...

– Ticălos! m-ai lăsat să cred că e din vina mea!

– Pentru Dumnezeu ai milă și nu mai țipa. O să-mi spargi timpanul!

– Ai merita lucruri și mai rele. Credeam că înainte cântai la vioară.

– Și mama a crezut la fel. La început, în orice caz. I-a trebuit o vreme ca să-și dea seama că a greșit, dar era prea târziu ca să mai salveze pisica de la demență totală.

– Gata, hai să uităm, Rowan, îl întrerupse Clancey. Te-am sunat din două motive precise.

– Lasă-mă să ghicesc.

Tânăra însă n-avea nici cea mai mică dorință de a lăsa conversația pe drumul ăsta.

– Tavanul din camera mea! exclamă ea. Vreau să știu dacă ai intenția să-l repari.

– Bineînțeles că nu, îi replică Rowan, calm. E în interior și deci ține de responsabilitate ta.

Clancey rămase interzisă. El nu putea să lase camera în stadiul actual!

– Atunci de ce ai pus proptele? obiectă ea.

– Pentru că era periculos și dacă restul de tavan ți-ar fi căzut în cap, m-ai fi putut urmări în justiție.

– Uiți de promisiunea care mi-ai făcut-o ca să nu intentez proces.

– Desigur că nu, dar tu o poți uita dacă vrei. Oricum, în acest moment situația nu mai este periculoasă așa că poți face ce dorești. Ce mai dorești să mă întrebi.

Nu mai urmă nici un răspuns pentru că tânăra îi închise telefonul în nas.

A doua zi, vremea era în curs de înrăutățire. Nori cenușii acopereau cerul, vântul sufla în rafale și o ploaie înghețată cădea cu intermitențe ... Era genul acela de vreme care nu-i făcea mai optimiști pe neurastenici.

Oricum Clancey deși nu era neurastenică, nu era nici optimistă. Umiditatea îi ajunsese până la oase și se părea că același lucru se-ntâmpla și clienților, fiindcă prăvălia rămase goală toată ziua. Veniseră ce-i drept vreo câțiva, dar nu cumpăraseră decât vreo trei fleacuri.

De fiecare dată când îi conducea până la ușă, Clancey se încuraja cu ideea că următoarea campanie de publicitate va înviora lucrurile. Ștergea praful de pe rafturi, când auzi clopoțelul pus de Eileen deasupra ușii, sunând melodios.

Clancey întoarse capul, surâzând larg, dar își reveni imediat ce văzu cine era vizitatorul. Rowan Mckenna!

El se apropie și-i mângâie obrazul cu degetul.

– Ai aerul că ți-am stricat jucăria preferată, îi spuse bărbatul.

– Văd că poți să-ți folosești din nou degetele, remarcă ea cu răceală.

– Da, funcționează toate, dar încă nu mi-am recăpătat deplin îndemânarea. Mi-ai văzut cumva pensulele?

Proasta dispoziție a fetei slăbi ușor. Însemna că el nu se simțea chiar atât de rău, până la urmă!

– Da, sunt acolo unde le-ai lăsat. În chiuvetă. Dar nu crezi că vremea e cam nepotrivită pentru vopsit?

– Ba da, dar cum e o săptămână de când sunt handicapat ...

– Ascultă Rowan n-a fost decât un accident! Nu eu ți-am pus mâinile sub fereastră, până la urmă! Și atunci de ce încerci să mă faci să mă simt vinovată?

– Eu? protestă el.

N-aș îndrăzni asta niciodată; mă mulțumesc doar să constat o situație, atâta tot.

Clancey se uită la el cu atenție. Vorbea serios ori își bătea joc de ea? Pe chipul lui nu se citea nici o urmă de ironie.

– Bine, îmi pare rău, reluă ea calmă. Cred că mă simt atât de vinovată de ce s-a-ntâmplat, încât aș prefera să te văd furios.

– Te-ai simți mai bine dacă ți-aș trage o bătaie?

– Cred că da, admise ea.

– În cazul ăsta, să zicem că o pișcătură face cât opt degete rupte. Bine?

Rowan ridică mâna și o lovi ușor peste lobul urechii.

– Gata, suntem chit.

Apoi coborând, mâna lui mângâie obrazul lui Clancey cu atâta blândețe încât aceasta simți cum îi crește inima de recunoștință. Ca să-și ascundă roșeața din obraz, își coborî nasul în registrul de conturi.

– Bine, atunci pot să mă ocup în sfârșit de blestemata asta de contabilitate.

– Care-i problema? întrebă Rowan, amuzat. Balanța nu-i echilibrată?

– Nu și nici nu reușesc să ajung de două ori la același rezultat.

Îi arătă banda de hârtie scoasă din casa de marcaj și care ajungea până la pământ.

– Dă-mi voie să mă uit... spuse Rowan, strecurându-se în spatele ei.

Îi adună buclele de păr pe spate și-i puse apoi mână pe ceafă.

Clancey simți că i se oprește respirația, încremenită în această atingere răscolitoare. Pentru el poate că fusese o mișcare firească, dar pentru ea era cu totul altceva.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, pe când el se uita la lista cu venituri și cheltuieli. Dar totuși, nu putea sta prea multă vreme fără oxigen, se gândi ea, și agitația din sufletul ei spori în următoarele minute. Dar el ce făcea? Nu se atinsese de calculator și nici măcar n-avea un creion în mână ... Stătea atât de aproape de ea încât putea să-i simtă respirația pe ceafă și parfumul apei de toaletă.

– Aici e, zise el, arătând spre o coloană de cifre.

– Hai să fim serioși, protestă tânăra. Nu puteai ghici atât de repede.

– Dă-mi o duzină de facturi și pot să le verific în minte mai repede decât faci tu cu calculatorul.

Rowan păru abia atunci să-și dea seama că stă cu mâna pe gâtul fetii și și-o retrase. Senzația de frig o făcu să freamăte. Rowan se uită în jur, dând impresia că în sfârșit conștientizează liniștea din magazin.

– Eileen nu e azi la servici?

– Nu, are probleme cu reomatismul.

– Nu-i de mirare, având în vedere vremea de afară. E cam ghețărie aici la tine. Credeam că instalația de încălzire funcționează.

– Perfect.

Dar de fiecare dată când se deschide ușa de la intrare, toată casa se golește brusc de căldură. Dar nu mă plâng, se grăbi ea să adauge.

– Cu atât mai bine. Ah, cred că ai dreptate în ceea ce privește zugrăveala. Nu-i tocmai vremea

potrivită ... Mă întreb dacă nu e mai simplu să tai gardul viu și apoi să mă duc să văd meciul la televizor.

– Câteodată îi invidiez pe cei care au weekenduri libere ...

– Uneori îmi închipui că lucrezi tot timpul, zise el.

– M-am aranjat cu Eileen, în așa fel încât să avem câte o jumătate de zi liberă pe săptămână. Voiam să angajez și o nouă vânzătoare, pe perioada Crăciunului, dar acum, având în vedere împrejurările, cred că mă voi abține.

– Crezi că e însă bine să fii sfârșită când se termină anul?

– O să am tot timpul să mă odihnesc, după Crăciun.

Dacă ar fi așteptat un gest de simpatie din partea lui, desigur că ar fi fost dezamăgită.

– Și asta e adevărat, zise el simplu.

Și ieși imediat ca să caute o pereche de forfeci pe care o văzuse, zicea el, când fusese ultima oară pe acolo. Un val de aer înghețat intră în tot parterul, când se deschise ușa și Clancey se întrebă preocupată cum va fi atunci când vor veni gerurile cele mari.

– Dar asta nu-i problema mea își reaminti ea.

În disperare de cauză se apucă să caute vechiul radiator electric de care se servise iarna trecută pentru a încălzi magazinul vechi și care se afla în debara. Doi clienți intrară în momentul în care se apucase să-l instaleze și un nou val de frig intră în casă. Branșă radiatorul și răsuci butonul termostatului la maxim. Dar în locul unui val de căldură

binefăcătoare nu obținu decât o trosnitură seacă și un miros insuportabil de plastic ars. În aceeași clipă toate luminile se stinseră. Toată prăvălia se scufundă într-o penumbră opacă, datorită sfârșitului ploios al după-amiezii.

Clancey debranșă imediat radiatorul, se scuză față de clienți și se repezi în boxă ca să verifice contorul. Pe când apăsă butonul siguranței o lumină roșie, rău prevestitoare se aprinse imediat. Mai bine lăsa totul așa cum era decât să dea foc casei!

Perplexă, tânăra se întrebă ce era de făcut. Unde ai fi putut găsi un electrician, la sfârșitul unei zile de sâmbătă? Iar casa trebuia încălzită și luminată!

Nu avea decât o soluție pe care o acceptă cu inima strânsă. Trebuia să-l caute pe Rowan, să-i explice ce s-a-ntâmplat și să-l implice să facă ceva.

Capitolul 8

Rowan se opri din tăiat imediat ce o văzu pe Clancey alergând spre el. „Fără istericale!" își zise ea când îi zări mutra nedumerită. Nu e nici un incendiu. În sfârșit, nu încă ...

Când ajunse lângă el, era deja calmă. În câteva cuvinte îi explică situația, iar el rămase năucit un minut, frecându-și vârful nasului.

– Zi ceva! exclamă ea, la capătul răbdării. Dacă vroiam să dau foc casei, nu veneam să-ți cer sfatul!

– După cât se pare nici n-ai avea nevoie de vreun sfat, debutul tău în meserie mi se pare extrem de promițător ... Ce ai de gând să faci mai departe!

După toate aparențele el n-avea de gând să se amestece în toată povestea asta. „Trebuia să-mi fi dat seama!" se gândi Clancey. Furioasă se-ntoarse pe călcâie și făcu câțiva pași spre casă. Dar se opri repede. Ce ai fi putut de una singură?

Probabil că nimic. Numai el o putea ajuta și trebuia să-l convingă s-o facă, chiar cu prețul mândriei sale.

– Rowan, zise ea, întorcându-se spre el, ideea cu interiorul și exteriorul a fost tâmpită de la început. Ce ai vrea? Până la urmă e casa ta!

Frigul o făcea să tremure, chiar dacă avea pulovărul pe ea, așa că își puse mâna înghețată pe brațul lui Rowan.

– Te rog, ajută-mă. Semnez contractul imediat. Chiar înainte să intrăm în casă, dacă vrei.

– Ce ai zice de o clauză pentru cazurile de accident? Până în Crăciun s-ar putea să nu mai am nici o casă, după cum merg lucrurile.

– Nu este vina mea și o știi foarte bine. Dacă instalația electrică ar fi fost în bună stare ...

– Nici o instalație nu poate funcționa cu trei lămpi, o casă de marcaj, un calculator, un radiator și Dumnezeu mai știe ce, branșate toate pe o singură priză! Oare cum ai reușit să le aranjezi pe toate? Utilizând șase prelungitoare?

Clancey nu răspunse nimic, simțindu-se cam vinovată. Rowan mai mormăi ceva de neînțeles și se îndreptă spre casă, urmat de tânăra ce făcea eforturi ca să nu surâdă. Până la urmă totul părea să se aranjeze!

Clienții pe care-i lăsase în magazin păreau că se obișnuiseră cu semiobscuritatea din ce în ce mai marcată. Unul dintre ei alesese o păpușă de porțelan, de colecție, iar altul o carte de colorat. Fără să-și dea seama, Clancey se duse la casa de marcat și tastă prețul cumpărăturilor, dar evident că aparatul nu funcționa. Luă un creion și un chitanțier.

Rowan tocmai urca din pivniță și zise:

– În două minute poți să aprinzi o lampă. Ca să nu greșești socotelile.

Îngenunchie în spatele ei pentru a se uita la priza defectă în timp ce ea îi aruncă o privire asasină.

– Ei bine, dacă ești așa de grozav, calculează te rog TVA-ul la o sută treizeci și nouă de dolari, îi replică ea.

El se opri din fluierat o clipă și îi spuse suma înainte ca ea să aibă timpul să-l scrie. Îl verifică imediat: avea dreptate!

– Vrei să-ți calculez și banii pe care trebuie să-i dai rest, ori reușești de una singură? o întrebă el ironic.

Clancey i-ar fi tras cu plăcere una la țurloaie, așa ca din greșeală, dar se abținu.

– Mulțumesc, cred că o să mă descurc și singură. Dar numai dacă o să reușesc să deschid afurisitul ăsta de sertar, de la casa de marcaj!

Nu folosise până atunci manivela manuală, dar spera că cel puțin să-și amintească cum se procedează, pentru că în caz contrar ar fi trebuit să-l roage pe Rowan ...

Clienții plătiră și luându-și cumpărăturile se duseră la treburile lor. Tânăra se întoarse spre Rowan, care demonta priza electrică.

– Uite unde era problema, spuse el, într-un sfârșit. Era un scurt circuit în priză care a prăjit totul înainte să sară siguranța și să întrerupă curentul.

Îi întinse priza. Chiar și pentru un ochi neexperimentat urmele de carbonizare erau evidente.

– Grozav, spuse ea. Și ce crezi că am să fac eu cu asta?

– Aruncă totul la gunoi, nu se mai poate face nimic.

Rowan depărtă firele electrice, unul de celălalt.

– Nu e periculos să le lași așa? întrebă Clancey.

– Nu, atâta vreme cât este tăiat curentul.

– Vrei să pleci să mă lași fără curent? Dar nu pot face nimic în condițiile astea!

– Se pare că da, constată și el. Trebuie înlocuită priza.

– Desigur. Dar nu ai una la tine?

– Rareori mă plimb cu echipamentul electric după mine, îi mărturisi el. Bun. Acum mă duc să continui cu gardul viu.

– Rowan, ce Dumnezeu? Nu mă poți lăsa așa! strigă Clancey.

Deodată își aminti de promisiunea pe care i-o făcuse de a semna contractul. Oare asta aștepta el. Ce să facă? Furioasă scotoci prin dulapul din spatele casei de marcaj, scoase contractul și îl semnă nervoasă. Dacă el ascundea sau nu o capcană, nu mai avea nici o importanță, nu avea de ales!

– Bine, uite ți-am semnat mizeria ta de hârtie. Asta înseamnă că reparațiile sunt în sarcina ta, atât în interior cât și în exterior. Articolul șapte, paragraful trei.

– Chiar mă gândeam că o să faci asta, zise el luând contractul cu un aer pesimist.

– Ce vrei să spui? exclamă Clancey, pălind.

– Nimic important. Doar că am început să înțeleg ce avantaje decurg din faptul că te las să stai aici.

Clancey rămase cu gura căscată. Rowan continuă, fără s-o lase să-și revină.

– Dacă dai foc la casă, e asigurată. Dacă nu, pot face ca Bernard Schultz: să-i fur pe chiriași, să nu plătesc impizitele locale și să las pe cineva, peste trei ani, să cumpere ruina asta, cu toate ,,bucuriile" ce decurg de aici.

– Nu poți fi atât de necinstit, declară tânăra, izbucnind în râs.

N-o să poți niciodată să lași casa asta să se ruineze, sunt sigură!

N-ar fi putut explica de ce avea această certitudine, dar o avea. Hank se înșela, nimic din ceea ce spusese Rowan mai înainte nu era adevărat.

– Probabil că ai dreptate, admise el. N-aș putea dormi noaptea știind că am lăsat un sărman drăcușor, într-o asemenea hrubă. Nu mai era tipul care în prima zi vizitase cameră cu cameră și care, fără să pară impresionat de acoperișul găurit declarase că e o casă formidabilă?!

Dar Clancey trebuia să recunoască onest că și ea fusese entuziasmată. Trebuia spus că și ea se gândise să cumpere casa de la Schultz și s-o renoveze! Câteva rulouri de tapet i se păruseră suficiente pentru a reda clădirii splendoarea trecută. Nu-i trecuse prin minte nici unul din prea puțin romanticele „instalație electrică", "instalație sanitară", "tavan"!

– Nu știu dacă e din cauză că se apropie Halloweenul, dar încep să mă întreb dacă nu cumva casa asta este bântuită! spuse ea, uitându-se la priza arsă. Catastrofele se succed într-un ritm neobișnuit!

– Schultz trebuie că i-a făcut farmace!

Se priviră o clipă în tăcere, băgați într-o complicitate mută. Casa asta care le adusese atâtea griji pe cap era totuși locul care-i apropia, se gândi Clancey. Ieșeau scântei de multe ori, ce-i drept, dar existau și momente ca acestea când Rowan era infinit de reconfortant ...

– Rowan o să mă previi dacă ai de gând să faci lucruri importante, nu-i așa? Nu suport ideea că osă cobor într-o dimineață în bucătărie și o să găsesc acolo un șantier ...

– Nu-ți face griji! îi răspunse el.

Îi surâse și dintr-o dată tânăra simți cum inima i se zbate în piept. Rowan întinse mâna și o mângâie pe obraz cu infinită delicatețe. Se aplecă spre ea și buzele li se-ntâlniră fugar, ca într-un vis.

– Ești o iubire, Clancey Kincade! murmură el. Dar cum și mai ales unde ai găsit un asemenea nume?

– Era numele celui mai bun prieten al mamei mele. Ea a dorit ca primul ei copil să-l poarte. Fratele meu care s-a născut doi ani mai târziu și se numește totuși William. Nu-i nedrept totuși?

Mâinile lui Rowan îi mângâiară ușor gâtul și el îi surâse cu tandrețe.

– Ai fi preferat să te cheme William ? Eu sunt foarte mulțumit că ești femeie ...

Ce să-i răspundă la așa ceva? Rămase tăcută, savurând totuși dulceața mângâierilor lui pe pielea-i înfiorată.

El ieși înainte ca ea să-și poată reveni.

Mai târziu, pe când aranja mașinuțele în raft, își dădu seama că deși să ai un șantier nu e tocmai plăcut, totuși situația putea avea și o latură amuzantă. Chiar dacă nu putea păstra casa, avea cel puțin ocazia să vadă ce dorea Rowan să facă. De fapt, curiozitatea asupra acestui subiect o rodea de mult!

Și dacă toate lucrurile astea îl vor obliga pe Rowan să petreacă lungi ore împreună cu ea ...ei bine, la urmă, se vor obișnui unul cu celălalt!

***

Lui Clancey îi plăcea să se intereseze de artă, de teatru și de cultură în general, dar trebui să admită că banchetul pentru inaugurarea noului centru cultural o plictisea cum nu mai fusese de mult. Să-și piardă vremea ascultând discursuri anoste, forțându-se să stea cu ochii deschiși fusese un adevărat tur de forță, dar îi consumase rezervele de energie.

„De ce oare n-am anulat întâlnirea cu Hank?" se întrebă ea. „Aș fi putut accepta invitația lui Rowan. Poate că nu era atât de simandicoasă, am fi mers la cinema și apoi la un restaurant chinezesc, dar cu siguranță n-ar fi însemnat atâta rupere de oase!"

Dar cauza apărată de atâția oameni justifica prezența ei acolo, în acea seară. Și totuși, Clancey se gândi că seara ar fi fost mai puțin penibilă dacă ar fi fost însoțită de un bărbat interesant, cu care să fi putut râde de poantele oratorilor, un bărbat care să o privească cu tandrețe, în așa fel încât ea să simtă că pentru el, cel puțin, ea contează ... Un bărbat care s-o țină de mână ori să-și întindă protector brațul pe spătarul scaunului. Un bărbat cu părul negru și ochii albaștri, îmbrăcat într-un smoching sobru, ce să o mai lungim, un bărbat ca Rowan!

Un ropot de aplauze o făcu să tresară. Îi trebui aproape un minut ca să-și dea seama că se terminase un discurs.

"Un bărbat ca Rowan!"

– Tipul ăsta e trăznet! îi spuse Hank.

Clancey îl confirmă. Pentru Hank un tip grozav era întotdeauna un „tip trăznet" ... Iar când nu-i plăcea cineva, acela era un „fraier".

"Nu ești corectă cu Hank! își reproșă ea. Îl cunoști de aproape un an, așa că e normal să-i poți prevedea reacțiile și uneori chiar expresiile.

Pe Rowan îl cunoști de mai puțină vreme, dar și cu el va fi la fel când îl vei ști mai bine".

Dar în sinea ei trebui să recunoască: nu, Rowan nu va fi niciodată lipsit de surprize în fața ei! O enerva adesea, o făcea să se urce pe pereți de nervi, dar niciodată nu se putea plictisi alături de el. Rowan avea acel ceva sclipitor, care din păcate îi lipsea irevocabil lui Hank ...Acum și pentru totdeauna ...

Îl invită la un ceai, din pură politețe, după ce o conduse acasă și rămase surprinsă de motivele refuzului său.

– Casa asta îmi face pielea ca de găină, atunci când se întunecă, îi spuse el privind spre intrarea cufundată în beznă. Am impresia că sunt într-un film de groază! Și prăvălia la fel, cu toți acești ochi goi care mă privesc în timp ce numai lumina roșie de la sistemul de alarmă este aprinsă ... O să-ți telefonez săptămâna viitoare, poate o să-mi găsesc niște timp liber.

Sărutul de despărțire nu i se păru lui Clancey dezagreabil, dar nici nu-i produse vreo emoție. ,,Nu le poți avea pe toate, își zise ea, închizând ușa în urma lui. Pentru că cine știe ce s-ar întâmpla dacă un sărut de al lui Hank mi-ar da aceiași fiori ca unul al lui Roman? Dar relația dintre noi este diferită: suntem prieteni și pe moment lucrul ăsta nu poate fi schimbat ..."

Dintr-o dată își dădu seama că singura persoană la care se gândea era Rowan și numai el!

O lovitură de tun trasă în casă n-ar fi provocat un efect mai mare decât această descoperire. Rămase o clipă încremenită pe loc, total dezorientată. Și totuși așa era, fără nici o îndoială: acum își dădea seama că totul se potrivea. Atunci când se gândise că s-ar putea

obișnui cu prezența lui Rowan, se minți pe ea însăși. În realitate să-l vadă tot timpul nu era un efort, ci o bucurie și în inima ei era un loc ascuns, numai pentru el. Iată adevăratul motiv pentru care semnase contractul: nu pentru a vedea casa reparată ci pentru a-l vedea pe Rowan!

"Și acum ce te faci sărmana Clancey? se întrebă ea. Te duci unde vezi cu ochii ori i te arunci în brațe?

Clancey știa bine că nu avea decât o soluție. Crăciunul era peste două luni. Să-l evite pe Rowan până atunci are imposibil, iar cea mai mică dovadă de simpatie ar fi putut fi interpretată de el ca motivată de interes. Rowan știa cât de mult ținea ea la casă și cu siguranță că ar fi făcut legătura între acest fapt și o schimbare bruscă de atitudine a ei. Nu, singura soluție era să stea la locul ei și să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Scoase un suspin adânc și începu să se descalțe. O secundă simți nevoia să-și arunce pantofii în celălalt capăt al încăperii, ca să-și descarce nervii, dar oare asta la ce ar servi?

O voce gravă răsună în încăpere.

– A fost un suspin de mulțumire ori de decepție?

Clancey se temu o clipă că o să cadă pe spate.

– Cum ... cum? se bâlbâi ea.

Rowan coborî de pe scară și se sprijini nonșalant de balustradă.

– Vroiam să zic: plecarea lui Hank. Ești mulțumită ori decepționată?

– Și ce te privește pe tine asta? îl întrebă ea, revenindu-și.

– Nu mă privește, desigur. Era doar o simplă curiozitate. N-am vrut să vă spionez, dar sunt sigur că n-ai fi fost mulțumită dacă aș fi vorbit mai devreme, în timp ce vă sărutați.

– Să nu crezi că meriți felicitări pentru discreția la care te referi.

– Pe de altă parte, dacă n-aș fi dat nici un semn de viață și ne-am fi ciocnit pe scări cred că ai fi făcut o criză de inimă!

– Am și făcut-o deja! Poți să-mi explici ce cauți aici, la ora asta?

– Fiindcă m-ai lăsat de izbeliște, am hotărât să vin să verific instalația electrică, mă rog, ce a mai rămas din ea.

– În întuneric? observă Clancey. Încerca să aibă un ton sec și cinic. Era mai bine decât să-și arate bucuria de a-l vedea!

– Chiar deloc. Am stins lumina acum un sfert de oră și am adormit în fața televizorului. Cred că uneori canapeaua ta are calități soporifice.

– Ești singurul bărbat care a putut să constate asta.

Rowan se apropie și ea ghici în penumbră surâsul fermecător.

– Adevărat? o întrebă. E interesant. Dar bineînțeles dacă eram cu tine, lucrul ăsta nu s-ar fi întâmplat.

Clancey roși până la rădăcina părului dar, slavă Domnului, el nu putea să vadă asta.

– Nu ți-am văzut mașina în fața casei, spuse ea, ca să schimbe subiectul.

– Am parcat-o ceva mai încolo. N-avea rost să dau prilej de bârfă...

– Și nici să te ascunzi ...

– Cel puțin asta te-a ferit de necazuri cu Hank. "Oricum nu pari prea deranjat de faptul că m-a sărutat" se gândi ea iritată. Dar în fond la ce se aștepta? Să-i facă o scenă?

– Se-ntâmplă des să vă sărutați așa?

Rowan pusese întrebarea degajat, ca și cum interesul îi era pur științific. Clancey era prea obosită ca să– i suporte ironia.

– Nu-i momentul să faci bancuri, Rowan. Du-te acasă.

Se duse spre scară fără să se-ntoarcă pentru a vedea dacă el pleacă.

– Pentru că dacă răspunsul e da, aș vrea să încerc și eu, continuă el imperturbabil.

Clancey se-ntoarse brusc și alunecă pe prima treaptă. Rowan o sprijini imediat și atunci se treziră față– n față. Era imposibil să îți dai seama dacă el glumea.

– Încă mai ai cheia pe care ți-am dat-o, îi zise ea, cu voce nesigură. Închide ușa după tine.

Fără un cuvânt el o trase spre el. Tânăra își pierdu echilibrul și se trezi lipită de el. Din reflex se agăță de gâtul lui pentru a-și reveni.

Rămaseră așa un moment prelung, fără a scoate vreo vorbă. Clancey simți mâna lui Rowan pe spate, îi simți respirația aproape și chiar bătăile inimii. Apoi el o strânse mai tare și -și puse gura pe buzele ei. Imediat, Clancey se simți cuprinsă de o dorință irezistibilă și se lăsă fără împotrivire plăcerii acelui sărut. Lumea din jurul ei începu să se-nvârtă, gândurile i se învălmășiră și se abandonă în brațele lui Rowan.

O secundă mai târziu, el se îndepărtă încet, o mai sărută o dată ușor și se-ndreptă spre ușă. Fără glas, Clancey se uita la el cum pleacă. Era suficient ca el să spună un cuvânt pentru ca ea să-l urmeze în camera de sus.

Nu, se corectă ea imediat. Eu ar fi trebuit să-l invit! Doamne, Dumnezeule ce mi se întâmplă!

Rowan nu-i mai dădu niciodată înapoi cheia, dar promise solemn să bată la ușă, înainte de a intra. Asta o preocupa oarecum pe tânără. Nu că s-ar aștepta ca el să năvălească peste ea în toiul nopții ... Dacă

ar fi făcut asta, el știa că avea de acum alte mijloace la îndemână, mult mai eficace!

Și era cu atât mai enervant faptul că ea nu mai putea să-și stăpânească reacțiile. Și cum ar fi putut să-și stăpânească inima, care-i bătea de trei ori mai tare când îl vedea, sau urechile care începeau să-i vâjâie? Și asta se întâmpla în fiecare zi, când el venea la sfârșitul după-amiezii ca să aranjeze tapetul unei camere de la etaj.

În ziua de Holloween, el sosi mai devreme ca de obicei. Clancey făcu un efort să nu-i sară în brațe. Rowan părea atât de puternic, atât de dătător de siguranță ...

Și mai era și extraordinar de seducător!

– Bună ziua, îi spuse el tinerei.

Ca să-și ascundă tulburarea, aceasta stătea cu nasul înfundat într-o cutie de carton. Era o cutie mare, pe care ea o umpluse cu tot ce o încurca, după ce se mutase, mici comori care nu mai foloseau nimănui.

– Ce faci? o întrebă el.

– Caut niște fleacuri, pentru copiii care or să vină diseară.

– Și de ce nu dai niște bomboane?

– Or să aibă destule și așa!

Scoase o mașinuță cu mecanism din cutie și o puse într-un coș.

– Te deranjează dacă rămân? întrebă el pe neașteptate.

Mirată ea se întoarse spre el.

– Seara de Halloween n-are nimic interesant într-un apartament modern, îi explică el. Pe când aici ... S-ar putea să fie amuzant împreună cu tine ... Cererea lui n-avea nimic neobișnuit, dar umplu inima fetei de o bucurie imensă. Nu i-ar fi făcut mai multă plăcere nici

dacă i-ar fi propus turul lumii pe un iaht, în loc să împartă jucărioare copiilor deghizați în fantome și vrăjitoare.

– Desigur, poți rămâne, decalară Clancey cu o voce aparent calmă. E adevărat, e mult mai haios atunci când sunt mai mulți ...

El surâse și-și trecu mâna prin părul lui Clancey. Și, evident, Eileen tocmai atunci se găsi să dea buzna în încăpere! Din fericire reuși să rămână calmă în ciuda surprizei care i se citea în privire.

– Am închis peste tot, Clancey. Mai vrei să fac ceva înainte să plec acasă?

– Nu, mulțumesc, îi răspunse Clancey.

– Atunci, pe mâine dimineață.

Rowan se retrase discret în bucătărie, ca să-și ia o cafea și Eileen se apropie imediat de prietena sa.

– Ce mai vroia? Te controla dacă nu porți perucă? Nici nu-i de mirare că nu mai termină treaba la etaj!

– Nu poate merge mai repede, cu toate bulendrele mele acolo, îi răspunse Clancey.

– Dumnezeule, cât poți să fii de naivă! exclamă Eileen. Sau este mai șmecher decât credeam ...

Ieși fără să mai zică nimic, dar nu mai înainte să-și ciupească ușor prietena de obraz.

Clancey rămase o clipă singură, încercând să-și pună gândurile în ordine. Ce se-ntâmpla și ea nu-și dădea seama ori nu vroia să vadă? Și de ce șmecherie putea fi acuzată?

Totuși, tânăra își dădea seama că situația nu e atât de simplă pe cât îi plăcea ei să pretindă. Zilele se scurgeau acum într-o continuă așteptare a lui Rowan. Evenimentul cel mai important al acelei

săptămâni era că vor petrece seara împreună. Și chiar dacă s-ar fi întâmplat ca el, mâine, să dispară din viața ei, ea n-ar fi putut uita niciodată senzația pe care o simțea la apropierea de Rowan.

Și nu era doar o simplă atracție fizică. Era mult mai mult și decât o prietenie. Ce i se-ntâmpla avea un nume și Clancey trebuia să admită cuvântul dragoste!

Capitolul 9

Clancey Kincade era îndrăgostită de Rowan Mckenna!

În momentul în care admise lucrul ăsta, tânăra se trezi în fața unui noian de întrebări. Cum putuse să i se-ntâmple așa ceva? Când iritarea i se transformase în dragoste? În ce zi simțise că dacă n-o să-l mai vadă pe Rowan, o să înnebunească de durere? Încercă să găsească indicii printre amintiri.

În prima zi, când îl văzuse, îl detestase, nu era nici o îndoială! În seara când puțin lipsise să-i cadă tavanul în cap, se refugiase în brațele lui căutând un refugiu sigur și primitiv. Oare căuta de atunci, inconștientă și altceva? Dacă nu cumva totul începuse atunci când se-nvârtiseră în cartier, căutând un compromis. Rowan n-avea nici un motiv să-i acorde o amânare și totuși o făcuse. Iar gestul o impresionase ...

În orice caz, era sigură că se îndrăgostise de el înainte ca Kaye Mckenna să vină la inaugurarea magazinului, din moment ce acesta îi citise imediat gelozia în priviri. Ca să nu mai vorbim de ce simțise când văzuse bebelușul, pe care-l credea al lui Rowan!

Ce mai vorbă, era complicat! În orice caz, să-și omoare creierii cu asemenea întrebări nu-i rezolva în nici un fel problema: ce urma să facă mai departe?

Ultimul demon de Halloween, o fantomă înfășurată într-o perdea veche și a cărei statură sugera faptul că trecuse de vârsta acestui joc, alese unul din tuburile în formă de țestoasă din coșul lui Clancey. Pendula sună ora 8, anunțând sfârșitul vizitelor.

– Super, exclamă fantoma cu vocea evident în schimbare. E genială! Mai pot avea una?

– Una fiecăruia! îi răspunse tânăra, surâzând. Vino la anul!

Își mușcă imediat buzele, dar era prea târziu.

– Uitasem! îi spuse ea lui Rowan, care observă scena din spate.

– N-are importanță, o asigură el. Începând de mâine, n-o să se mai gândească la asta. În orice caz va fi la lucru anul viitor.

– Întotdeauna e câte unul care nu ține cont de limita de vârstă, zise ea.

– E un fel aproximativ de a spune! Totuși, nu ți-a fost niciodată frică să deschizi ușa unor necunoscuți mascați, chiar dacă erau înalți cât tine?

– Nu m-am gândit la asta. Dar de asta, ai făcut mutra aia fioroasă, ca să mă protejezi?

– Nicidecum, aerul amenințător e protecția mea, fiindcă nu am alta! Ce ar fi să mâncăm ceva? adăugă el deodată. Ar fi trebuit să-ți fac mai de mult invitația asta, dar acum fiindcă mâinile îmi permit să mă comport decent în public, eu zic să profităm!

"Ar trebui să accept?" se întrebă Clancey. Dacă mai stătea mult cu el, era pierdută.

În timp ce raţiunea o îndemna să refuze, se auzi spunând:

– Cu plăcere!

Rowan o duse într-un restaurant de la marginea oraşului, unde se serveau fripturi excelente.

– Nu-i chiar Hilton, dar nici noi nu suntem îmbrăcaţi pentru aşa ceva. Oricum, eu nu.

Se apropiară de masă şi Clancey se simţi mirată că el nu vine să-i aşeze scaunul. Se întoarse şi-l văzu cum o studia, doi paşi mai în urmă. "Ce crede despre bluza de mătase şi despre fustă?" se întrebă imediat îngrijorată.

– Crezi că m-ar lăsa să intru? se interesă ea.

– Cine?

– Portarii de la Hilton ...

– Ah, ăia ... Dacă n-ar face-o, n-or să ştie niciodată ce pierd.

"E-n regulă! Fusta îmi şade bine" concluzionă ea liniştită. Oricum privirea apreciativă a lui Rowan o ducea la concluzia asta.

Comandară două fripturi cu cartofi natur cu salate şi-şi aşteptară cina în faţa unei sticle de vin.

Era destulă agitaţie în restaurantul aproape plin. Cei mai mulţi clienţi erau veniţi cu familiile, cu copii costumaţi în Halloween.

– Toţi oamenii aceştia simt nevoia să sărbătorească, observă Clancey.

– Şi unde ai vrea să se ducă în altă parte. Ai văzut femeia de jos, cu bigudiuri pe cap? E costumul cel mai delirant pe care l-am văzut vreodată! Îi mai lipseşte un capot şi o mască cosmetică, ca să fie perfect înspăimântătoare!

Dorința de a-i pune unele întrebări o rodea de mult, așa că sesiză imediat mingea pe care el i-o ridicase la fileu.

– Aparent, ai multă experiență în măști faciale, în moațe și capoade ...

– Este ziua ideală, nu-i așa, ca să-ți povestesc despre cele trei femei din viața mea? o întrebă el, amuzat. Una folosea ulei de ficat de morun ca mască de noapte, alta mânca o duzină de căței de usturoi în fiecare zi, pentru vitamine, iar cea din urmă a murit în condiții ciudate după ce ...

– În cazul ăsta nu discutăm despre o fostă iubită, ci despre o iubită decedată, observă Clancey.

– Ce păcat că m-ai întrerupt. Ți-aș fi spus o istorie fantastică!

– Mai e vreo fostă iubită? ...

– Îmi pare rău, cred că nu ... Nici vie, nici moartă.

Doar o mamă care-și punea măști de orz și uita de ele pentru a scrie poeme, până când deveneau dure, ca de ciment. Măștile desigur, nu poemele. În poezie preferă stilul lăcrimos. Și o soră care stătea atât de mult în baie, că eu și cu fratele meu i-am dus acolo și o saltea. Iar acum am și o colecție completă de cumnate.

– Ceva îmi zice totuși că nu ești atât de necăjit, pe cât vrei să spui, obiectă Clancey.

– Desigur, asta prezintă și avantaje, recunoscu el. De exemplu, de sărbători nu poți trece dintr-o parte în alta a casei, în mai puțin de o jumătate de oră ...

– Faceți sărbătorile împreună?

Rowan aprobă din cap.

– Da. Ne adunăm cu toții în casa părintească.

Ne vom aduna cu toții acolo luna viitoare, de Ziua Recunoștinței. Mă rog, e un prilej de a-l răsfăța pe ultimul bebe. Dar vorbește-mi și tu de familia ta. Mi s-a părut că ...ești un pic invidioasă, atunci când mă ascultai.

– Aproape geloasă. Părinții mei s-au mutat acum trei ani în Florida, lângă fratele meu, care conduce un hotel.

– Și cum vine sezonul sunt ocupați până peste cap, continuă Rowan.

– Exact. Și oricum eu nu-mi pot abandona magazinul de sărbători ... Sărbătorim Crăciunul la telefon, prin scrisori și aș vrea să-i văd prin februarie, când lucrurile se vor mai calma. Anul ăsta ...

Se întrerupse brusc. Dacă era ceva la care nu voia să se gândească în seara aceea, ei bine era viitoarea mutare de la "Micul Paradis"! Sări la primul subiect care-i veni în minte.

– Lucrătorii or să vină în curând, nu-i așa?

– Nu-mi aminti, te rog! exclamă Rowan. Dacă ai ști câte scuze găsesc oamenii ăștia, ca să nu muncească! Ai zice că sunt rentieri! Dacă ar fi să te iei după ei, ar trebui începute lucrările prin primăvară, dar până atunci casa va deveni din ce în ce mai umedă...

– Da, așa e, spuse Clancey gânditoare. Nu poți reface plafonul înainte ca să se usuce casa. Pare logic ...

– Știu că e o harababură teribilă, Clancey, dar ...

– Nu mă plâng, îl întrerupse tânăra. Dar îmi pare rău că la primăvară o să fii prea ocupat cu impozitele clienților tăi, ca să mai ai timp să faci și altceva.

– Probabil așa va fi, zise el, oftând. E perioada cea mai încărcată a anului.

Clancey se întrerupse o secundă până ce chelnerul le puse farfuriile în față.

– Mă tot gândesc ce s-ar putea face, reluă ea. Am câte o idee nouă în fiecare zi.

Și așa și era. Aranja casa în fiecare seară, în minte, înainte să adoarmă.

– Ce fel de idei? o întrebă Rowan, interesat.

– Chiar vrei să-mi auzi părerea, se miră ea.

– Desigur. Nu numai fiindcă două păreri sunt mai bune decât una, ci fiindcă tu știi cel mai bine defectele pe care le are casa!

– Ei, nici chiar așa, obiectă ea. Problema cu instalația electrică n-aș fi prevăzut-o ... Dar spune-mi, nu intenționezi să-ți muți biroul aolo, nu-i așa?

– Nu, îi răspunse el ferm.

– Ar fi dificil să telefonezi că ești bolnav, de exemplu! remarcă ea surâzând. În sfârșit, voi începe prin a desființa bucătăria de la etaj, transformând-o în debara. După aceea, voi renova complet bucătăria de la parter, făcând-o funcțională, în așa fel încât să se poată găti acolo tot ce-ți trece prin cap.

Aerul politicos, sceptic al lui Rowan o aduse le realitate. Imaginația i-o cam luase razna ...

– Mă gândeam ce aș face la mine acasă! exclamă ea. Îmi închipui însă că ție, o bucătărie modernă ți se pare complet inutilă. Trebuie că mănânci numai conserve, nu-i așa?

– În cea mai mare parte a timpului, mărturisi el. Dar continuă ...

Tânăra ezită un moment, cu ochii încețoșați, ca și când ceapa pe care-și imagina că o s-o curețe în bucătărie, ar fi fost reală. Totul nu

servea la nimic, nu ducea nicăieri. Mai bine scurta conversația asta penibilă, spunând că nu mai are alte idei ...

– Și camerele de la etaj? întrebă el.

– Camerele pentru bone? Îmi pare rău, nu m-am gândit.

– Cred că debarale, desigur. Sunt prea mici ca să poți amenaja altceva, zise Rowan.

– Debarale? strigă Clancey. Dar ai atât de multe lucruri încât să nu intre în pod? N-ai nici un pic de imaginație Rowan Mckenna!

– Nu? Te-ai gândit la altceva mai bun? Dacă ai vreo sugestie ...

– Dărâmă peretele despărțitor dintre ele și obții o superbă cameră a proprietarului.

– Dar nu va fi cea mai mare din clădire, observă el.

– Desigur, dar ar avea un șemineu și asta nu va fi potrivit cu o cameră pentru copii.

Clancey simți că a roșit și își plecă privirea în farfurie.

– Ai putea amenaja acolo o sală mare de baie și o cameră pentru haine, reluă ea. Deci camera nu trebuie neapărat să fie foarte mare, fiindcă n-ai nevoie de dulapuri acolo.

– Doica ar putea să stea în camera care servește de dormitor acum.

De data asta obrajii fetei chiar se îmbujorară.

– Asta mi se pare ce-a mai bună soluție, pentru că toate celelalte camere de la etaj au balcon. Camera proprietarului ar mai putea fi mobilată cu ...

Clancey se opri din nou. La ce bun să-și spună părerea ei despre camera ideală. Camera la care visa era destinată unui cuplu, nu unui celibatar! Un cuplu care să petreacă serile lungi de iarnă în fața focului de lemne din șemineu ori să-și bea cafeaua de dimineață, așezat în fața ferestrei.

Un cuplu cu totul deosebit. O femeie roșcată și un bărbat cu părul negru și ochi albaștri, ce-și puteau schimba culoarea de la o clipă la alta.

Și deodată se gândi la locul pe care-l ocupase Rowan în viața ei, în așa scurt timp. Uite acum chiar și-l imagina ca trăind alături de ea, fericiți în casa aceea frumoasă ... Firescul cu care-i veniseră aceste gânduri...

– Ce spuneai, o întrebă Rowan politicos.

– Nu mai știu, îi răspunse Clancey, înfigând înciudată furculița într-un cartof. Mi-am pierdut șirul ... Dar apropo de cămăruța de la etaj, chiar deasupra intrării, cred că ...

Sfârșitul lui noiembrie se apropia, iar toamna era capricioasă. O săptămână, timpul fusese mizerabil, vântul bătuse în rafale înghețate răvășind frunzele moarte, în timp ce în săptămâna următoare Clancey se gândise să iasă la iarbă verde, în fața casei.

Ideea că n-o să mai vadă florile de acolo o întrista, dar plantă cu conștiinciozitate cepele de flori pe care o mână anonimă le depozitase în pivniță.

Ar fi trebuit să existe, se gândi ea, un loc unde să se instaleze definitiv. O căsuță, dar nu prea departe de cea de pe Pine Street și nici la fel de mare ca aceasta unde să aibă grijă cu dragoste ...

Dar speranța asta nu reușea s-o calmeze. Și nu o tulbura ideea că trebuia să se mute ci aceea că trebuia să-l părăsească pe Rowan. După ce o să mute "Micul Paradis" în altă parte, n-o să-l mai revadă.

Nu mai aveau nici un motiv să se-ntâlnească și nu avea nici o scuză plauzibilă pentru a-l mai deranja ...

„Contabilitatea!" se gândi.

Până atunci o ținuse singură, dar nu era partea ei cea mai tare. De ce atunci, nu i-ar cere lui Rowan s-o facă el?

„Nu fi idioată! La ce ar servi asta?" Faptul că îl va vedea la intervale regulate nu ar fi făcut altceva decât să-i sporească amărăciunea că nu e iubită, iar pe termen lung n-ar fi dus nicăieri.

Totodată, Clancey continua curajoasă să țină hățurile afacerii, în timpul zilelor lungi și friguroase de iarnă, fără să se gândească la primăvară. Și de fiecare dată când îl vedea pe Rowan se simțea impresionată, simțind cum se afundă din ce în ce în hățișurile acestei dragoste imposibile.

Totuși, își dorea aceste clipe și se gândea la ele ca la niște comori, păstrând cu grijă amintirea lor, pentru clipa când el nu va mai fi alături de ea ...

Într-o după-amiază însorită și caldă, Kaye se opri la magazin pentru a se uita la jucării și pentru a o invita pe Clancey la Ziua Recunoștinței.

– Mă gândeam că vei fi singură, îi explică, iar nouă ne place foarte tare să te avem printre noi.

Invitația o făcu pe Clancey să-și simtă inima bătându-i mai repede în piept. Era ideea lui Rowan, ori Kaye avusese inițiativa? Dar chiar dacă ideea fusese a fetei, vorbise cu siguranță cu cumnatul ei și el acceptase. Asta însemna oare că Kaye și restul familiei ei îi priveau ca pe un fel de pereche?!

Educația o obligă să-și tempereze entuziasmul.

– E drăguț din partea ta, Kaye. Dar sunteți prea mulți și mă tem să nu vă deranjez.

– Bineînțeles că n-o să ne deranjezi! îi replică Kaye.

O să fie familia, dar și numeroși prieteni. Oricum, dacă nu vii, ce altceva ai să faci?

– O să mă odihnesc, treburi casnice, lucruri cu care am rămas în urmă ...

– Nu, nu mai vreau să aud nimic! exclamă Kaye, râzând. Să petreci Ziua Recunoștinței în felul acesta?! Ce să mai zic, că toată familia noastră așteaptă să cunoască persoana care a reușit să-l împiedice pe Rowan să obțină ce voia.

– Nu pentru multă vreme, murmură Clancey, dezorientată.

– Asta n-are nici o importanță, e deja un record! Ți-ai găsit un nou local pentru magazin?

– N-am avut vreme să caut.

– Sunt curioasă să văd ce se va întâmpla dacă vei refuza să pleci, zise Kaye, gânditoare.

– Nu i-aș face niciodată așa ceva lui Rowan!

Tonul ei era atât de convingător încât o făcu pe Kaye să se uite curioasă la ea. Simți nevoia să-i explice:

– I-am făcut destule necazuri până acum. Nimic nu-l obliga să mă lase în casă până la Crăciun și nu vreau să-i răspund la bine cu rău.

– Cred.

Clancey avu impresia neplăcută că explicația ei n-o convinsese pe Kaye. Aceasta puse pe raft cartea pe care o răsfoia și se-ntoarse spre vitrina cu păpuși de pluș.

– Cum a fost rezolvată petiția noastră? întrebă ea.

– Foarte bine. Clienții n-au fost surprinși și socotesc idea de a mări zona istorică ca fiind binevenită.

– Cu atât mai bine. Mă tem că situația devine urgentă.

Știai că primăria ar putea instala noul centru cultural aici, în cartier?

– Cum așa? Și de ce ?

– Dacă aș ști? ... În orice caz mă aștept la tot ce e mai rău. Încă o monstruozitate de beton aici, printre clădiri victoriene, în timp ce atâtea alte amplasamente mai potrivite, sunt libere ...

– Și decât să vă opuneți direct realizării centrului cultural ...

– Ar fi o mișcare politică greșită, o întrerupse Kaye.

– ... preferați să folosiți un mod indirect, nu-i așa?

– Exact. Dacă zona se va extinde, nu vor mai avea dreptul să construiască aici.

– Oricum e o absurditate să-l construiască în cartierul ăsta! Există zeci de alte locuri în orașul ăsta, ce pot fi alese fără ca nimeni să protesteze!

– Asta nu-i prima tâmpenie pe care o face primăria. Din motivul ăsta, locuitorii trebuiesc urgent mobilizați! A propo, dacă dorești să rămâi în cartier, cunosc câteva case în apropiere, ce pot fi achiziționate la prețuri rezonabile.

„Și n-o să mai trebuiască să mă mut" se gândi imediat Clancey.

Ar fi putut să renoveze și să redecoreze așa cum ar fi vrut, având siguranța că n-ar mai fi fost obligată să-și facă bagajele și să pornească în căutarea altui sălaș. Mai mult, să se instaleze în același cartier însemna să-și păstreze și clientela. Eforturile nu-i vor fi astfel irosite și nici nu va mai trebui să cheltuiască pe publicitate pentru o nouă inaugurare ...

„Și l-aș putea vedea oricând pe Rowan! adăugă ea în sinea ei. Voi putea vedea și noul acoperiș, florile pe care le-am sădit și chiar decorația interioară, prin ferestre ..."

Liberul ei arbitru interveni prompt, la timp. ,,Hai spune drept! îi dictă acesta. Singurul avantaj, care te interesează este numai acela că-l poți revedea pe Rowan!" Dar ăsta era și un foarte mare dezavantaj. Să-l vadă cum se mută în casa asta, la care ea ținea atât de mult. Ca să nu mai vorbim, că mai devreme sau mai târziu el o să aibă soție, copii... Nu, asta ar fi de nesuportat !

– Mă gândesc să găsesc ceva într-un cartier comercial, îi răspunse lui Kaye. E parcă mai practic.

– Bineînțeles, îi zise aceasta, decepționată un pic. Fă cum e mai bine pentru afacerea ta!

Dar Clancey, numai la afaceri nu se mai gândea! Nu-i păsa nici de casă, nici de magazin și nici chiar de propriul său viitor! Singurele gânduri care-i cutreierau mintea, în timp ce ambala jucăria aleasă de Kaye, se-ndreptau numai către Rowan.

Capitolul 10

Clancey ieșise să facă o plimbare în seara aceea, profitând de aerul curat, de cerul limpede, încărcat de stele și mai ales de singurătate. Cel puțin când era singură nu era obligată să zâmbească fără să aibă chef!

Gândurile i se-ndreptară repede către Kaye. Invitația ei o impresionase căci detesta să petreacă sărbătorile singură în fața televizorului, departe de părinții ei.

Dar chiar și singurătea i se părea un rău mai mic comparat cu o zi petrecută alături de Rowan. Pentru că nu făcea parte din familia lui, iar după aceea urma să se întoarcă tot la singurătatea ei de acasă ...

"Poate că n-am s-o pot înghiți pe maică-sa, se gândi ea, încercând să capete curaj pentru a refuza. Poate că n-o să-i pot înghiți nici pe ceilalți ..."

Aranjamentul n-o convinse. Pașii o aduseseră în fața casei. Se uită gânditoare la fațada impunătoare, proaspăt vopsită. Lucrul acesta făcuse ca imobilul să fie deja elegant și atractiv. După ce și acoperișul

va fi reparat, va fi la fel de solid ca și în ziua construcției sale. Iar dacă Rowan avea timpul și energia necesare să schimbe ornamentele de lemn ale portalului de la intrare și ale balcoanelor, casa va arăta ca altădată ...

Dar de ce o frământa pe ea grija restaurării casei? se-ntrebă Clancey. Poate că el ar vrea altceva, apropiat de stilul victorian. Nu putea să-l acuze, fiindcă asta ar fi nesesitat mai puțin efort de timp și muncă pentru întreținere.

Tânăra își aminti brusc că el nu spusese nimic despre intențiile sale. Când fuseseră la restaurant o lăsase numai pe ea să-și spună punctul de vedere. "Poate că fusese mai bine așa, se gândi ea, decât să-i spună cine știe ce nenorocire! Îmi și imaginez cum ar fi să transforme salonul în bar, în mijloc cu un jacuzzi pentru opt persoane." Și și-l imagina într-o baie parfumată și o companie galantă, bând șampanie.

"Hei, ia stai puțin! se mustră ea. Nu cumva gândești așa fiindcă îți dorești ca tu să fii acea companie galantă?"

Dar cu toate acestea gândul nu era așa de ușor de izgonit din imaginația sa.

Ninsese puțin vinerea înainte de Ziua Recunoștinței.

"Perfect! își zise Clancey, privind pe fereastră. Un pic de ninsoare va provoca clienților dorința de a face cumpărături pentru Crăciun! Și dacă se va întâmpla așa, afacerile or să meargă din plin!"

Eileen făcea însă puține eforturi să-și ascundă decepția.

– E prea devreme pentru zăpadă!

E ușor pentru tine care stai acasă, dar gândește-te că eu trebuie să ies diseară!

Lamentațiile prietenei sale îi reamintiră de un lucru pe care ar fi putut să-l uite. Vineri era ziua hoinărelilor nocturne. Cuplurile profitau de timpul liber din timpul serii pentru a-și face cumpărăturile, ca să le rămână weekendul liber. Clancey aruncă o privire pe calendar, ca să vadă câte asemenea seri o mai așteptau până la Crăciun și scoase un suspin disperat. Măcar dacă ar fi putut să angajeze personal suplimentar!

– Zăpadă! zise Eileen înciudată. În ziua în care ies și eu în oraș?

– Nu te mai plânge așa! îi zise Clancey, așezându-se lângă casa de marcaj. Mă faci să mă gândesc la cât este de muncă în decembrie și să-ți adaug câteva zile de corvoadă în plus. Ori să-ți zic că sunt bolnavă și să te las aici ca să mă duc sus să mă culc sau să mă uit la televizor ...

Figura lui Eileen se schimbă brusc.

– N-o să îndrăznești să-mi faci așa ceva! Am o ...

– O întâlnire! Aha! Credeam că ai terminat cu toate poveștile astea. Să nu îmi spui că te vezi iar cu acel kamikaze din supermarket!

– Cu cine? întrebă Eileen, roșind. A, nu. De data asta ți-am urmat sfaturile.

Clancey încerca să-și amintească despre ce sfaturi era vorba, dar nu reuși.

– Mă revoltă ideea, zise ea, dar trebuie să-ți spun că ți s-a terminat programul.

Eileen nu se opri din ștersul prafului de pe etajere.

– Știu. Dar trebuie să vină să mă ia de aici.

Clancey înțelese atunci de ce Eileen se apucase de făcut ordine, fără să i-o ceară. Era o muncă neplăcută pentru ea, dar urcată pe scaun cum era, putea vedea până departe, pe Pine Street!

– Deci te întâlnești cu unul din iubiții tăi mai vechi? exclamă Clancey. Păi atunci, chiar e vorba de dragoste adevărată!

– Cine-i îndrăgostită, zise Rowan, ieșind din bucătărie, Eileen?

Intrase prin ușa din spate fără ca ele să-l poată vedea, și se apropie de Clancey , cu nelipsita-i pălărie, pe cap. "Bine că măcar nu s-a gândit la mine!" își zise aceasta.

Eileen se întoarse spre el cu obrajii îmbujorați.

– Bineînțeles că nu! exclamă ea. Mă întâlnesc doar cu cineva. De altfel o să-l și vedeți. Dacă vreunul dintre voi o să spună lucruri stânjenitoare de față cu el, să știți că ...

Gestul ei amenințător se opri în aer căci ușa prăvăliei se deschise chiar în acel moment. Clancey se așeză pe scaunul ei și privi în direcția aceea cuprinsă de o curiozitate irezistibilă.

Din fericire n-avusese vreme să-și imagineze cum ar putea arăta amorezul lui Eileen, pentru că probabil ar fi avut mari surprize. Era mai în vârstă decât ar fi crezut și nu prea înalt. Creștetul îi era lipsit de păr și strălucea de parcă era dat cu ceară. Clancey nu se putu opri să nu zâmbească.

Bărbatul își scoase mantoul. Costumul său de lână arăta impecabil. Se apropie de casă și Clancey rămase surprinsă de privirea lui, sclipind de inteligență.

– Bună ziua, zise bărbatul. Eileen este aici?

Tânăra îi arătă cu degetul spre salon. Din fericire Rowan își păstrase bunele maniere.

– Bună Lawrence, exclamă el. Încântat să te văd!

Lawrance îi răspunse la salut și duse imediat mâna spre fruntea dezgolită. "Ai zice că nu știe că e chel, se gândi Clancey. Nimeni nu

chelește așa repede ..." Atunci își aminti de sfatul pe care îl dăduse prietenei ei. "Cel puțin ar putea să-și arunce peruca" îi zisese. Alți bărbați nu pot scăpa atât de ușor de defectele lor!

"Dumnezeule, cum o fi reușit să-l convingă" își mai spuse.

Eileen se duse să se spele pe mâini, lăsându-i pe cei doi bărbați să discute. Clancey îi auzi discutând despre ultimele proiecte ale municipalității. Rowan îi spusese o dată că învățase multe tot mergând la primărie, dar nu-i spusese că a ajuns să cunoască pe toată lumea!

După ce cei doi plecară, Rowan se apropie de pupitrul unde stătea Clancey.

– Mă întreb dacă lui Eileen i-ar plăcea să fie prima doamnă din oraș? zise el.

– Mă îndoiesc că s-a gândit vreodată la asta. Dar de ce? Lawrence vrea să-și depună candidatura?

– Da, la viitoarele alegeri. Este unul din oamenii politici de succes, din acest moment. Deja mi-am dat acordul pentru a-i finanța campania. Oare Eileen e cea care l-a convins să adopte înfățișarea lui firească?

– Nu m-ar surprinde, răspunse Clancey.

– În cazul ăsta, poate face o cariera de consilier politic! Afurisita aia de perucă era cel mai mare handicap al lui Lawrence.

– Mă întreb dacă o să mai aștepte Crăciunul, înainte să mă lase baltă!

Rowan se depărtă și se-ndreptă spre ușă.

– Vin imediat. Ai nevoie de ceva de la drogherie? Vrei să aduc ceva de mâncare, pentru mai târziu?

– Închid la 9 și o să-mi fac un sandviș. Oricum dacă ai venit pentru tapet ...

– Am uitat că mi-am rupt șpaclul ieri seară. Și nu cred să fac mare lucru cu unghiile ...!

Se-ntoarse și o sărută pe obraz. Tânăra roși până la rădăcina părului. Dacă ar fi putut închide magazinul și să meargă cu el! După aceste mici săruturi, pe care el i le da uneori, se simțea complet debusolată ...

Din fericire, sărutul acela adevărat, din seara când fusese cu Hank la gală, nu se mai repetase! Căci n-ar mai fi putut să-și păstreze luciditatea. Și așa îi era aproape imposibil să reziste, atunci când el o mângâia pe obraz, o ajuta să-și îmbrace mantoul sau când îi surâdea...

Un zgomot la intrare o făcu să tresară. Rowan se întorsese așa repede? Ușa se deschise și spre ea se îndreptă ... Hank!

Trecu de prag scuturându-și fulgii de zăpadă de pe pardesiu și de pe pantofi.

– Ce vreme! O adevărată vijelie. Cred că tu ai comandat-o, pentru ca să aibă clienții atmosferă de Crăciun.

– Chiar și așa, nu prea funcționează, îi răspunse ea. N-a venit aproape nimeni în seara asta. Cred că stau la cald, în fața focului ...

– Uite de ce am venit, reluă Hank. Cum n-am avut un minut liber pentru tine de o veșnicie, prea ocupat cu clienții, m-am gândit să mă opresc din drum, să te sărut. Mi-ai lipsit mult Clancey ...

Tânăra surâse, aproape cu tristețe. Ce să-i răspundă la așa ceva? Hank se apropie și își puse coatele pe biroul ei.

– Am avut timp să mă gândesc în aceste săptămâni. Am înțeles, printre altele, că n-am fost niciodată însă prea apropiat de tine.

De ce oare îi face declarația asta? se întrebă ea. Și ce motiv avusese să-și facă asemenea probleme?

– Ei, asta nu se poate întâmpla tot timpul, îi răspunse. Amândoi avem mult de lucru, Hank.

– Știu ...

Se-ntoarse spre magazin, examinând jucăriile și decorațiunile.

– Trebuie că ți-a luat zile întregi, să aranjezi totul, observă el, înaintând în încăpere. Mă mir că te-ai chinuit atâta.

– Nu pot vinde marfa așa cum vine ambalată! protestă tânăra. Chiar dacă, o dată și o dată va trebui s-o împachetez la loc, asta e ...

– O dată și o dată ...? Asta vrea să însemne că Mckenna te-a mai lăsat să rămâi?

– Nu, pe întâi ianuarie o să plec.

– Deci ai semnat contractul? N-are nici un sens ... zise Hank ca pentru el.

– Să-l semnez? zise Clancey.

– Nu. Stai deoparte. Te poate da afară. În lipsa contractului pe trei ani, te poate obliga la un contract de locație, ce trebuie reînnoit în fiecare lună, fără garanție, asta însemnând că ești de acord cu principiul. Deci el ar putea să vândă oricând i s-ar părea convenabil.

– Să-l vândă? Dar vrea să locuiască aici.

– Așa ți-a spus el?

– Da ...

– A spus exact așa? insistă Hank.

– Nu-mi pot aminti chiar exact. Dar unde vrei să ajungi, până la urmă? De unde ți-a venit ideea că o să vândă?

– Mi-a trebuit ceva timp ca să înțeleg.

Are relații politice mai importante decât mine, așa că poate începe...

Relații politice? își zise ea. Hank vorbea de persoane ca Lawrence, de exemplu și de faptul că acea campanie îl făcuse să umble prin primărie? Și mă rog, ce ar fi rău în asta?

– Mici sforării, ca aceasta, sunt destul de bine ascunse, la primărie! reluă Hank.

"Nu prea se știu multe din cele ce se-ntâmplă la primărie" îi spusese o dată și Rowan. Dar ce legătură poate avea el cu această afacere misterioasă?

– Ai auzit vorbindu-se de centrul cultural? întrebă Hank.

– Evident! exclamă Clancey. Se prevede în continuare să fie construit în cartierul ăsta?

– Nu tocmai ,,în acest cartier" ci chiar aici în locul acesta!

Tânăra simți cum i se-nvârte totul în cap.

– Vrei să spui: în locul casei? întrebă, fără nici un fel de inflexiuni.

– Da. Și în locul caselor vecine! Așa că nu-i de mirare că Mckenna a cumpărat aici o dărăpănătură. Mi s-a părut de la început un lucru neobișnuit. El e prea inteligent ca să nu-și fi dat seama că e o investiție mediocră ... Acum însă încep să înțeleg!

– E imposibil, cred că te înșeli.

– Am văzut planul cu ochii mei!

– Imposibil! repetă Clancey, încăpățânată. Nu s-ar fi apucat de reparații la casă știind că va fi dărâmată.

– Ce reparații? Nu văd nici cea mai mică schimbare aici.

Discutaseră subiectul și mai înainte, iar acum ea nu mai vroia să o ia de la început.

– Ultima oară când am vorbit, ai spus că dorește să scape de mine, pentru a închiria altor locatari, mai docili.

– Asta era înainte să văd planurile de amplasare a noului centru cultural. Și am înțeles că Mckenna a încercat să cumpere mai multe proprietăți în cartier.

– Chiar așa? întrebă ea, pălind.

– Chiar așa! Ce crezi că poate face cu atâtea case? Nu poate locui decât în una singură!

Rowan cumpărase casa fără măcar să-l intereseze cum arată la interior, își aminti tânăra. Se gândise că fusese un impuls excentric, dar apoi se întrebase din ce motiv un expert contabil și-ar fi permis o asemenea fantezie?

Ei îi spusese că este o casă superbă, pe gustul lui, dar ce înțelegea el prin asta?

Se referea la arhitectură ori la faptul că făcuse o investiție profitabilă?

– Deci ce reparații ziceai că a făcut? se interesă Hank.

– Zugrăveala exterioară ...

– Inteligent! Vrea să-i dea un aspect convenabil în așa fel încât la momentul rechiziției să obțină un preț cât mai convenabil. Cu cât casa arată mai bine, cu atât prețul oferit de primărie va fi mai mare! Ce a mai făcut?

– Acoperișul, se hazardă Clancey.

– Acoperișul? Ei asta e curios. Nu văd ce avantaj are reparând acoperișul ...

Deodată ei îi reveni în memorie discuția pe care o avusese cu Rowan. El se plânsese de fapt că meseriașii erau delăsători și că

amânaseră începerea lucrărilor la începutul primăverii următoare. Dar nu avea nici o dovadă că luase legătura cu ei, în mod efectiv ... Dar de ce să fi recurs el la această minciună? Ca să câștige timp! Îi veni fetei în minte. Fără această motivație, cum ar fi putut altfel să explice de ce nu repară plafonul camerei? Și cum să-i fi obținut ei acordul altfel?

"Hai să fim serioși! Hank se înșală, fără nici un dubiu! Rowan n-ar mai fi venit în toare serile astea să pună tapet în camera de la etaj!"

Totuși, explicația asta era departe de a o liniști. Punctul de vedere al lui Hank părea logic, la prima vedere. În fond, Rowan nu-i spusese niciodată ce are de gând să facă; o lăsase pe ea să-și imagineze despre camera bonei și despre o bucătărie ultramodernă. Era poate un fel de a evita discutarea altor subiecte, mai neplăcute!

Putuse oare să se-nșele până-ntr-atât, în privința acestui bărbat?

Rowan avea relații la primărie, i-o spusese chiar el. "Va participa la finanțarea campaniei lui Lawrence!" își aminti ea brusc. În schimbul la ce? Poate pentru aflarea unor date confidențiale legate de proiectul noului centru cultural! Datele unor asemenea proiecte se stabilesc cu ani înainte și în acest caz el avea vreme să caute, să cumpere la preț mic clădiri pe amplasamentul prevăzut.

"Dar așa ceva e ilegal!" se gândi ea, indignată. Nu era voie să te folosești în interes personal de asemenea informații! E vorbă de trafic de influență și deturnarea de fonduri publice!"

– Dacă vreodată îți va cere să rămâi, te sfătuiesc să refuzi, reluă Hank fără să observe tulburarea din ochii fetei. În ziua în care proiectul va fi demarat, nu vei mai avea nici o amânare!

– Nu, n-am să accept! exclamă Clancey.

Hank se uită la ea îngrijorat și o prinse de mână.

– N-am vrut să-ți creez noi probleme. Dar bănuiesc că vroiai să știi exact ce se-ntâmplă ...

– Desigur. Ai făcut bine că mi-ai spus.

Nici nu apucă bine Hank să iasă pe ușă că se repezi în fugă pe scară, urcând câte patru trepte o dată, ca să vadă ce făcuse Rowan în cămăruța de la etaj. Fusese complet dezinteresată de problemă, după ce-și protejase lucrurile cu folie de plastic și nici nu-i trecuse prin cap să vadă în ce stadiu se afla Rowan cu lucrarea.

De când începuse lucrul acolo, pereții ar fi trebuit să fie gata pentru a fi tapetați ori zugrăviți ...

Dar nu era deloc așa! Tapetul era jupuit și smuls în fâșii peste tot. În centrul camerei era cutia cu colecția lui Clancey de jucării vechi, pe care o ascunsese sub o prelată, ca să nu-l stânjenească pe Rowan.

Acum era deschisă și plasticul împăturit, într-un colț!

Furia o făcu să tremure. Rowan își omora timpul jucându-se, ca să dea impresia că lucrează! Eileen o atenționase cu câteva săptămâni în urmă, asupra lentorii lucrărilor și îi spusese că el nu pare frânt de oboseală. Oare de ce ei nu-i căzuse fisa mai devreme?

"Fiindcă nu voiai să vezi ce se-ntâmpla! se gândi. Iată ce se-ntâmplă dacă te îndrăgostești de oricine fetițo! Mai întâi de casă, apoi de Rowan ... bravo!"

Își aduse aminte de clauza din contract și înțelese pentru ce acceptase el ca ea să rămână până în ianuarie. Ea își luase angajamentul să nu-l acționeze în justiție! În felul acesta el evita o acțiune la tribunal în legătură cu contractul lui Schultz și publicitatea implicită asupra afacerii ce s-ar fi iscat într-o asemenea împrejurare! O publicitate extrem de nedorită, date fiind circumstanțele!

Clancey își înghiți furioasă lacrimile. Rowan urma să se-ntoarcă dintr-o clipă în alta și n-avea chef să-i dea explicații de ce era potopită de plâns!

Când Rowan deschise ușa, ea îl aștepta pe scaunul din spatele casei, cu mâinile în buzunare și privirea plutind în gol. Ar fi vrut să poată fugi de acolo, cât o țineau picioarele!

– De data asta am luat două spacluri, zise el punând o sacoșă pe tejghea.

– Asta pentru eventualitatea că vei mai rupe una? îl întrebă, nonșalantă.

– Nu, în cazul că vei dori să mă ajuți? Am luat și o ghirlandă electrică. Sper că nu te deranjează s-o atârn la intrare.

– În seara asta?

– Nu, mâine când o să fie mai multă lumină. Dar nu contează, acum sau mâine e totuna ...

– Desigur, îi răspunse Clancey. Ascultă Rowan, de ce te complici în a face pe stăpânul casei. Nu-i amuzant deloc.

El o privi mirat.

– Ce vrei să zici cu asta?

– Dacă pui ghirlanda la intrare, n-o să faci tapetul să se răzuie mai repede, nu-i așa?

– De ce te preocupă, așa deodată tapetul? E acolo de ani întregi, așa că o lună la deal ori la vale ...

– Desigur, îi replică ea ironică. Îmi amintesc de ziua când mi-ai spus că ai așteptat atât de mult o asemenea casă, încât o lună în minus sau în plus de așteptare nu mai contează ... Îmi închipui că același lucru e valabil și cu tapetul.

El se uită la ea insistent, încercând să înțeleagă ce se petrece.

Surâsul îi dispăru de pe buze.

– Țin să-ți amintesc că am avut un accident la mâini! reluă el.

"Ce șmecher, își zise ea. Ce păcat că nu ți-am rupt toate cele zece degete cu fereastra!"

– Am crezut vă vroiai ca lucrurile să se desfășoare cât mai repede posibil, asta-i tot. Am fost mirată, văzându-ți lipsa de entuziasm, să descopăr că ai început să cauți alte case prin vecini. Doar n-ai de gând să dărâmi cartierul ca să faci un parc?

– De unde ai informația asta? o întrebă el, cu un glas rece ca gheața.

Nici nu încerca să nege! Asta însemna că totul e adevărat! Tânăra își strânse pumnii pe sub masă, ca să nu se observe că tremura.

– Ce importanță are?

Glasul ei își pierduse brusc nota sardonică și se sparse.

– Este un lucru lipsit de milă! strigă ea cu tristețe. Este nedrept, prostesc și crud faptul că nu mi-ai spus adevărul, Rowan!

El își plecă privirea spre cutia plină cu beculețe colorate. Pe chip nu i se citi nici o urmă de furie; privea mai degrabă încurcat ori poate umilit. Probabil îi era rușine de ce făcuse ... Ideea asta o mai îmblânzi pe Clancey.

– Ar fi mai bine să-mi explici, zise ea mai calmă. Prsupun că e prea târziu pentru ca primăria să schimbe amplasamentul, dar chiar dacă nu putem salva casa ...

– Despre ce dracu tot vorbești? întrebă Rowan, ridicând brusc privirea.

– De centrul cultural!

Chiar dacă n-ai scos până acum nici un profit din afacerea asta, încă nu e timpul pierdut. Vreau să spun că o speculație este ilegală, nu și o vânzare cinstită, chiar dacă ai făcut cercetări confidențiale, pentru a cumpăra casa.

Rowan nu zicea nimic. „Doar n-o să pretindă că nu știe nimic!" își zise ea. Ideea o umplu iar de o furie teribilă.

– Ascultă Rowan, nu fac altceva decât să încerc să te împiedic de la un pas greșit! Și știu despre ce vorbesc! Hank mi-a povestit de micile tale manevre pentru a-ți recupera banii. Și dacă primăria va rechiziționa terenul, atunci va fi chiar foarte profitabil: așa ai gândit nu? Nu-ți pierde timpul încercând să negi!

– Nu-mi pierd timpul ca să-ți dau explicații, indiferent despre ce este vorba, îi răspunse el pe un ton plat.

Imediat se apucă să asambleze ghirlanda electrică, fără nici cea mai mică ezitare. Calmul cu care se mișca avea în el ceva ce-ți provoca frica...

Deci nu nega! Nici o urmă de remușcare în glas, mai degrabă furie pentru că fusese prins cu mâța-n sac! Totuși un moment prinse că ezită, ca și când ar fi avut unele regrete. Clancey profită de ocazie ca să-i mai întindă o mână în ajutor.

– Nu vrei nici măcar să discutăm? îl întrebă. Sunt sigură că putem găsi un mijloc de a aranja

lucrurile ... Dacă vrei ...

– Nu, mulțumesc, îi răspunse el, fără s-o privească. Dacă ideea e să mă întorci de la activitățile mele criminale, cred că mă pot descurca și fără ajutorul tău.

– Rowan!

El luă sacul de plastic și se-ndreptă spre ușă.

– Contez pe faptul că la întâi ianuarie casa o să fie liberă.

Ușa se închise în timp ce un curent de aer rece invadă tot portalul. Clancey își prinse fața-n palme și se afundă în scaunul de la casă. Dar șocul era prea dureros, ca să mai aibă putere să plângă ...

Capitolul 11

Indiferent de ce s-ar fi întâmplat, Clancey era hotărâtă să alerge după Rowan și să-l implore să se-ntoarcă. Deși știa că singura soluție rezonabilă era să stea departe de el, numai slăbiciunea genunchilor o împiedica să-și ducă gândul la îndeplinire.

N-are importanță ce făcuse el; ea îl iubea oricum!

"Iubești un bărbat pe care credeai că-l cunoști, îi spuse conștiința, dar acolo nu e adevăratul Rowan!" Dădu câteva momente o bătălie cu ea însăși și în final învinse rațiunea. Lovitura pe care i-o dăduse Rowan părea că-i paralizase sufletul și inima. Dar Clancey avea prea multă încredere în ea: dacă în prezent ea resimțea doar efectele unei stări de confuzie, asta nu însemna că totul era rezolvat. În momentul când își va da seama ce pierdere teribilă suferise, durerea va fi de aceleași dimensiuni.

Pe moment numai conștiința îi era trează. "E ora de închidere a magazinului, își zise. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să găsesc un local și să-l amanetez începând cu 26 decembrie.

După aceea ... după aceea trebuia să-și îngrijească rănile și să nu-l mai vadă niciodată pe Rowan!

Zilele următoare se simți cuprinsă de o tristețe aducătoare de moarte. Cerul era gri, în același registru cu inima lui Clancey, iar zăpada continua să cadă. Cu un șobolan mort în suflet se apucă să caute un local nou și printr-o șansă nesperată găsi unul, într-o galerie comercială din centrul orașului. O dată rezolvată această problemă, tânăra își petrecu tot timpul la "Micul Paradis" încercând cu disperare să se ocupe de clienți. Nu-și dăduse seama până atunci cât de importante erau vizitele lui Rowan. De două ore se uita fără încetare la cadranul pendulei pentru a afla cât timp a mai rămas până la sosirea lui ... Imediat ce-și dădu seama de existența acestui tic se felicită că el nu era acolo să o vadă.

"Poate că dacă o să repet lucrul ăsta suficient de des ... o să ajung să-l și cred ..." se gândi ea dezamăgită!

Clancey o sună pe Kaye Mckenna cu câteva zile înainte de Ziua Recunoștinței, ca să-i spună că nu-i poate onora invitația. Nu-i spusese desigur că ar fi de preferat să fie arsă de vie decât să stea la masă lângă Rowan, știindu-se înveninată de resentimente, furie și amărăciune. Îi explicase politicos lui Kaye că-și găsise un nou magazin și că vroia să profite de ziua ei liberă, ca să facă mici aranjamente. Kaye nu protestă decât de formă. Probabil că Rowan îi spusese care e stadiul relațiilor dintre ei și familia își adaptase atitudinea la noua situație.

Astfel își petrecu Ziua Recunoștinței vopsind pereții în noul magazin și gândindu-se la reuniunea familiei Mckenna. Oare ce făceau ei, în acele momente? Se uitau la paradele de la televizor ori jucau vreun joc de societate?

În timp ce rontăia dintr-un sandviș, se gândi la curcanul de care-i vorbise Kaye. Trebuie că acum erau cu toții la masă. Era curioasă să știe dacă mama lui Rowan era chiar atât de distrată, precum i-o descrisese.

"Încetează să te mai gândești la toate astea!" își impuse, cu hotărâre. Dar două minute mai târziu, gândurile îi erau îndreptate tot spre acea afurisită de sărbătoare ...

Și până la urmă ce făcuse Rowan atât de impardonabil? se întrebă ea. Până la urmă, nu era vorba decât de o casă bătrână și dărăpănată. Și chiar dacă în opinia ei asta era o erezie, ceilalți aveau dreptul să gândească altfel și în orice caz demolarea asta n-ar fi schimbat soarta omenirii ...

"E vorba de mai mult, decât casa asta, își aminti. E vorba de corectitudinea lui Rowan! Iar dacă singurătatea și mirosul de vopsea te fac să bați câmpii, atunci e vremea să te-ntorci acasă!" Își curăță pensulele în grabă și aranjă materialele. Pe drumul de întoarcere se opri la un magazin și -nchirie o casetă, urmând să petreacă seara în fața televizorului. Trecând pe lângă un chioșc de ziare, zări în vitrină ziarul local, având pe prima pagină planul de amplasare a noului centru cultural.

"Trebuie să-l cumpăr, așa ca amintire, se gândi ea, în memoria casei ăsteia, care merita o altă soartă".

De la primele rânduri, inima începu să-i bată cu putere. Locația aleasă pentru centrul cultural era în partea cealaltă a orașului! Deci până la urmă casa ei – mai degrabă a lui Rowan – scăpase de demolare.

Simți o mare ușurare. Acum când casa fusese salvată totul se putea aranja!

"Nu prea, își zise brusc. Chiar dacă Rowan n-a scos nici un profit din manevra lui decisivă totuși, adevărul e că a comis un lucru necinstit. Să folosești o informație cu caracter confidențial, ca să obții profit, să te îmbogățești pe seama banului public, să mărești costul unei lucrări de interes general în interesul personal, toate astea te puteau duce la închisoare. Că necinstea lui n-a fost rentabilă nu făcea din el un om cinstit!"

Nu, ea n-ar fi putut să uită vreodată această manevră josnică. Dacă nu poți avea încredere într-un om de afaceri, nu poți avea încredere nici în viața privată.

Jocurile erau făcute. N-avea de făcut decât o singură alegere: să mătură toate cioburile din existența sa și să-ntoarcă pagina.

În ciuda determinării sale, rămânea un mic detaliu la care nu se gândise: trebuia să plătească chiria pe decembrie.

Aranjase cu Rowan să plătească după prima zi a fiecărei luni. Întâi decembrie cădea sâmbătă și acea zi Clancey și-o petrecu tresărind de fiecare dată când se deschidea ușa. Se apropia ora închiderii și el nu dăduse nici un semn de viață. Clancey era în pragul confuziei, pe jumătate agasată de faptul că o făcuse să aștepte toată ziua, jumătate mirată.

Chiar dacă n-ar fi avut chef s-o vadă, tot ar fi trebuit să treacă pentru a-și lua cecul! Acum pleașca sperată în contul centrului cultural era departe ...

Dar poate Kaye îi spusese de noul magazin. În acest caz poate își închipuia că s-a mutat, pentru a nu plăti două chirii în același timp ... Va veni mai târziu, gândind că o să găsească casa goală?

N-ar fi fost convenabil nici pentru ea, nici pentru el!

Cu cât Clancey se gândea mai mult la asta, cu atât ideea i se părea mai credibilă. Dar mă rog, orice ar fi fost, ea n-avea intenția să mai aștepte ca el să se decidă!

"Dacă ai ceva dezagreabil de făcut, fă cât mai repede ca să scapi!" își aminti.

Îi trebuiră două minute să-și scrie cecul și să caute adresa lui Rowan în anuar. Apoi repede, ca să nu se răzgândească, se sui în mașină și se-ndreptă spre cartierul unde locuia acesta.

Ajunsă la adresa lui Rowan, se trezi în fața unui bloc turn, ultramodern și imens. Oamenii care locuiau în asemenea locuri, rareori cumpărau clădiri vechi, pe jumătate în ruină. Hank avusese dreptate: nu era stilul lui Rowan să locuiască în asemenea case.

– Am fost tâmpită că n-am verificat mai de mult! își spuse ea în ascensor. Poate că mi s-ar fi aprins becurile și aș fi scăpat de o grămadă de necazuri ...

Dar nu mai putea da timpul înapoi. Acum trebuia să sune la ușă, să-i dea cecul, să-i spună că nu intra în posesia casei înainte de mijlocul lunii, și s-o întindă. Un plan simplu și ușor de realizat!

Numai că atunci când apăsă butonul suneriei, nu-i deschise nimeni.

– Intră, strigă o voce din interior.

Probabil, Rowan aștepta o vizită. Ei, în cazul ăsta o să fie decepționat!

Clancey inspiră adânc, împinse ușa și intră. Prima cameră era pavată cu gresie în culori calde. Și goală! Se uită, nici în salon nu era nimeni! O secundă se gândi să facă cale întoarsă, când deodată apăru Rowan, ieșind dintr-o încăpere alăturată, ținându– și telefonul cu

umărul. Chiar și de la distanță, Clancey văzu expresia ce i se-ntipări pe figură. O expresie pe care nu i-o mai văzuse până atunci ...

Asta îi dădu o stare de nervozitate și începu să se uite prin încăpere, ca să-și găsească o ocupație.

Decorația era modernă, foarte elegantă și impersonală. Carpete și draperii în alb murdar, o canapea și un fotoliu de piele, măsuțe joase din metal nichelat ... Nimic care să se potrivească unei case din epoca victoriană, de pe Pine Street, cu excepția unui secrétaire din mahon pe care erau expuse mai multe presse-papier din sticlă multicoloră.

Și nici un semn care să indice vreo intenție de mutare. Totul părea la locul lui, ca într-un catalog. Pe o măsuță era chiar și un coș cu flori de mătase.

"Doar nu te așteptai să vezi peste tot numai cutii, bandă adezivă și hârtie de împachetat!" își zise ea. Rowan puse telefonul la locul lui și se-ndreptă spre vizitatoare.

– Cărui prilej îi datorez plăcerea de a fi vizitat de tine, Clancey? o întrebă el.

– Am vrut să-ți înmânez asta personal, îi spuse ea întinzându-i cecul. În felul acesta n-o să ai plăcerea de a mă anunța că am întârziat cu chiria.

Un mușchi al feței lui Rowan tresări, dar acesta nu zise nimic. Examină însă cecul cu o asemenea grijă încât aducea a insultă ... Clancey simți că o cuprinde un val de furie.

– Dacă ți-ai închipuit că o să plec din decembrie, va trebui să-ți revezi planurile, zise ea. Un contract e un contract, nu-i așa?

Rowan băgă cecul în portofel și nu zise nimic. Tăcera aceasta o irită pe tânără.

– Nu-ți face probleme, o să plec pe întâi ianuarie, așa cum am convenit.

– Ești mulțumită de noul magazin? o întrebă el, în sfârșit? pe un ton mai blând decât se aștepta.

– Asta e, îi răspunse ea scurt.

– N-ar fi trebuit să zic, ce am spus atunci ... adică să-ți cer să pleci...

– De ce nu? Aparent, chiar asta vroiai.

Până la urmă ce ai de gând să faci cu casa?

– Încă nu m-am hotărât. Așa că nu e nevoie să te muți. Cel puțin, nu imediat.

– Știu, am citit în ziar. Dar prefer să plec. Poate o să-mi vând și afacerea, ca să-mi încerc șansa în altă parte. În altă parte, adică în alt oraș, se gândi. În alt oraș unde nu va mai risca să se întâlnească cu Rowan la orice colț de stradă ... El să uită la ea timp de câteva minute. Ei i se părură o eternitate.

– Clancey, spune-mi te rog, ce am făcut ca să mă urăști atâta?

Complet surprinsă de întrebare, Clancey rămase mută, incapabilă să-și desprindă privirea de pe el.

Când el se aplecă spre ea, voința ei paralizată, nu reacționă în nici un fel.

– Dar poate nu-mi urăști atât săruturile, murmură el.

Atinse cu buzele gura lui Clancey, fără ca aceasta să facă un gest. Inima fetei bătea cu putere și îi trebui toată energia ca să nu răspundă acestui acestui sărut cu tot focul care se aprindea în ea ca să nu-i dea lui Rowan acel ceva pe care-l aștepta atât ...

– Crezi cu adevărat că asta dovedește ceva? îl întrebă, când el își ridică privirea.

El se-ntoarse brusc și se-ndreptă grăbit spre fereastră, ca și cum ar fi căutat un obiect asupra căruia să-și reverse furia.

– O să demolez șandramaua aia blestemată! strigă el. O să fie o adevărată plăcere s-o dărâm bucată cu bucată!

– Sper că nu încerci să mă impresionezi cu amenințarea asta? Până la urmă asta ți-a fost dorința de la început: s-o distrugi. Din nefericire, am apărut și eu în calea ta ...

– Din nefericire, da! Dar nefericirea mea!

Tonul acuzator o făcu să explodeze de indignare.

– De ce încerci să mă acuzi? Nu eu am vrut s-o dărâm cu buldozerul!

– Nici eu! exclamă el. Am cumpărat-o ca să locuiesc în ea.

– Desigur, spuse ea ironică. Mobilierul de aici se potrivește de minune cu casa aceea! Încetează să mă mai crezi o idioată, Rowan, și nu-mi mai spune povești!

– Am obosit să te văd că mă bănui tot timpul, Clancey.

– Ce s-a întâmplat? Ai subestimat consiliul orășenesc ori proptelele politice nu ți-au fost suficient de puternice?

– Nu-ți face griji pentru proptelele mele politice. Cunosc oameni foarte importanți și știu cum să-i influențez.

– Dar ...

– Dacă ai terminat, Clancey ... Mulțumesc pentru cec. Se întoarse cu spatele și începu să privească orașul de la fereastră.

Dar tânăra vroia să fie cu inima împăcată, așa că era prea puțin ca să fie descurajată.

– Știai unde o să aleagă consiliul orășenesc terenul pentru construirea centrului cultural, reluă ea cu încăpățânare, dar după

aceea ți-ai schimbat intențiile și ai făcut presiuni ca amplasarea să fie schimbată.

– Este complet fals, ce Dumnezeu!

– Totuși ...

– Pot să-ți arăt lista cu amplasamentele. Pine Street nu e pe ea, o întrerupse el.

– Atunci de ce nu m-ai contrazis, strigă ea sufocată.

– Nu aveam de ce!

Clancey era scandalizată de o asemenea credință. Unde dracu vroia să ajungă?

– Ai spus că ...

– Tu ai spus deja prea multe, în seara asta. Ai lansat tot felul de acuzații grave, iar eu am ales să nu mă apăr.

"E adevărat, realiză ea deodată, n-a prea spus mare lucru, în discuția asta furtunoasă!"

Iar ea fără să se gândească pusese asta pe seama faptului că îi era rușine și se simțea umilit.

– Dar dacă nici una din acuzații nu era adevărată, de ce m-ai lăsat să cred asemenea lucruri? murmură ea, înspăimântată.

– Nici măcăr nu m-ai lăsat să mă apăr, nu mi-ai acordat beneficiul prezumției de nevinovăție.

– Mi se părea atât de limpede ...

– Pentru Hank desigur că era. Dar nu uita că el întotdeauna este cu șase săptămâni în urma lucrurilor! Asta nu înseamnă că a greșit, ci doar a fost depășit de evenimente, ca de obicei! Pine Street a fost reținut pe o listă de posibile amplasamente, o listă peste care am dat și eu, după ce am cumpărat casa. Dar în acest caz, posibilitatea a căzut

în momentul în care oamenii din cartier au început să vehiculeze subiectul zonei istorice protejate.

– Oameni precum Kaye?

– Da, îi replică sec. Cum crezi că a putut fi la curent cu ce se plănuia la primărie? Cine crezi că a sfătuit-o să-și cheme armatele?

Clancey rămase mută de nedumerire. Deci asta înțelegea el prin "oameni importanți". Cum de nu a ghicit de la început?

– Dar petiția ... Când a venit la mine, posibilitatea menținerii pe listă fusese exclusă. De ce se mai lupta?

– Ca să prevină elaborarea unor astfel de proiecte în viitor.

De fapt îi explicase și Kaye. Dacă perimetrul istoric să mărea, atunci o construcție nu mai putea să desfigureze Pine Street și străzile învecinate. Iar aceasta datorită ajutorului secret și eficient al lui Rowan! Rowan o surprinsese și de data asta!

– Dar tu, reluă el cu tristețe, ai preferat să-l crezi pe Hank, nu-i așa? Te-ai gândit măcar să-i pui niște întrebări?

– Sigur că da!

– Ba da! Tu chiar ai admis că vei cumpăra și alte case de pe stradă. În ce scop făceai asta, dacă nu să le speculezi și să obții un profit?

– Încercam pur și simplu să cumpăr cele două case vecine din precauție și încercam să țin afacerea secretă pentru a nu provoca un haos al creșterii prețurilor. Terenul nu era prea scump în zona asta, după cum știi, și m-am gândit că aș putea avea ceva spațiu liber împrejur. În plus ca proprietar aș fi avut certitudinea unei vecinătăți decente. În sfârșit ... atunci când aș fi locuit acolo. Acum însă, n-am decât o singură dorință: casa aia să fie demolată! În felul ăsta scap de griji.

Clancey simți că se clatină. Raționamentul pe care-l făcuse era perfect clar, perfect logic și perfect fals! Nu avea nici un rost să explice cum ajunsese la o concluzie atât de prostească. "Ar fi trebuit să știu, își zise, să-i acord încredere, să-mi ascult instinctul!"

Dar acum era prea târziu. Totuși, chiar dacă asta ar fi însemnat risipirea ultimelor speranțe, Clancey dorea să știe și să înțeleagă tot ce se-ntâmplase!

– Acum, fiindcă ne-am lămurit ... începu Rowan

– Nu, n-am sfârșit, îl întrerupse ea. De ce erai încurcat în seara aia? Te simțeai vinovat și erai furios?

– Clancey, te rog.

Discuția era închisă. Își ratase și ultima țansă.

– Am înțeles, murmură ea. Vrei să dispar, așa că am plecat. Dar să știi că-mi pare sincer rău de ce s-a întâmplat. Teribil de rău ...

Se întoarse și se-ndreptă spre ușă, când privirea îi căzu pe un obiect familiar. Ursulețul panda! Ursulețul de pluș, cu privirea tristă, pe care Rowan îl cumpărase cu câteva săptămâni în urmă! Clancey îl luă ușor și-l strânse la piept.

– Clancey, zise Rowan făcând un pas în direcția ei.

– Nu l-ai cumpărat ca să-ți decorezi apartamentul, declară ea arătându-i jucăria. Nu se potrivește deloc cu restul. Atunci de ce l-ai cumpărat? Mi-ai spus că o să-i încredințezi o misiune de pace, dar...

– Uită de afuisitul ăla de panda! strigă Rowan.

Își puse mâna pe frunte ca și cum fusese cuprins de o migrenă violentă, scoțând un oftat adânc.

– L-am luat pentru Kaye, reluă după un timp. Ea colecționează așa ceva. Și vroiam să i-l ofer, în ziua când am vorbit de centrul cultural.

– Dar l-ai păstrat. De ce?

– Ce importanță are?

– Vreau să știu Rowan, răspunde-mi.

– Fiindcă îmi amintea de tine, iată de ce! exclamă el, la capătul răbdării. Are ochii mari și triști...

Se întoarse iar să privească pe fereastră, ca să-i evite privirea. Tinerei nu-i venea să creadă, dar totuși ... Poate că mai rămăsese ceva între ei, ca să poată reconstrui totul de la început? Se apropie de el, fără zgomot.

– Rowan mă poți ierta pentru ceea ce am făcut? îl întrebă cu voce tremurătoare.

– Nu știu. Depinde.

– De ce?

– De motivul care te-a determinat să te îndoiești de mine, să nu mai ai încredere. De ce ai crezut că sunt vinovat, fără măcar să-mi ceri o explicație?

Clancey simți cum inima îi bate nebunește, fără s-o poată controla. El îi oferea o ultimă șansă! Închise ochii și-și lăsă inima să vorbească.

– Pentru că atâta vreme cât nu te întrebam nimic, deși bănuiam ce e mai tău, puteam să cred despre tine că ești un om bun. Nu voiam ca bănuielile să mi se confirme. Credeam că am să descopăr niște lucruri teribile, dar și mai teribil încă, era dacă mi-ai fi trădat imaginea pe care o aveam despre tine și mi-ai fi spus direct că m-am înșelat în privința ta, că nu erai ...

Trase aer adânc în piept. Poate că asta nu schimba nimic, dar trebuia să spună până la capăt ce avea pe suflet.

– ... Că nu erai bărbatul pe care-l iubeam.

Rowan întoarse spre ea un chip inexpresiv, ca și cum n-ar fi auzit acea declarație patetică ori ca și cum aceasta era lipsită de importanță.

– Deci nu era din cauză că mă detestai?

– N-aș putea niciodată să te detest, Rowan!

– În seara aceea vroiam să te invit la restaurant, ca să-ți cer mâna.

Să-i ceară mâna? Deodată Clancey simți că o cuprinde amețeala.

– Mulțumesc, bolborosi.

– Atunci când am venit cu ghirlanda, am văzut imediat că nu mai ești aceeași. Am crezut întâi că ai înțeles că te iubesc și că vrei să mă descurajezi, înainte să ți-o declar. Apoi ai început să mă acuzi de tot felul de lucruri oribile. Știam că dacă mă considerai în stare de asemenea fapte...

– Nu înțelegi? strigă Clancey. Mi-era frică! Mi se rupea inima la gândul că poți fi necinstit, dar tot te iubeam.

Atunci când el o luă în brațe, își înfundă capul în umărul lui și plânse cu hohote, așa cum plâng copii înspăimântați după ce pericolul a trecut.

O duse încet spre canapea.

– Te iubesc, Clancey, te iubesc. Totul o să fie bine, liniștește-te, îi șoptea fără-ncetare.

Clancey se lăsă condusă fără să opună rezistență, dar și fără să realizeze cu adevărat ce i se-ntâmpla. Totul nu putea fi decât un vis!

Reîncepură să vorbească după lungi minute de tăcere.

– Acum putem cu adevărat să ne facem planuri, zise Rowan. Acum, când "Micul Paradis" are două posibile locații, pe care o alegi?

– M-am gândit că să locuiesc deasupra propriului magazin nu e cea mai bună idee pentru a avea o viață privată. Pe de altă parte noul local este frumos ...

– Mă simt ușurat să te aud. Deci pentru face din casă un cămin adevărat. Nu ți-ai schimbat ideile în ceea ce privește decorarea interioară?

– În linii mari, nu. Doar că acum, putem instala salonul și sufrageria în locul lor inițial.

– Foarte bine. Vom avea firimituri pe masă, dar rezultatul va fi superb!

– Spuneai adineaori că vrei să dinamitezi casa?

– Doar dacă n-aș fi putut să locuiesc acolo cu tine.

– Da, da înțeleg. Din cauza asta te-ai mișcat atât de încet cu camera de la etaj? Fiindcă nu erai sigur de mine?

– Cum m-am mișcat încet? întrebă el, cu falsă indignare. Acolo sunt șapte rânduri de tapet, lipite cu clei industrial, dar ca sticla și în plus, aveam mâinile răniteși mă dureau după zece minute de muncă!

– Și de cutiile mele cu jucării, ce zici? întrebă ea, surâzând.

– Când mă dureau degetele prea tare, ca să mai pot continua dezlipirea tapetului, nu mă puteam opri să cotrobăi prin cutiile alea pline de minunății. Iartă-mă pentru indiscreție ...

– Tu ești întodeauna iertat. Asta înseamnă că avem cel puțin o pasiune comună.

Clancey suspină de mulțumire. Totuși, ceva părea s-o preocupe.

– Spune-mi, eu ți-am spus despre planurile mele, dar tu nu mi-ai spus la ce te-ai gândit. Vrei ceva în felul ăsta ...

Îi desemnă cu un gest salonul unde unde se aflau și Rowan scutură negativ din cap.

– Știu la ce te gândești, zise. E un pic impersonal. Atunci când am plecat din casa părinților, am vrut să schimb complet ambientul. Și cum casa lor era plină de mobilă veche, am angajat un decorator pentru realizarea unui dormitor modern.

– Asta-i explicația pentru florile de mătase! exclamă Clancey ușurată.

– Da. Mi-a plăcut din totdeauna casa lui Kaye și atunci când am aflat că Schultz vinde, am profitat de ocazie ca să schimb în sfârșit decorul, fără să bănuiesc că și viața mea se va schimba! Atunci când te-am văzut prima dată am fost doar intrigat, dar de la a doua vizită am înțeles că vin acolo pentru tine și nu pentru casă!

– Și eu care credeam că-ți sunt indiferentă!

– Totul s-a întâmplat atât de repede! În seara când a căzut plafonul din cameră, am înțeles cât de importantă ești pentru mine. Dar aveam pricipii de modă veche. Vroiam să fim întâi prieteni și după aceea iubiți. Îmi era frică să te sărut, pentru că nu știam dacă o să-mi pot stăpâni pasiunea ...

Clancey surâse amintidu-și de acel formidabil sărut de pe scară. Aceasta era explicația pentru care nu se mai repetase!

– Aș fi înțeles oricum, zise ea și cu siguranță că aș fi fost ultima persoană dispusă să facă vreo reclamație!

– Vai, domnișoară Kincade! Și eu care credeam că sunteți o tânără onorabilă! îi zise Rowan cu falsă indignare.

Se aplecă spre ea și o sărută cu pasiune.

– Clancey, iubirea mea! murmură el. Oare nu ești un vis? Vrei să fii soția mea și mama copiilor mei?

Un surâs înflori pe chipul frumos al fetii.

– Nimic nu m-ar putea face mai fericită.

Rowan o sărută din nou, solemn de data aceasta.

– Te iubesc, Clancey! exclamă, strălucind de fericire.

Sfârșit